

ХЕДЪР ГРЕЪМ ДА СИ ЛЕГНЕШ С НЕПОЗНАТ

Превод от английски: Цветана Генчева, 2005

chitanka.info

ПРОЛОГ

Касандра Стюарт бе красива и го знаеше. Умееше да манипулира другите и също го знаеше. Само да можеше да го накара да се обърне и да я погледне...

— Джон! Джон!

Убедена беше, че я е чул, но не спря. Този път наистина беше много ядосан. Продължаваше да крачи по посипаната с чакъл пътека към езерото. Дали не беше прекалила този път? Нямаше никакво желание да си губи времето на това забравено от бога място наскоро Шотландия. Гостите бяха известни личности, тя самата бе част от прочутата игра, която той организираше с благотворителна цел, но нямаше никакво желание да остава. Гостите си бяха негови, както и играта. Как само мразеше провинцията, искаше ѝ се да се върне обратно в Лондон.

Познаваше добре съпруга си и знаеше какво си мисли в момента. Той бе наясно, че денят ще мине зле, че тя ще се държи грубо, че няма да прояви търпение и ще развали настроението на всички. Дяволите да го вземат, въпреки това не се отказа! Организираше това събитие отдавна и не пропускаше година. Както сам ѝ бе казал, колкото и да е прекрасна съпругата му — с какъв сарказъм изрече тези думи — нямаше да позволи на нито една жена да го води за носа.

Която и да е жена.

— Джон!

Той нямаше да се обърне, защото не искаше да я вижда. Предчувстваше какво е замислила и се готвеше за отговорен удар. Решил бе да не ѝ позволи да го манипулира, както много пъти досега.

Ще си тръгне още днес. Това бе последният коз, на който разчиташе. Надяваше се със заминаването да постигне това, което нацупеното лице и сърдитите физиономии не бяха успели. Първо обаче искаше той да се върне при нея, да се люби с него. Щеше да бъде страстна, да го възбуди до полуда, да му напомни, че без нея не може да живее. Ще му признае, че има нужда от него, да му напомни защо

беше поискал ръката ѝ. Щеше да го дари с щастие, да го развесели, защото бе невероятна в леглото, и макар че отскоро си имаше любовник, понякога не можеше да изтърпи изражението в очите на Джон, от което разбираше, че мисли за друга.

„Върни се! — помисли си тя, обзета от ярост. — Остави ме да те прелъстя за последен път. Не искам да ме забравиш!“

Ще го изчака да излезе, веднага след това ще си събере багажа и ще остави писмо, адресирано до „Голямата ми любов“, в което обясняваше, че ще отседне в хотел „Хилтън“ в Лондон и ще го чака там, докато успее да се отърве от досадните си колеги. Може пък да дойде. Какъв глупак беше понякога! Знаеше много повече за гостите му и за домакинството от него! Беше разбрала кой с кого спи и защо. Дори, напомни си тя и почти се усмихна, познаваше част от гостите много добре. Интимно, както биха се изразили някои.

Защо тогава ревността разяждаше сърцето ѝ?

— Джон! Върни се! — повика го отново тя. Обзе я страх и се смеси с натрапчивото усещане за безпомощност и загуба. — Джон! Моля те, върни се! Иначе ще те накарам да си платиш!

Гласът ѝ прозвуча остро, почти истерично. Той продължаваше да върви. Беше висок, тъмнокож, с широки мускулести рамене. Истински красавец, а тя го изпускаше. Обзе я паника. Беше се досетил, че има връзка с друг. Дали бе разбрал, че го прави нарочно, за да му отмъсти? За това, че той също имаше връзка.

— Джон! Джон, дяволите да те вземат!

Не успя да прикрие раздразнението в гласа си. Беше на балкона към голямата спалня на втория етаж откъдето се виждаше голяма част от огромното имение. Въпреки приближаването на зимата, розите все още цъфтяха от двете страни на алеята към езерото. Всичко тук бе чудесно. Просто тя мразеше провинцията. Нямаше никакви забавления, никаква тръпка. Това място не можеше да се сравнява с Лондон, Париж, Ню Йорк, дори Единбург, за бога.

Той тъкмо затова го харесваше, нали все това повтаряше.

Продължаваше да се отдалечава.

С огромна изненада усети, че сълзи парят очите ѝ. Как бе възможно да държи на тази купчина камъни и тъпите си приятели повече, отколкото на нея.

— Джон, Джон. Дяволите да те вземат, Джон!

Беше споменал нещо за развод, защото нещата не вървели. Не можеше да се разведе с нея. Вече бе заявила, че няма да го допусне. Щеше да го оваля в калта, да издаде и последната мръсна тайна за него и колегите му.

— Джо...

Тъкмо се канеше да извика отново, когато усети, че зад нея има някой. Завъртя се, за да види кой се е промъкнал.

— Ти! Върви си, по дяволите! Вън! Той ли те изпрати? Махай се от стаята ми. Това е нашата стая! Аз съм негова съпруга, тази, която спи с него. Вън! — След това се обърна към парка. — Джон!

Долови рязко движение, прозвучало като шепот във въздуха и отново извърна лице към натрапника. За момент се взря в очите на убиеца и разбра какво ще последва.

— Господи! — прошепна тя и се развика отново, този път напълно отчаяна: — Джон! Джон! Джон!

Усети как перилата се впиват в гърба ѝ. След това изпищя. Изпищя, защото падаше.

Смъртта бе съвсем близо.

Джон Стюарт бе ядосан, много ядосан. Имаше нужда да се махне. Само че нещо в гласа на Касандра го накара да спре за миг и да се обърне.

Ето я.

Тя падаше... Все едно че плуваше. Дори в този момент изглеждаше елегантна. Белият копринен халат се беше разперил над нея. Абаносовочерната ѝ коса проблясваше на слънцето със синкави оттенъци. Бе невероятно, че дори падането ѝ бе толкова грациозно и красиво. Частица от секундата, след като осъзна, че не може да направи нищо, за да я спре, знаеше, че тя ще умре. Касандра пищеше, викаше го и се носеше към земята. Издъхна в ръцете на мраморния Посейдон от фонтана отпред, също като прегрешила богиня. Очите ѝ бяха затворени, вятърът развяваше абаносовата коса и белия халат. Сякаш бе заспала, освен...

Тризъбецът на древния бог я бе пронизал. Снежнобелият халат поаленяваше бавно.

Сърцето му биеше до пръсване, той се развика и хукна отчаяно, сякаш можеше да я достигне, да ѝ помогне, въпреки че знаеше...

Извика името ѝ. Извика отново. Стигна до нея и я прегърна. Кръвта обагри дрехите му. Очите ѝ бяха насочени към него в безмълвен упрек.

ПЪРВА ГЛАВА

Три години по-късно

Сцената бе смразяваща. Красива жена в средновековен тоалет — с дълга, пръсната по колелата на механизма коса — бе завързана към уред за мъчения, а над нея се бе надвесил тъмнокос мъж с брада и мустаци. „Дъщерята на граф Ексетър, известна под името Разпънатата“, гласеше надписът. Бе наречена така на името на мъжа, специалист по изтръгване на признания от жертвите. Скулпторът, създал восъчните фигури също бе специалист. Блондинката, опъната на ужасния дървен уред бе изящно създание, с фини класически черти и огромни сини очи, широко отворени от страх пред мъчителя. Всеки нормален мъж би ѝ се притекъл на помощ. Затова пък лицето на злодея, надвесил се над нея, бе отвратително и разкривено. Очите му, изпълнени с удоволствие в очакване да причини болка, блестяха от садистична наслада. Много от изложените восъчни композиции бяха великолепни творби, всяка претворила акт на нечовешка проява. Тази, обаче, бе истински шедьовър.

Така си мислеше Джон Стюарт, докато стоеше притихнал в сенките, облегнат на каменната стена, за да остане незабелязан. Наблюдаваше замислено и много внимателно изложбата и блондинката от плът и кръв, застанала пред восъчната скулптура. Тя — и като черти, и като цвят на косата, и като фигура — бе почти двойник на нещастната красавица на уреда за мъчения. Младата жена бе с великолепна, буйна руса коса, разстлала се по раменете и гърба. Бе слаба, с хубаво тяло, подчертано от тесни дънки и впит пуловер. Чертите ѝ бяха невероятно женствени: малък прав нос, високи, ясно изразени скули, красиви сини очи, плътни изразителни устни. Разглеждаше восъчната композиция с интерес, примесен с плахост. Сякаш искаше да се засмее, защото бе забелязала приликата с фигурата, но сцената будеше страх, а тя бе сама. Поне така си мислеше.

Сабрина Холоуей.

Не я бе виждал повече от три години и половина, и макар да остана изненадан от присъствието ѝ, се зарадва, че този път е приела поканата. Бе отказвала любезно поканите му до онази последна съдбоносна Седмица на тайните, когато Касандра загина.

Независимо дали Сабрина се бе сетила, или не, тя бе вдъхновила Джошуа да създаде красавицата на уреда за мъчения; приликата с възчнатата жертва бе неоспорима, а на Джошуа винаги му бе приятно да използва за модели хора, които познава. Беше споменал пред Джон, че се е запознал със Сабрина Холоуей в Чикаго и бе останал като омагьосан, затова Джон се въздържа да признае, че той също я познава. Не му бе трудно да разбере силното увлечение на Джошуа. Той самият бе изпитал нещо подобно, когато се запозна с нея.

Наистина имаше на какво да се възхищава човек в госпожица Холоуей. Джон не бе единственият, попаднал в плен на чара ѝ. Бе успяла да привлече и вниманието на Брет Макграф. Джон поклати глава. Беше заминала, за да се омъжи за Макграф. Връзката им бе вихрена, бракът — сключен удивително бързо след това, последван от скандален развод.

Докато наблюдаваше красавицата, Джон бе доволен, че помежду им има разстояние. Гледаше я и я преценяваше. Това бе жена с рядко срещан финес и красота. През последните няколко години се бе откъснал от света, но следеше с жив интерес кариерата ѝ, четеше за нея във вестници и списания. Репортерите не бяха пропуснали нито една сочна клюка около шумния развод на Брет Макграф и красавицата. Тя бе впечатляваща още когато двамата с Джон се запознаха. Невинна, жадна да научи всичко, очарована от живота. Бе сигурен, че вече е загубила розовите очила, че е помъдряла. Бе забележителна, по-елегантна от всякога. Стори му се замислена, дори мъдра.

„Ти пък откъде знаеш?“ — сгълча се сам Джон. Може да се бе превърнала в груба амбициозна мръсница, каза си мрачно той. Животът често преобразяваше хората. Нали го напусна, водена от желязна воля. Беше устояла на атаките на медиите, погнали я по време на шумния развод. Сега от нея се излъчваше спокойствие, примесено с невинност и опитност. Той самият бе научил по трудния начин, че най-нежните и крехки дами могат да се превърнат в най-ужасните черни вдовици.

Тя бе момиче, израснало във ферма в средния Запад, напреди си Джон, и се усмихна. Бе сърдечна и резервирана, ала в моментите, когато не беше нащрек, му се струваше, че я е познавал цял живот. За него тази жена бе едновременно магьосница и много земна, с необикновена естествена красота. Когато се запознаха, тя бе на двайсет и четири, току-що пристигнала от провинцията. Миналия месец бе навършила двайсет и осем. Достатъчно време, за да научи много неща, да стане по-твърда и да се промени.

Едно време всичко бе различно, мястото бе друго, животът им нямаше нищо общо със сегашния. Не че той я бе лъгал. Тя нямаше да приеме лъжи.

Внезапно Джон усети силно раздразнение. Нямаше право, каза си той. Брет Макграф също бе тук, каза си той. Двамата с Макграф се бяха оженили, така че Джон нямаше никакви права. Та той си беше у дома, сам бе организиран партито. Възнамеряваше да прекара еднакво време с всичките си гости. Присъствието на Макграф само щещ да го амбицира да опознае Сабрина отново. „Как се бе съгласила да дойде?“ — зачуди се той. Може би не трябваше да я кани. Истината бе, че не очакваше тя да приеме. Ами останалите, те защо бяха приели? В този момент му се прииска да не я бе въвличал като останалите гости, които възнамеряваше да бъдат просто пионки в играта му.

Всичко вече бе готово за поставената цел, не му оставаше избор. Или трябваше да продължи, или да полудее. Имаше и други, заради които бе длъжен да разкрие истината. Не бе сам в тази игра. Бе обещал да повтори всичко, както се бе случило едно време. Може би трябваше да стои настрана от госпожица Сабрина Холоуей. От всички присъстващи само тя бе невинна. Зачуди се дали ще успее да стои настрана от нея. Веднага след това си напреди, че тя бе дошла по свое желание. Всички бяха тук по свое желание, готови да участват в предстоящата игра. Някои единствено за да се забавляват, други — за да напеднат за себе си. Каси, която никога не забравяше ролята на досадна журналистка, веднъж му беше казала:

— Никога не пропускам възможността да се снимам, миличък!

Беше забелязал, че същото важи и за мнозина от писателите, актьорите, музикантите и художниците, а тази седмица щещ да им предостави чудесна възможност ликът им да се появи в пресата. Дори по-затворените, които предпочитаха да избягват блясъка и

шумотевицата, нямаха намерение да пропуснат възможността. Конкуренцията бе прекалено жестока и славата означаваше, че няма да гладуват и ще се радват на примамливи доходи.

Въпреки това, Сабрина Холоуей си бе осигурила достатъчно слава. Женитбата и разводът с Брет Макграф я бяха изстреляли в центъра на общественото внимание. Бе успяла да си остане земен човек, въпреки че бързата слава послужи като трамплин за кариерата ѝ и критиката се изказваше ласкаво за книгите ѝ. Известно време не бе в Щатите и не бе сигурен кой друг е успял да събуди общото любопитство, но тя бе успяла да се задържи на върха с викторианските си трилъри. Все още бе млада и много привлекателна, а средствата за масова информация много обичаха да лансират таланти със сексапил, които всички щяха да забележат.

Тъкмо се канеше да пристъпи към нея, когато забеляза приближаването на друга жена. Сузан Шарп. Той изпъшка и се замисли дали няма да е най-добре да се измъкне по задните стълби. Дедите му бяха проектирали множество тайни врати и проходи, по които човек да избяга при нужда. Въпреки всичко Джон не избяга, нямаше желание някой да разкрие тайните му, затова остана неподвижен, докато Сузан приближаваше, особено доволна, че го е изненадала и той няма да се измъкне.

— Виж ти, виж ти — изчурулика доволно тя. — Скъпи! Ето къде си бил, сам в тъмното. Чудесно, повече от чудесно. Ела да ме целунеш. Толкова много ни липсваше на всички.

Сабрина Холоуей не можеше да откъсне очи от смразяващата сцена, възхитена от реализма ѝ. Жената на уреда за мъчения изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да отвори уста и да извика. Очите ѝ бяха замъглени сякаш се опитваше да отблъсне притисналия я ужас. Сабрина имаше чувството, че чува как мъжът притиска жертвата да признае ужасните си престъпления, за да си спести мъченията.

Необичайна тръпка пропълзя по гърба на Сабрина. Страхотно. Невероятно творение. То сякаш ти изпиваше дъха. И други разглеждаха изложбата в тъмницата на замъка Лохлайър, доста от тях ѝ бяха приятели, ала в този момент тя се почувства уплашена. Това бе само въображение. Ако лампите неочаквано угаснеха... Щеше да е

сама, съвсем сама в мрака в присъствието на тъмнокосия мъчител с тънки мустаци, който наблюдаваше жертвата с неприкрита злост. И двете фигури бяха толкова реалистични, сякаш всеки момент щяха да се раздвижат, да поемат напред, стиснали смъртоносните си оръжия.

Нечии ръце се отпуснаха на раменете ѝ и тя едва се сдържа да не извика. Трепна рязко, но успя да преглътне паниката.

— Това ти ли си, моя любов?

Нова тръпка премина през нея, но поне не се уплаши. До нея застана Брет Макграф и я прегърна през раменете. Беше я срам да признае, че присъствието му я накара да се почувства по-сигурна в сумрака, макар че не му се зарадва. Раздвояваше се от желание да се притисне в него и в същото време да отблъсне ръката му. Както обикновено, усети необясним прилив на чувства към бившия си съпруг. Понякога от него ѝ се повръщаше, а в други моменти не можеше да се съпротивлява на чувствения чар, с който я бе привлякъл едно време. В повечето случаи трудно сдържаше нетърпението си в негово присъствие и рядко си налагаше да го изтърпи.

— Колко е истинска — прошепна тя. — Малко ме плаши.

— Радвам се.

— Защо?

— Защото исках да те видя уплашена. За да се притиснеш в мен. — Ръката му се стегна около раменете ѝ и той сведе устни, за да зашепне на ухото на младата жена с дрезгав глас. — Дали са ни отделни стаи в замъка — домакинът изглежда е забравил, че бяхме женени — но съм готов да ти правя компания през дългите призрачни нощи.

— Бяхме — напомни му тя. — Точно това е най-важната дума тук. Някога бяхме женени, преди повече от три години и то само за две седмици.

— Отне повече от две седмици, за да се разведем — напомни ѝ спокойно той. — Нали не си забравила колко добре прекарахме на медения месец?

— Брет, бракът ни приключи, докато все още бяхме на меден месец — напомни му тя.

Той нямаше намерение да отстъпи.

— Ето че сега отново ставаме добри приятели — добави самоуверено той.

Въпреки че нямаше желание, Сабрина усети как по устните ѝ плъзва усмивка. Брет бе висок, красив, с немирна кестенява коса, тъмни страстни очи, които страхотно отиваха на чара му и го превръщаха в идол на всички медии. Той пишеше невероятно успешни медицински трилъри. Бе натрупал състояние с писане, но поне невинаги се държеше с дразнеща арогантност. Сабрина се бе запознала с него скоро след небивалия успех на втората книга, разпродадена се още преди да бъде лансирана, събитие, съвпаднало с третия му развод. Бе повече от очевидно, че се бе проявила като изключителна наивница. Вярно, че по онова време лекуваше разбитото си сърце.

Той я бе ухажвал страстно, бе я покорил и много скоро се бяха озовали на меден месец в Париж, по същото време, когато Брет рекламираше последния си трилър. Отначало тя се забавляваше, защото около него пърхаха безброй жени, някои от които дори не се стараеха да прикриват неприличните си желания, но скоро разбра, че той познава интимно доста от тях. Въпреки това тя бе оптимистка, която копнееше за съвместно бъдеще с него и бе готова да преглътне миналото му. На Сабрина ѝ се стори обнадяващо, че познатите му дами не се интересуват, че той е женен отново, а и тя се стараеше да се държи приятелски и да не му натяква. Накрая безразличието на Брет към мястото ѝ в живота му започна да я измъчва. Той бе добър любовник, забавен, чаровен. Караше я да се смее, любеше я, когато бе неуверена, или притеснена.

В същото време Брет беше съвършеният егоист, който не проявяваше никакъв интерес към нея. Един ден изчезна с пицната собственичка на голяма книжарница, а когато се появи отново след няколко часа, се отнесе с такава досада към младата си съпруга, че тя настоя да разбере какво става. Тогава той я уведоми, че е Брет Макграф, че възможностите сами му се предлагат. Каза ѝ, че не би трябвало да обръща внимание, а да е благодарна, защото се е оженил за нея. Сабрина не можеше да повярва на ушите си. След това се вбеси на себе си. Така отчаяно копнееше за човек, който да я накара да забрави миналото, да запълни живота ѝ. Държеше на Брет, вярваше, че нещата между тях ще се получат. Оказваше се, че е сбъркала. Не бе разбрала отрано, че идеите им за брака и любовта са толкова различни.

Брет бе забелязал промяната в очите ѝ и веднага се бе опитал да я успокои, да я прелъсти... Резултатът бе наистина ужасен. Дори не

искаше да си спомня. По онова време научи някои добри уроци. И до ден-днешен не можеше да повярва как го бе напуснала, а след това попълни документите за развода и не поиска нито цент от него. През следващите месеци, всеки път, когато бяха канени на едни и същи места, той я търсеше. Продължаваше да я нарича своя съпруга, а тя понякога не успяваше да се сдържи, когато той пробваше всичко, за да я вкара в леглото си. Според него тя трябваше да спи с него, защото са били женени, защото вече бе спала с него, а не бе хубаво да се спи с непознати. Всеки имаше нужда от секс от време на време, а след като тя бе такава сладка моралистка от здраво фермерско семейство, можеше да си позволи да се позабавлява единствено с него.

Засега успяваше да му устои. Знаеше, че не е по-привлекателна от останалите. Причината бе, че тя го изостави първа, следователно се бе превърнала в предизвикателство.

— Сериозно, докато сме тук, не искаш ли да сме в една стая? — попита я той.

— Не — отвърна тя без колебание.

— Признай си, че е забавно да спиш с мен.

— Очевидно си представяме забавните неща по различен начин.

— Огледай се само. Толкова е страшно тук — настоя той.

— Не, Брет, благодаря.

— Обещавам да се държа прилично.

— Искрено се съмнявам. Освен това ми напомняш какво ме предупреждаваше майка ми. Никога да не пипам играчки, които не знам къде са били.

Той се ухили.

— Олеле! Ако беше останала с мен, щеше отлично да знаеш къде са били.

— Брет, докато бяхме женени няхах никаква представа къде ходиш и какво правиш, а и не разполагах с чак толкова време, че да ходя след теб. Доколкото разбирам, никога не ти е хрумвало, че бракът означава моногамия...

— Да знаеш само колко хора изневеряват на половинките си... хора, за които никога няма да предположиш.

— Брет, дори не искам да си представям.

— Говоря за собствените ти приятели — продължи да настоява той. — По-късно ще започнеш да ме молиш да ти разкажа най-сочните

клюки, но да знаеш, че от мен няма да чуеш и дума. Освен ако не забравиш тази работа с брака и не решиш да се позабавляваш. Държа да ти кажа, че намеренията ми са напълно почтени. Готов съм да се ожения отново за теб.

Тя изпъшка.

— Нали вече ти казах, че си представяме и забавлението, и брака по различен начин.

— Добре, прави се на труднодостъпна, щом искаш. Само че, ако тук вземе да става напечено и страшничко, ще започнеш да ме молиш да те приютя в леглото си, но отсега те предупреждавам, че тогава може и да е пренаселено.

— Защо ли не се съмнявам?

— Обърни внимание, че ти си първата, на която предлагам. Сигурен съм, че няма да искаш да спиш с някой непознат.

— Брет, спала съм с теб, така че едва ли някога ще се сблъскам с по-непознат.

— Много смешно. Ще съжаляваш, сладкишче, ще видиш. — Той поклати тъжно глава и погледна восъчната фигура пред тях. — Удивително, нали? — измърмори той, загледан във фигурите, прегърнал Сабрина през раменете.

— Като жива е — съгласи се тя.

— Толкова е истинска, че в тази светлина може да заблуди дори и мен. А аз, все пак съм бил женен за теб.

— За какво говориш?

— Как така за какво? — въздъхна той нетърпеливо. — Сабрина! Погледни добре.

— Какво?

— Любима, да не би да си ослепяла, откакто се разделихме? Погледни само. Тази жена... Та това си ти. Съвсем същата. И сините очи, и русата коса, и великолепните черти. Тялото също става. — Той зашепна: — Дори дупето.

— Брет, дупето ѝ не се вижда.

Господи, той беше прав. Тя наистина имаше общи черти с восъчната фигура. Толкова много, че отново усети ледените тръпки да пробягват по гръбнака ѝ.

— Така вече е по-добре — прошепна с дрезгав глас Брет. — Усещам, че трепериш. Започваш да се плашиш, композицията най-

сетне ти въздейства както трябва. Само като си помислиш, че ще трябва да прекараш нощта сама в мрачния студен замък, те побиват тръпки. Нощта ще се спусне, ще чуеш воя на вълците, ще дотичаш от стаята си при мен, тласкана от див ужас, защото знаеш, че при мен ще бъдеш в безопасност.

Това са просто восъчни фигури, нищо повече, напomini си Сабрина. Въпреки това не можеше да се успокои. Това наистина бе тя. Скулпторът бе изпълнил задачата си толкова прецизно, че дори мускулите и вените по ръцете на жертвата бяха като живи, докато се опитваше да се отскубне от въжетата, които я държаха към уреда за изтезания.

— Нали не искаш да останеш съвсем сама? — прошепна предупредително Брет.

От мрака зад тях се чу дълбок мъжки глас.

— Тя няма да остане сама, нали?

Сабрина познаваше този дрезгав глас. Завъртя се рязко към техния домакин.

ВТОРА ГЛАВА

Очите му внимателно я изучаваха. Усмихна ѝ се мило и заговори на Брет.

— Брет, приятелю, няма начин тя да остане сама, след като ще бъде в компанията на десетима писатели — включително и ние с теб, разбира се, да не говорим за скулптура, асистентката ми и персонала на замъка, които ще са непрекъснато наоколо.

Домакинът им се забавляваше. Сабрина се измъкна изпод ръката на Брет и остана загледана в Джон Стюарт. Колко отдавна не се бяха виждали.

— Джон — измърмори Брет и в гласа му се прокрадна враждебна нотка. Знаеше се, че двамата са приятели, но в този момент Брет не бе особено доволен, мръщеше се от момента, в който Стюарт се появи.

— Много се радвам да те видя, Брет. Благодаря ти, че прие поканата.

— За мен е истинско удоволствие. Да знаеш само колко се зарадвахме всички, че реши отново да организираш събитието. Нали познаваш съпругата ми, Сабрина Холоуей?

Сабрина бе като омагьосана и не можеше да откъсне очи от собственика на замъка Лохлайър. Джон Стюарт бе извил едната си тъмна вежда към Брет, след това пое ръката на младата жена. Тя едва сдържа изкушението да се дръпне.

— Сабрина, много се радвам да се видим отново. Нямах представа, че вие двамата сте се оженили отново.

— Не сме — отвърна Сабрина.

— Ясно.

— Извинявай. Бившата ми съпруга — намеси се, без да се притеснява Брет и се усмихна на Сабрина така, че всеки около тях да се сети, че помежду им има нещо. — Никак не е трудно да забравя, че сме разведени.

— Радвам се, че и двамата сте тук. Благодаря ви, че дойдохте — каза любезно Стюарт.

— Много се зарадвах на поканата — призна тихо Сабрина.

— Канена си била и преди — изтъкна Джон.

— Последния път... Закъснявах с един ръкопис. — Това, разбира се, бе лъжа. Типичната лъжа, която използваша писателите, когато не искаха да отидат някъде.

— Основателна причина. Последната ти книга беше много добра.

— Чел си я? — попита на един дъх тя.

Веднага ѝ се прииска да се ритне. Изчерви се, защото я заля вълна от удоволствие, щом разбра, че той проявява достатъчно интерес, че да прочете нейна творба. След това усети още по-силно парене по бузите. Какво ли си е помислил той, когато е попаднал на романтичните сцени. След това се запита колко ли издайническо е това изчервяване.

— И на мен ми допаднаха творбите ти, говоря за излезлите наскоро — побърза да обясни тя, за да смени темата.

По устните му плъзна бавна скептична усмивка, която показваше, че е чувал тези думи и преди, но в този случай се съмняваше, че са искрени.

— Истина е — прошепна тя и ѝ се прииска да намери някакъв елегантен начин, за да се измъкне. Брет я наблюдаваше с огромен интерес, забелязал начаса напрежението между нея и Джон Стюарт.

— Наистина ли — измърмори Джон.

Той или не забелязваше неудобството ѝ, или се чувстваше развеселен. Не можеше да повярва, че има такова въздействие върху нея. Беше станал известен още с първия си роман — трилър, в който действието се развиваше в Италия по време на Втората световна война, публикуван малко след като завърши колежа.

Тя се насили да му се усмихне хладно. Нямахте да му позволи да я накара да се чувства неловко.

— Добре де, не ми беше никак приятно, че уби свещеника в последния роман — той не заслужаваше такава съдба.

Преценката ѝ не го обиди. Разсмя се, очевидно му стана приятно, че тя бе откровена с него.

— Браво, това вече е истина.

— Истината изглежда различна през очите на хората — прекъсна го раздразнен Брет.

— Не, истината е само една, може би просто ние ѝ придаваме различни оттенъци — поклати глава Джон и погледна сериозно Сабрина. След това се овладя и продължи небрежно. — Истината, разбира се, е, че за мен е удоволствие, че и двамата успяхте да дойдете, госпожице Холоуей.

— Тя знаеше, че аз ще бъда тук, както и че ще е чувства добре — заяви компетентно Брет.

— Супер — отвърна Джон.

— Тук имам доста приятели — промълви Сабрина и се зачуди защо ли я интересува толкова какво мисли Джон Стюарт, и дали за него има значение, ако тя спи с бившия си съпруг. Въпреки това продължи спокойно. — Нали знаете, писателите са много сплотена общност. Списъкът с гостите ме впечатли. Бях поласкана, когато получих поканата.

— Прецених, че ще ти бъде приятно — отвърна любезно той. — Може би си спомняш, че те бях поканил и последния път.

Точно така. Наистина я беше поканил. Беше се запознала с него няколко месеца преди последната Седмица на тайните. По онова време се омъжи за Брет и почти веднага след това двамата се разведоха.

А той се ожени за Касандра Кели.

— По онова време беше излязла само една моя книга и съвсем не се нареждах сред известните писатели.

Той изви едната си вежда и склони глава на една страна.

— Даян Дорси бе още по-начинаеща по онова време, а дойде — отбеляза Джон.

— Добре че Сабрина не дойде, с онзи нещастен случай — намекна Брет. — Радвам се, че при теб всичко е наред, приятелю — добави той и тупна лекичко Джон по рамото. — Напоследък се беше изгубил. Помниш ли, че Каси ни каза каква страхотна книга бе написала Сабрина?

— Да — съгласи се Джон, без да откъсва поглед от Сабрина. — Касандра казваше, че си създала невероятни характери, изключителна обстановка, а след това си добавила и съвършеното убийство с много драматизъм.

— Много мило от нейна страна — обади се неловко Сабрина.

Касандра беше мъртва и тя се чувстваше донякъде виновна, защото не я понасяше приживе.

Истината бе, че изобщо не я понасяше и ревнуваше от нея. Единственият път, когато се сблъскаха лице в лице, срещата им бе ужасна и неприятна, много по-потискаща, отколкото фигурите в галерията. Силната омраза, която изпитваше към Касандра Стюарт бе напълно естествена. Отново я разтърси тръпка, но този път тя не бе предизвикана от композицията пред тях. Начинът, по който Джон я гледаше, ѝ се струваше безкрайно притеснителен. Въпреки че Брет се държеше прекалено смешно, Сабрина бе доволна, че той бе до нея в този момент.

Защото Джон Стюарт я смущаваше, дори я плашеше. Може би това се дължеше единствено на височината и на мускулестото му тяло. Бе наистина висок мъж, метър и осемдесет и пет, изключително красив, макар от него да се излъчваше груба сила. Косата му бе тъмна и гъста, стигаше до яката, макар и пригладена грижливо назад, за да не пада над челото. Очите му бяха като лешници, с неповторими сини зелени и кафяви нишки, преливащи се една в друга, така че понякога блестяха в златно, а друг път се превръщаха в тъмни като нощта кладенци. Чертите на лицето му също излъчваха сила: квадратна брадичка, ясно изразени скули, широка чувствена уста, високо, чудесно очертано чело. На трийсет и седем, той бе всепризнатият майстор на приключенски романи и мистерии, а в истинския живот също го възприемаха като един от най-интригуващите мъже, поне така се твърдеше в известно списание. Той бе американец от шотландски произход, който никога не се бе възползвал от семейното име и богатство, за да си живее спокойно. Бе участвал в „Пустинна буря“ като част от Националната гвардия.

Въпреки че напоследък Стюарт бе водил тих и незабележим живот и се бе задържал в Шотландия твърде дълго, в новинарските емисии и вестниците все още го споменаваха, обикновено във връзка с последната му публикувана книга или с преиздадено заглавие. Нямаше значение, че през последните няколко години живееше като отшелник, това само събуждаше любопитството на почитателите. Тайнствената смърт на съпругата му го превръщаше във впечатляващ образ, в опасен човек, който будеше съчувствието на хората. Според някои журналисти той бе потънал в скръб заради Касандра, докато други

подхвърляха, че се е усамотил заради разяждащото го чувство на вина, защото той сам я бил убил — не че можеха да обяснят как точно е станало, защото той бе поне на трийсет метра от лобното ѝ място. Трети намекваха, че тя се самоубила, защото бракът ѝ се разпадал и се хвърлила от балкона в момент на самосъжаление, за да стовари цялата вина върху известния си съпруг, като по този начин предизвика скандал, който ще го измъчва до края на живота му. Имаше и такива, които настояваха заради напредналата фаза на рака в красивите ѝ гърди, че била напълно отчаяна. На Джон Стюарт му се бе наложило да изтърпи няколко дела, а подчинените и пресата не спираха да му задават въпроси. Ежегодната Седмица на тайните, която той организираше в замъка си в Шотландия, за да привлече вниманието на пресата и да набере средства, които да дари за детска благотворителност, не бе организирана.

Три години след смъртта на съпругата му, той бе отворил отново вратите на замъка Лохлайър.

— Като се замисля, добрите думи, казани от Каси за Сабрина са особено важни, защото тя не бе от хората, които биха похвалили друг — обясни Брет. — Твърдеше, че харесва романите ми, но сравни със земята „Скалпел“. Помниш ли, Джон? Дори понякога разбиваше и твоите произведения на пух и прах, а това, честно казано, не е толкова лесно.

— Благодаря, на това му се казва комплимент — отвърна сухо Джон.

Брет се ухили.

— Просто съм щастлив и доволен. Току-що ми казаха, че „Хирургия“ е оглавяла класацията на „Ню Йорк Таймс“.

— Браво — поздрави го чистосърдечно Сабрина. Той винаги си намирал място в списъка на бестселърите и добивал все по-широка известност, нещо, което му доставяше огромна радост.

— Супер — обади се и Джон. — Тъкмо ще развеселяваш останалите през седмицата. Напомни им, макар да не им се вярва, че издателската дейност все още съществува. Какво ще кажете за... тъмницата тази година?

— Мрачна, потискаща, но великолепна — отвърна незабавно Брет.

— Прекалено истинска — потръпна Сабрина.

— Ясно — измърмори Джон, а очите му, развеселени и живи, заблестяха като златни. — Нали приликата с жертвата не те смущава? — попита той. — Скулптор на име Джошуа Вейлин специално създаде композициите. Изготвял е много корици за различни издания, запознал се с теб на конференция на книгоразпространителите в Чикаго и останал силно впечатлен.

— Не съм му направила много добро впечатление, след като ме е сложил на уреда за мъчения — отбеляза Сабрина.

Джон се разсмя с дълбок, дрезгав смях.

— Повярвай ми, направила си му силно впечатление, при това в добрия смисъл. Винаги използва познати, когато рисува или подготвя восъчни фигури. Ако се огледаш, ще забележиш, че хората във всички композиции са ти познати. Погледни към далечния край — посочи той с блеснали очи.

Колкото и да се владееше, Сабрина усещаше, че едва устоява на чара му. В дълбокия му глас се долавяше едва забележим шотландски акцент, придобит очевидно по времето, докато бе живял тук. И чертите, и тялото му, както и присъствието му, излъчваха мъжественост. Дори едва доловимият мирис на афтършейва му я привличаше.

Джон Стюарт бе опасен мъж, напомни си тя. Освен това й бе напълно непознат, въпреки че едно време бяха доста близки.

— Онзи тъгл там — посочи той. — Луи XVI и Мария Антоанета са пред гилотината, а Жана д'Арк я качват на кладата. До тях Ан Болейн се е изправила пред палача, а Джак Изкормвана се кани да пререже гърлото на Мери Кели. — Той поклати глава с престорено съжаление. — Трябва да призная, че Джошуа не обича особено Сузан Шарп. Защо не отидеш да погледнеш лицето на Мери Кели?

— Значи трябва да съм благодарна, че съм на уреда за мъчения, че ще ме разпъват часове наред, преди да умра? — любопитства мрачно Сабрина.

Джон наклони глава на една страна, без да крие колко му е забавно.

— Ако трябва да сме честни, госпожице Холоуей, красивата блондинка на уреда за мъчение е единствената жертва, която е оцеляла. Това е лейди Ариана Стюарт, която, преди да бъде разпъната и пречупена, била обвинена в опит да привлече младия Чарлз към

силите на Кромвел, когато се канели да обезглавят баща му. Брат ѝ помолил самия Чарлз да я помилва, защото той вече бил на трона като Чарлз II, крал на Англия. Чарлз бил много похотлив и веднага разбрал, че няма смисъл да се лишава от подобна красавица, затова наредил да прекратят мъченията и да я подготвят за леглото му. Тъй като той бил невероятно чаровен, скоро тя станала негова любовница. Родила му безброй незаконни деца и доживяла до дълбока старост.

— Много ме успокои — каза Сабрина.

— Изключително романтично — изсумтя Брет. — Сигурен съм, че измисли всичко това, за да успокоиш Сабрина.

— Кълна се, че това е самата истина — увери ги Джон.

— Мога само да кажа, че Джошуа добре се е позабавлявал със Сузан Шарп — изкиска се Брет със злобно задоволство. — Тя е съвършената жертва на Джек Изкормвача. Всички знаем, че е „забавлявала“ мъже заради облагите, които са ѝ предлагали — отбеляза той.

— Това са само слухове — измърмори Джон и сви рамене.

Сабрина стисна зъби при грубата забележка на Брет и бе готова да поздрави Джон, че не се поддаде и не каза нищо лошо за журналистката.

— Кого е използвал Джош за Жана д'Арк? — попита Брет без следа от притеснение.

— Асистентката ми Ками — отвърна Джон. — Тя е доста религиозна и невероятно съвестна в работата.

— Значи е повече от подходяща — кимна Брет. — Одобрявам.

Джон се ухили.

— Засега.

— Значи има неща, които няма да ми харесат — простена Брет.

— Май е точно така.

— Мен използвал ли ме е?

Джон кимна към уреда за мъчения с разпънатата блондинка.

— Представи си го без брадата и мустаците... — предложи Джон с извинителен тон.

Брет възкликна.

— Ще го съдя!

Сабрина не можа да се сдържи и се разсмя, което подразни бившия ѝ съпруг още повече.

— Стига, Брет, не се стягай. Използвали са те само за модел... при това фигурата е с брада и мустаци и никой няма да те познае. Нали не си забравил, че приходите ще отидат за благотворителни цели? Ти май нямаш никакво чувство за хумор — отбеляза тя.

— Много смешно. Значи аз съм мъчителят на бившата си съпруга. Ами ти не си ли увековечен в галерията на ренегатите? — попита той Джон.

Джон изви едната си вежда.

— Напротив.

— Къде? — любопитства Брет.

— Ела да видиш.

Брет погледна Сабрина и сви рамене.

— Или е Негово величество, или... Ганди.

— На Ганди не му е мястото тук, а доста крале са били кофти хора — напомни му Джон. — Искам да те предупредя, че нямам нищо общо с избора на модели. Джошуа не ме учи как да пиша, а аз не му диктувам как да твори скулптурите си.

Тръгнаха по коридора към друга композиция. Висок мъж в европейски дрехи, най-вероятно от шестнайсети век, се бе изправил над отпуснатото тяло на жена. Главата ѝ бе извърната настрани, така че никой не можеше да види чертите ѝ. Мъжът я наблюдаваше със смесица от гняв и объркване по лицето. Беше с дълга, светлокестенява коса, но веднага личеше, че това е Джон Стюарт.

— Кои са? — попита объркана Сабрина.

— Не са познати на американците — обясни търпеливо и много спокойно Джон. — Името му е Матю Макнамара. Земевладелецът Матю Макнамара. Шотландец, който ликвидирал три любовници и две съпруги.

— Как? — попита Брет. — Не виждам оръжие.

— Удушил ги е — отвърна без колебание Джон.

— Как е възможно да му се разминат толкова убийства, без да го хванат? — учуди се Сабрина.

— Никога не е бил изправян пред правосъдието. Бил е най-влиятелният човек сред родовете и смятал, че има правото да се разправя както намери за добре с прегрешилите жени — обясни Джон.

Обърна гръб на фигурите и погледна отново младата жена, а тя веднага забеляза, че този път очите му са станали тъмни и много

студени. Щом долови бавната му усмивка, по гърба ѝ плъзна нова тръпка. Почувства се като нощна пеперуда, привлечена от пламъка. Времето не бе променило нищо, нито пък разстоянието. Джон Стюарт може и да ѝ бе почти непознат, но това нямаше значение за привличането между тях. Бе усетила същото натрапчиво очарование още първия път, когато се запознаха преди малко повече от три години и половина.

Това бе първият път... и последният.

— Коя е послужила за модел на съпругата? — попита Брет. След това, сякаш се сети, че няма желание да чуе отговора, и бързо продължи. — Джошуа Вейлин е много добър. Справя се невероятно добре с всички детайли.

— Спокойно, Брет. Не е Каси — успокои го Джон с усмивка. — Даян Дорси е. Ще различиш чертите, ако се вгледаш в отражението на табелата от другата страна.

— Даян... да, разбира се. Сигурно реших, че е Каси заради черната коса, но Даян също е чернокоса... — Брет прочисти гърлото си. Погледна Джон с неудобство.

— Каси е там, Брет. — Джон посочи фигура, паднала на колене в молитва пред един от високите прозорци. — Джошуа я е използвал за модел на Мери, кралица на шотландците, на сутринта преди екзекуцията ѝ.

— Да, това наистина е Касандра — съгласи се Брет, след като остана загледан в нея дълго. Отново премести поглед към Джон. — Това... тя не те ли притеснява?

— Всички ме притесняват, защото са невероятно живи — призна Джон. — Само че Джош е човек на изкуството и творбите му са такива. Според мен от Каси се е получила добра Мери, кралица на Шотландия.

— Всички жертви са жени — забеляза Сабрина.

Джон се усмихна.

— Ако проследим събитията в историята, повечето мъже са били истински чудовища. Уверявам ви, че има и смъртоносни дами. — Посочи към другия край на тъмницата. — Погледни графиня Батори, унгарската „кървава графиня“. Твърди се, че е пожертвала стотици млади жени, за да се къпе в кръвта им и така да опази младостта и

красотата си. Може би сте забелязали сами, че Джош е използвал за модел Ви Джей Ньюфилд.

— Сега вече загази! — предупреди го Брет.

Джон се разсмя.

— Ви Джей добре ще се посмее. На графинята ѝ се носи славата не само на кръвопийца, но и на дивна красавица. — Той посочи друга композиция. — Това пък е лейди Емили Уотсън, отровила поне десетима съпрузи, за да се добере до богатствата им. Така че, както виждате, постарали сме се да постигнем равенство в тъмницата на ужаса.

— Коя е послужила за модел на лейди Емили? — побърза да попита Брет.

— Ана Лий Зейн. А жертвата е Тайър Нюби.

Брет избухна в смях.

— Тайър, повален от жена! Много ще му хареса тази работа.

Джон сви рамене.

— Ето я и Реджи Хамптън като очарователната кралица Бес, в момента, когато подписва смъртната присъда на Мери, кралица на шотландците.

— А останалите кои са? — поинтересува се Сабрина и посочи композициите, които се виждаха към края на подземната тъмница на замъка.

— Сигурно сами ще се сетите, че са включени Том Харт и Джо Джонстън, но ще ви оставя да ги откриете сами. Джошуа е използвал хора от персонала в замъка, така че да не стреснете, ако Катерина Велика ви поднесе закуската.

— Сабрина — изпуктя Брет, — двамата с теб трябва да се оженим отново час по-скоро! Джак Изкормвача може да се появи в стаята ти и да поиска да вземе мръсното бельо!

— Мога и сама да изпера дребните неща, а ще закусвам с останалите — успокои го Сабрина. Имаше огромно желание да го ритне, но забеляза, че Джон отново е впил очи в нея.

Домакинът сви рамене, без да обръща внимание на заяждането.

— Джош бе наел огромен екип и посвети цяла година на този проект. Ще дарим скулптурите на един нов музей на север, щом приключим с тях.

— Ще се наложи да поискаш разрешение от моделите — предупреди го Брет.

Джон се усмихна.

— Това едва ли ще бъде проблем. Очаква се откликът на публиката да е огромен, да знаеш.

— Браво, не е за вярване, ще вляза в историята като вманиачен мъчител! — изпъшка Брет, но „откликът на публиката“ си свърши работата.

— Не се притеснявай. Мен ще ме запомнят като убиец на съпруги. Ще ме извините ли, трябва да се погрижа за някои неща. Забавлявайте се. Брет, познаваш замъка. Госпожице Холоуей, чувствайте се като у дома си. Ще се видим по-късно, за да пием заедно коктейли.

Той се обърна и се отдалечи с едри крачки. След само миг сенките го погълнаха.

Интересното бе, че двамата продължиха да усещат присъствието му, а Сабрина не можеше да откъсне очи от композицията със земевладелеца Макнамара. Восъчната фигура бе на висок широкоплещест човек, подпрял ръце на ханша, надвесен над жената, простряна в краката му. Красив, горд, безмилостен, властен — господарят на всичко и всички.

Тя обърна гръб на композицията, за да огледа и останалите фигури, вплетени в танц със смъртта. Сумрачната светлина придаваше на всички скулптури още по-ужасяващ вид. Навсякъде в тъмницата се спускаха сенки, освен около фигурите. Така тъмнината придаваше призрачен вид на всичко. В същото време Сабрина имаше чувството, че изобразените хора дишат, треперят, потят се, че всеки момент ще се задвижат.

Макнамара се бе изправил над съпругата си, стиснал юмруци.

Джак Изкормвача бе замахнал с ножа.

Лейди Ариана Стюарт продължаваше да пици от ужас в тишината.

Сабрина усети нова тръпка и трепна рязко, когато ръцете на Брет се отпуснаха на раменете ѝ.

— Искаш ли да се махнем от това място? — попита той.

В този момент тя усети страха му.

ТРЕТА ГЛАВА

— Госпожице Холоуей!

Коктейлите бяха сервирани в библиотеката на замъка, разположена до гостната, срещу балната зала на втория етаж, където вечеряха. Сабрина бе закъсняла. Остана прекалено дълго в модерната вана, докато събираше смелост да се облече и да слезе. Кратката ѝ среща с Джон Стюарт я бе притеснила неочаквано много. Колкото и да бе необичайно, бе благодарна на Брет за присъствието му. Той може и да я дразнеше, но с него не се чувстваше самотна и уплашена.

Бе пред вратата на библиотеката, когато чу някой да я вика. Дребна жена с късо подстригана лъскава коса бързаше към нея, протегнала чаша шампанско. Имаше воднисто сини очи, красиво сърцевидно лице и предпазлива усмивка, която веднага накара Сабрина да се почувства по-добре.

— Толкова се радвам, че успяхте да дойдете. Да знаете, че съм ви почитателка. — Тя подаде чашата на Сабрина.

— Много благодаря — усмихна се Сабрина. — Познаваме ли се?

— Не — отвърна младата жена, изчерви се и така стана още по-красива и нежна. — Аз съм Ками, Ками Кларк, асистентка съм на Джон и негова секретарка.

— Разбира се, вие сте Жана д'Арк!

— Да, аз съм — изчерви се Ками още повече. — Джошуа Вейлин ми е добър приятел.

Сабрина се засмя.

— Сигурно. Изглеждате чудесно, нищо че сте в ролята на мъченица.

— Джош е толкова сладък. Той представя всички толкова добре. Вие пък сте най-красивата жертва, която съм виждала.

Сабрина се засмя отново и вдигна чашата с шампанско.

— Много е талантлив.

— Вие също. Обожавам творбите ви. Мъжете са толкова постни. Нали знаете, безкрайно действие и никаква близост между героите. Да

знаете, че умирам за вашата госпожица Милър. Невероятна е. Истинска, състрадателна, храбра, и в същото време много уязвима.

— Благодаря ви. Много ви благодаря.

— Ками, Ками, Ками!

Слаба жена около петдесет и пет с къса, грижливо оформена тъмна коса се приближаваше към тях. Личеше, че официалната ѝ рокля без презрамка на едното рамо е маркова. Сабрина познаваше Сузан Шарп, защото Сузан държеше да познава всички. Повечето писатели изпитваха страх, примесен с възхищение към литературната критичка, защото тя бе изтънчена, с много точна преценка, особено когато ставаше въпрос за света на богатите и само с няколко умело подбрани думи, пуснати като клюка, можеше да съсипе някое произведение или автор. Самата тя бе написала два романа и се бе справила чудесно, защото характерите бяха избрани сред познатите ѝ, все богати и известни хора. Също така бе шумна, самовлюбена, груба и нито приятелите, нито враговете знаеха как да се държат с нея. Говореше се, че ненавижда Касандра Стюарт, с която често си съперничели за повече влияние и тежест в телевизионните прегледи и оценки на новоиздадените книги.

— Ками, Ками! — повтори Сузан и протегна фината си ръка с великолепно оформен маникюр, за да хване Сабрина под ръка. — Не ти позволявам да крадеш вниманието на госпожица Холоуей пред вратата. Всички горим от нетърпение да се видим с нея. Писателите умеят да се сприятеляват неусетно.

— Разбира се, госпожице Шарп — прошепна Ками и погледна смутено Сабрина. Сузан я бе поставила на мястото ѝ. Тя не бе нищо повече от една асистентка. Останалите бяха писатели.

— Ками, много се радвам, че се запознахме. Нямам търпение да се видим отново и да прекараме повече време заедно — обърна се Сабрина към младата жена.

Лицето на Ками грейна.

— Благодаря!

Сузан поведе Сабрина в стаята.

— Как си? Толкова отдавна не сме се виждали.

— От миналия юни в Чикаго — напомни ѝ Сабрина.

— Да, така беше. Ти се справяш великолепно. Колко хора само обожават твоята госпожица Мейлър.

— Милър — поправи я, без да се притеснява Сабрина.

— Да, наистина беше така, госпожица Милър. Кажи ми сега, каква е тази работа между вас двамата с Брет? Имате ли намерение да се жените отново?

— Какво? — стресна се Сабрина.

— Брет така представя нещата, сякаш между вас има толкова много страст. Не че ме учудва, защото и двамата сте толкова талантиливи и буйни. Няма да забравя когато в пресата те показаха как избяга гола от онзи хотел в Париж.

— Сузан, ти може и никога да не забравиш, но аз предпочитам да не си спомням. За мен това бе много мъчителен момент — заяви Сабрина. — Я виж, та това е Ви Джей Ньюфилд. Не я бях виждала отдавна. Би ли ме извинила?

Сабрина избяга от Сузан и забърза към Ви Джей — Виктория Джейн Ньюфилд. Ви Джей бе петдесет-шейсет годишна и бе посветила целия си живот на писането, или поне така изглеждаше отстрани. Творбите ѝ бяха мрачни, зловещи, по-скоро психологически заплетени, отколкото загадъчни и винаги разчитаха на някое необичайно състояние на даден човек. Бе много слаба, висока, с прошарена коса и много грациозна. Бе забележителна жена и сигурно щеше да остане такава до последния си ден. Сабрина се запозна с нея в началото на кариерата си, по време на раздаване на автографи. Тогава Ви Джей я увери, че най-хубавото на тези организирани събития е, че има с кого да си говориш, ако публиката пренебрегва творбите ти.

— Спъвай клиентите, когато минават покрай теб — посъветва я тогава възрастната жена. — Когато решат, че могат да се обърнат към жената, седнала зад отрупаната с книги маса, за да ги упъти към тоалетната, ти протягаш крак и ги спъваш! След това започваш да се извиняваш и ги омагьосваш! — Ви Джей бе невероятна. Вече си бе извоювала име и убеди без колебание повечето си почитатели да си купят книгата на Сабрина, а Сабрина ѝ бе благодарна досега.

— Ви Джей! — повика тя жената, застанала до шведската маса, загледана в солените бисквити с хайвер, докато се опитваше да реши дали да си позволи няколко хапки, или не.

— Сабрина, мила! — възкликна Ви Джей, обърна се към нея с топла усмивка и я прегърна с истинска радост. — Много ми се искаше да ти звънна, за да се уверя, че ще дойдеш. Да знаеш само колко

съжалявах, че си отказала последната покана, но пък така стана по-добре, заради трагедията. Току-що се върнах от круиз по Нил. Помниш ли, разказвах ти, че много ми се иска да отида?

— Радвам се. Как беше?

— Страхотно. Великолепно. Невероятно! На всяка крачка се докосваш до историята, нямаш представа какво натрапчиво и стряскащо чувство те завладява. Много исках да видя мумиите.

— Нямам нищо против мумиите, стига жената до мен да не се прави на мумия — намеси се Брет, прегърна Сабрина през раменете и се усмихна на Ви Джей. — Но пък една мумия може да се окаже не по-малко възбуждаща от някое невинно момиче. Радвам се да те видя, Ви Джей. Изглеждаш чудесно. Сексапил и чар. Невероятна си.

— Не забравяй, че имам големи деца! — напомни му Ви Джей. — Говорехме за мумии, а ти пак взе, че насочи разговора към секса и леглото. Защо ли се учудвам, след като те знам какъв си безразборен женкар. Кажи ти как си, Брет? Можеш да ме целунеш, но по бузата. И престани да тормозиш Сабрина. Детето бе достатъчно умно и бързо ти стана бивша съпруга, а ако мъжът за нея е наблизо, не ми се иска да се оттегли без време заради теб.

Брет се разсмя, пусна Сабрина и добродушно целуна Ви Джей по бузата.

— Аз съм мъжът за нея, Ви Джей — настоя с жален глас Брет. — Една-единствена крачка встрани и тя е непреклонна, вече е решила, че няма никога да ми прости.

— Моето момче, аз не съм брачен консултант, но имам чувството, че нещата са по-дълбоки. Въпреки това... — Тя се усмихна и повдигна чашата с шампанско. — Поздравявам те. Разбрах, че си извоювал място веднага след Крайтън в класациите.

Брет сведе скромно глава.

— Благодаря ти, много ти благодаря. Как стана така, че книгата на Крайтън излезе в един и същи месец с моята? Можех аз да съм номер едно.

— Щом не става сега, ще бъде догодина.

— Така ще бъде. След като сме заедно тук, събрали сме се най-добрите писатели на трилъри и ужаси, все ще измислим някакъв начин да ликвидираме конкуренцията. Как мислиш?

— Идеята не е много добра. Нали не си забравил къде се намираме? — мъжкият глас ги прекъсна тихо и Джо Джонстън се присъедини към тях.

Джо много приличаше на Ърнест Хемингуей. Бе красив мъж с рошава брада, много приятен. Пишеше разкази за изпаднал частен детектив, очарователен ленив тип, който успяваше всеки път да разреши загатката.

Джо се чукна със Сабрина вместо поздрав и продължи:

— Кажете ми сега, кой от вас мисли, че Касандра Стюарт е скочила сама от балкона?

— Стига, Джо! — предупреди го Ви Джей. — Толкова е хубаво, че Джон отново ни събра след трагедията.

— Нали и аз това казвам — отвърна Джо. — Затова не можем да говорим за ликвидиране на конкурентите.

Сузан Шарп също се присъедини към групата.

— Значи не можем да ликвидираме никого, така ли? — попита възмутена тя. — Джо, това е Седмица на тайните. Предполага се, че един от нас е убиец, набелязал жертвите си, поне докато тайната му бъде разгадана. Това е целта.

— Точно така, всичко е една измислица — потвърди Сабрина.

Сузан сухо се изсмя.

— Да се надяваме, че смъртта на Касандра не е измислица. Представете ли се какво ще стане, ако се появи?

— Сузан, как можа да кажеш подобна ужасия — сръза я Ви Джей. — Ако Касандра се появи тук най-неочаквано...

— Тогава половината хора тук ще започнат да мислят по какъв начин да я убият отново — заяви Сузан. — Касандра беше злобна и противна.

— Освен това бе умна, талантива и невероятно красива — напомни им Ви Джей.

— Да, разбира се. Помислете си само — всички, които бяха тук, когато тя умря, са отново поканени. Списъкът с гостите е абсолютно същият — уточни Сузан.

— Аз не бях тук — напомни ѝ Сабрина.

Журналистката сви рамене, сякаш нейното присъствие нямаше абсолютно никакво значение.

— Ти беше поканена, но важното е, че всички, които бяхме тук преди, сме дошли отново. Всички до един. Готови сме да се защитим, ако ни бъде предявено обвинение.

— Обвинение в убийство ли? — попита Ви Джей.

— Обвинение в каквото и да е — отвърна уклончиво Сузан. — Всички си имаме тайни, нали? — обърна се тя право към Ви Джей.

Ви Джей не откъсваше поглед от нея.

— Сузан, ако имаш намерение да правиш неясни намеци за останалите... — започна Джо.

— Стига, Джо, не сме деца. На всички ни е ясно, че колкото и да бе любезен и внимателен с Касандра, Джон й беше бесен. Мислеше си, че има връзка... Тя сама намекна пред мен, при това не само веднъж, че наистина има връзка!

— Сузан, „Подай ми маслото“ те е накарал да мислиш, че хората поддържат извънбрачни връзки винаги, когато могат — заяви нетърпеливо Ви Джей.

— Ви Джей, всичко зависи от това, как хората представят нещата. Работата е там, че Джон си мислеше, че тя има връзка, а тя бе убедена, че Джон й изневерява. Ако се окаже, че и двамата са били прави, това означава, че в загатката участват още двама. А Господ е свидетел, че Касандра много успешно съсипа кариерите на някои хора. Знаете, че всички сме я мразили заради преценките, които даваше понякога за книгите ни.

— Вие сте тази, която я мразехте — обади се тих глас. До тях бе застанала срамежливата скромна Ками, усмихната извинително към Сузан. — Все пак, госпожице Шарп, вие двете непрекъснато се съревновавахте, нали така?

Сузан изви едната си вежда и погледна надменно момичето. Нямахше нищо против обвинението. Просто й стана неприятно, че Ками си бе позволила да я прекъсне.

— Мило дете, аз не се съревновавам с никого. Въпреки това държа да отбележа, че наистина мразех и презирах Касандра Стюарт. Тя бе една опортюнистка, която използваше хората, манипулираше ги, а ти трябва да си благодарна, че е мъртва, защото досега да те е уволнила. Сега би ли ме извинила? — Обърна гръб на момичето и заговори на останалите. — Помнете ми думите. Всеки от нас крие по някоя тайна, да не говорим защо мразехме Касандра Стюарт.

— С изключение на Сабрина — отбеляза тихо Джо.

Сузан погледна намръщена Сабрина.

— Кой знае? Може и тя да има някоя причина. Само че не е възможно ти да си я бутнала през балкона, нали, Сабрина? Ти така и не дойде. Защо? Повечето писатели са готови да извършат убийство — простете за израза — за да получат покана.

— Заради страха от летене — отвърна с мила усмивка Сабрина.

Сузан не откъсваше очи от нея.

— Това трябва да е — заяви тя.

След това се завъртя и изостави групата.

— Според мен тя е извършила убийството — обади се Брет. Бе толкова убеден, че всички се разсмяха.

— Според полицията няма извършител — напомни им Джо.

— Касандра не се е самоубила — настоя Ви Джей. — Тя бе прекалено влюбена в себе си, за да извърши подобно нещо.

— Аз си мислех, че има рак — намеси се Сабрина.

— Имаше, но може и да е бил лечим — обясни Брет.

— Да не би да се е подхлъзнала? — предложи Сабрина.

— Сигурно е станала точно така — прозвуча мъжки глас. Това беше Том Харт. Висок, слаб, белокоп, красив мъж, от когото се излъчваше достойнство. Никой не бе предположил, че той пише някои от най-вледеняващите романи на ужаса. Усмихна се и повдигна чашата с шампанско към групата. — Наздраве, приятели, дами и господа, Брет, Джо, Сабрина, Ви Джей. Радвам се да ви видя отново. Сабрина, ти може и да се окажеш права. Доколкото разбрах, Касандра е крещяла на Джон, на когото изглежда му било писнало от нея и тръгнал да се разходи. Може да се е навела, за да извика по-силно и е загубила равновесие. Ето го и домакинът с прелестната Даян Дорси от едната му страна и невероятната Ана Лий Зейн от другата.

Сабрина отвърна поглед от вратата на библиотеката. Домакинът им тъкмо бе влязъл така, че да привлече погледите на всички присъстващи. Беше в смокинг, красив и много впечатляващ. Дрехите подчертаваха височината му и мургавото красиво лице. Косата му бе сресана назад, а кристалните очи блестяха тайнствено, докато разговаряше и се смееше с двете привлекателни дами.

Всички криминални романи на Ана Лий бяха създадени по действителни случаи. Тя бе в края на трийсетте, дребна, но много

женствена. Упорито се разнасяше слух, че с удоволствие избираше сексуалните си партньори и от двата пола.

Даян Дорси бе най-обещаващата звезда след писателите на ужаси. Обожаваше да създава извънземни създания, които умираха да похапнат човешка плът. Бе много млада, наскоро бе навършила двайсет и две, публикувала първия си роман скоро след постъпването в гимназия, вторият — на следващата година, а сега, тъкмо бе завършила Харвард, но вече бе ветеран с четири успешни романа на пазара. Смятаха я за гениална и имаше огромен брой почитатели. Други писатели често ѝ завиждаха заради небивалия успех, постигнат на тази възраст, при това без никакви усилия, поне така изглеждаше отстрани. Сабрина ревнуваше единствено защото Даян бе добила самоувереност и самочувствие съвсем млада. Какво ли не бе готова да даде, за да притежава и тя същото самочувствие. Имаше чувството, че детството на Даян не е било много весело, че нещо ѝ се е случило, за да я превърне в боец.

Докато си мислеше за Даян, Сабрина забеляза, че Ана Лий ѝ маха и ѝ се усмихва. Тя също се усмихна и ѝ махна.

В този момент я забеляза и Даян, тя също се усмихна и ѝ махна. Даян обичаше да се облича като в готически времена — винаги в черно, косата ѝ също бе гарваново черна, дори червилото бе черно и подчертаваше млечно бялата кожа. Обичаше едри медальони, средновековни бижута, необикновени дрехи, но в същото време излъчваше невероятна женственост, която я правеше неповторима и много привлекателна.

Докато се усмихваше, Сабрина забеляза, че Джон я наблюдава.

Отново бе застанала до Брет. По-точно казано, Брет бе този, който винаги заставаше до нея. Бързо сведе поглед. Каза си, че не иска да се забърква с никого. Не бе дошла тук с надеждата да си върне загубеното. Вече бе зряла жена, преуспяваща, с много приятели и чудесно семейство. Беше приела да бъде гостенка в замък и да участва в известното благотворително събитие, а най-хубавото бе, че то ще окаже тласък на кариерата ѝ.

„Лъжкия!“ — проехтя глас в главата ѝ.

— Дами и господа, вечерята е сервирана в голямата трапезария — съобщи Джон. Извини се на двете дами, а Сабрина прехапа устни, за да се въздържа и да не отстъпи крачка назад, когато той се отправи

към нея. — Госпожице Холоуей, вие сте единствената, която не познава всички присъстващи. Извини ме, Брет, може ли да ти отнема бившата съпруга за момент? — попита небрежно той.

— Щом е само за момент, може — отвърна благосклонно Брет.

Сабрина бе ужасена от топлината, която я заля, когато Джон я хвана за ръката, широко усмихнат, за да я поведе през стаята към висок слаб мъж с къдрава руса коса и правилни черти. Приличаше на човек на изкуството, безупречно облечен, освен една малка капка боя на вратовръзката.

— Госпожице Холоуей, сигурен съм, че помните Джошуа Вейлин, невероятния скулптор.

— А, да — каза Сабрина и веднага щом срещна топлите кафяви очи на мъжа, си го спомни. Бяха се запознали в Чикаго на конференция на писателите. Тя се подписваше на книгите си, когато един от продавачите ѝ го представи. — Вече се познаваме — обърна се тя към Джон и стисна ръката на Вейлин. — Много ми е приятно да се видим отново. Восъчните фигури са невероятни. Толкова истински, дори страшни! Ще сънувам кошмари как бившият ми съпруг ме тормози — каза му тя.

Джошуа се изчерви и прикри смущението си с усмивка.

— Благодаря. Прости ми, че съм те сложил на уреда за мъчения. Не се оплаквай, защото си жива.

Тя тихо се засмя.

— Все това ми казват.

— Спасена си от краля.

Тя кимна.

— Радвам се, че не съм някоя от жертвите на Джак Изкормвача.

Джошуа сбръчка нос и сниши глас.

— Сузан Шарп се справя достатъчно добре с тази длъжност, не мислиш ли?

— Тихо. Сузан може да те чуе — пошегува се Джон.

— Чакай сега. Джошуа, има един човек, когото Сабрина не познава?

— Запозна ли се вече с Ками Кларк? — попита Джошуа.

— Да, очарователна е. Имаш късмет с нея, Джон.

— Тя е много организирана и изключително компетентна, а аз съм невероятен щастливец — съгласи се Джон. — Ами...

Докато се обръщаше към гостите, към тях се приближи едър мъж с яркочервена, късо подстригана коса. Усмихна се на Джон и Джошуа и протегна ръка към Сабрина.

— Запознавали са ни, но не съм сигурен дали ме помните, аз съм...

— Разбира се, че си спомням — отвърна Сабрина. — Вие сте Тайър Нюби. Посещавам всичките ви лекции. Сигурно не сте ме забелязал, защото залите са пълни всеки път, когато говорите.

Тайър Нюби се изчерви до корените на огнената си коса. Двайсет години бе работил като ченге, преди да стане писател и всичките му описания на полицейската дейност бяха превъзходни.

— Благодаря — отвърна той, без да откъсва поглед от нея, стиснал ръката ѝ. Поклати бавно глава. — Как е могъл Макграф да ви изпусне — попита той. След това се изчерви отново. — Извинявам се, това не е моя работа. Ясно ми е, обаче, какво е станало.

Сабрина стисна зъби и се опита да не се изчервява. Усещаше застаналия до нея Джон, усещаше и тежкия му поглед и знаеше, че всеки, видял във вестниците снимката, когато избяга гола от хотела, се чуди какво точно се е случило.

— Двамата с Брет разбираме различно брака — обясни тя, колкото бе възможно по-спокойно.

— Въпреки това сте останали приятели, нали? — Тайър се опитваше да говори небрежно.

Само че думите, които избра, не бяха подбрани правилно. Сабрина си каза, че той сигурно е забелязал, че двамата с Брет са заедно почти цялата вечер, и също като останалите е решил, че са нещо повече от просто приятели.

— Да, останахме приятели — заяви тя.

— Ето я и Реджи — каза Джон. — Познаваш ли Реджи Хамптън? — попита той Сабрина.

Реджина Хамптън можеше да бъде и на седемдесет, и на сто и десет. Бе написала десетки книги за баба — детектив-аматор, разкрила всички местни тайни с помощта на котката си. Режди пишеше ясно, много интелигентно и весело и още щом влезе, се отправи към тях. — Реджи — започна Джон. — Познаваш ли...

— Разбира се, че познавам това мило дете! — възкликна Реджи. Беше дребна, слаба и човек си казваше, че ако духне вятър, ще я

отнесе. Въпреки това прегърна Сабрина с удивителна сила, която потвърди слуха, че била яка старица. — Да знаеш само колко се радвам, че дойде, Сабрина! Джон, кажи ми как успя да убедиш това прелестно създание да посети стария самотник в мухлясалия му замък?

— Както убедих и теб, стара приятелко — обърна се шеговито към нея той. — Изпратих й покана.

— Да знаеш само колко се радвам, че си тук. Имаме нужда от нова кръв, когато се събираме! — обърна се отново към нея Реджи.

— Аха — пошегува се Сузан и се присъедини към групата. — Да се надяваме, че никой няма да пролее новата кръв, нали? — усмихна се злобно тя.

— Какво ще кажете да сядаме на масата — подкани ги Ви Джей от другия край на стаята. — Джон, ти не спомена ли, че вечерята е сервирана? Ако не седнем скоро да ядем, ще издъхнем от слабост, а в това няма нищо тайнствено.

— И аз така мисля — подкрепи я Джо Джонстън.

— Правилно — обади се и Реджи.

— Добре, Джон, да вървим да похапнем — приближи се Брет. — Дали няма нещо по-сериозно за пиене? Това шампанско не е за мен. Ти как мислиш, Тайър?

— На бара има всичко, дори наливна бира, а бутилираната е и местна, и вносна. Върви и си сипи каквото ти харесва — подкани го Джон.

Той погледна Сабрина с потъмнелите си очи. Младата жена остана с чувството, че я изучава, че я преценява. Изглеждаше така, сякаш имаше желание да я отдалечи от себе си.

— Бихте ли ме извинили? — попита тихо той.

След това отиде нанякъде.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Реджи Хамптън преплете пръсти със Сабрина.

— Мила, ти си истински свеж полъх. Каж ми, какво става с теб от юли насам?

Сабрина се стараеше да не поглежда към Джон Стюарт, докато мъжът се отдалечаваше. Положи огромно усилие, за да насочи цялото си внимание към Реджи и отвърна веднага:

— Останах известно време при семейството си.

— Във фермата ли?

— Да. Сега вече имам апартамент в Ню Йорк, но реших да постоя известно време при нашите, а после — при сестра ми. Скоро роди, има момченце. Ние, разбира се, много се радваме. Няколко месеца около раждането бях при нея, за да ѝ помагам.

— И ти трябва скоро да си родиш бебе.

— Реджи, не всички жени напоследък раждат.

— Ти искаш деца, нали?

— Да, когато му дойде времето.

— Ще се ожениш ли отново за Бр...

— Стига, Реджи, все за мен говорим. Разкажи ми за твоето семейство.

Реджи ѝ разказа набързо за синовете и внуците си, за новата си правнучка, докато влизаха в голямата трапезария, където бе сервирана вечерята. Всички се насочиха първо към бара, за да изберат напитки.

Брет отново се приближи до Сабрина и ѝ подаде джин и тоник с много зелен лимон, а след това доволно ѝ прошепна, че е разместил картичките с местата, за да се настани до нея. Вечерята с фазан и риба бе чудесна. Докато се хранеха, говореха и се смееха така, сякаш бяха стари съученици от гимназията, които не се бяха виждали от много години. Джон, настанил се начело на масата, се надигна, благодари им, че са приели поканата му и им напомни, че са тук не само, за да се забавляват, а и за да съберат пари за благотворителност. Всеки писател

бе посочил за кого могат да се оползотворят парите, а онзи, който разреши загадката, щеше да разполага с лъвския пай от даренията.

— Кога започваме? — провикна се Тайър.

— Утре сутринта — отвърна Джон. — Всички, които имат енергия, могат да наваксат това, което са пропуснали от живота на познатите си. Другите, които са уморени след полета, да отидат да поспят. Нещата ще протекат почти по същия начин като миналите години. Ками и Джошуа са подготвили всички подробности. И аз, също като вас, нямам представа кой е убиецът. Утре сутринта ще получите ролите си и пълно описание на ситуацията. Убиецът ще разбере кой е, може да се окаже тя, и тогава трябва да се погрижи за някои неща, преди да бъде открит или открита. Убиецът ще има ред, по който да се справя с набелязаните жертви. Всяка жертва ще бъде „убита“ с червена боя, която, разбира се, се мие, а ние ще се погрижим за почистването на дрехите. Имате ли въпроси?

— Разбира се — обади се Джо Джонстън. — Ако се окаже, че не съм убиецът, мога ли да застрелям Сузан?

Надигна се смях, след това гостите утихнаха, когато забелязаха надменния поглед на Сузан.

— Да знаеш, Джо, че си пръв в моя списък — обърна се тя към него с мил гласец. Посочи го с пръст и издаде звук като изстрел. — Държа да те предупредя, че ще бъдеш покрит с нещо много по-противно от безобидна червена боя!

— Стига деца, престанете — намеси се Ана Лий Зейн.

— Много съжалявам! — извини се Джо.

Ана Лий поклати глава така, сякаш бе длъжна да се занимава не с писатели, а с буйни деца.

Джон се изправи.

— Бихте ли ме извинили, налага се да свърша някои неща — започна той. — Моля, чувствайте се като у дома си. Ще се видим отново тук утре в девет сутринта. За ранобудните, на шведската маса ще бъде сервирано кафе в шест.

Той излезе от голямата трапезария и затвори двойните врати след себе си. Сабрина остана да гледа след него, прехапала долната си устна, защото в този миг ѝ се прииска да не бе идвала.

Дланта на Брет покри нейната.

— Искаш ли да ти покажа стаята си? — попита той обнадяден.

Тя отдръпна ръка и се усмихна, защото понякога бившият ѝ съпруг се държеше като истинско дете, устремено към удоволствията, като хлапе, което никога не би признало поражението.

— Не, смятам да си лягам.

— Аз нямам нищо против.

— Ще спя. Аз съм от уморените гости. Кацнах в Лондон късно снощи и пристигнах днес сутринта. Чувствам се уморена.

— Добре. Моята врата е до твоята, ако решиш нещо друго през нощта.

— Благодаря за поканата, ще помисля — отвърна тя. Пожела лека нощ на останалите и излезе от голямата трапезария.

Фоайето на замъка и внушителните стълби бяха празни. Вратите към библиотеката и голямата трапезария бяха затворени и самотата изведнъж я притисна.

Забърза към стаята си. Тя бе огромна, а старинните мебели бяха запазени по такъв начин, че човек да усеща уют и да разчита на всички удобства. Леглото бе поставено на нещо като подиум, покрит с килим, а на прозорците се спускаха тежки завеси, за да не става течение. И гардеробът, и банята, бяха огромни, а от едната страна на камината, бе поставено старинно бюро. Огънят бе подкладен и гореше, когато младата жена влезе. Поколеба се за миг, а след това дръпна резето.

Изрита обувките, свали чорапите и отиде до остъкления балкон. Излезе навън. От това място се виждаха ширналите се поля, езерото проблясваше, а планинските върхове се мержелееха някъде в далечината. Гледката бе великолепна дори на лунна светлина. Едва ли друг път щеше да има възможност да дойде тук. Изобщо не трябваше да идва.

— И така — заговори тя на себе си. — Да не би да дойде, за да убедиш себе си, че всичко, преживяно с него, е вече минало? Или по-скоро се надяваше да спиш с него още веднъж, без да мислиш за последствията?

Усети как бузите ѝ започват да парят. Какво унижение. Той дали ще иска отново да спи с нея? Сигурно ѝ се носеше славата, че е доста... разтропана. Всички знаеха как бе напуснала Брет, че бе избягала гола от хотелския им апартамент. Брет беше приятен. Радваше се, че останаха приятели. Дори се почувства поласкана, че той

продължава да я преследва. Бе постъпил нечестно с нея, но и тя не бе права. Беше се омъжила за него, без да го обича истински.

Защото тогава, разбира се, бе влюбена в Джон Стюарт.

Подухна хладен ветрец и тя си спомни първото си посещение в Ню Йорк, когато я поканиха на парти, организирано от издателя ѝ за друг клиент, когото бяха представили току-що на Бродуей. Сабрина не знаеше нищо за красивия гост, с когото се запозна, освен че името му е Джон. Той я бе разсмял, беше ѝ разказал за ужасите, които я очакват в големия град, че първият ѝ сблъсък с таксиметров шофьор може да се окаже битка на живот и смърт. Наистина пи прекалено много. Бе въодушевена, че успя да продаде книгата си, радваше се на компанията му. Той имаше кола и ѝ предложи да я закара до хотела ѝ.

Заспа на рамото му в колата, а когато пристигнаха, бе все още съннена, замаяна от изпития алкохол и ѝ беше лошо. Спомни си, че отвори очи и забеляза надвесеното над нея лице, очите му потъмнели, омайващи.

— Пристигнахме — бе казал той.

Тя бе кимнала, въпреки че не понечи да слезе, а той предложи:

— Мога те пренеса на ръце до стаята ти. Така и ще направя, защото ако те заведем у нас, ще се възползвам от теб. Няма да успея да се въздържа.

Сега, докато лекият ветрец я галеше, тя сякаш чу отговора си.

— Направи го.

Изпитият алкохол не бе извинение, повтаряше си след това тя. Скръсти ръце пред гърдите си. Беше чудесно. Прекара великолепно. Той я откара в апартамента си в града и я пренесе горе. Съблече я в стаята и все още облечен я попита дали е сигурна... След това я целуна, а тя щеше да помни до края на живота си докосването на тялото му, горящите му устни, които бяха навсякъде. Помнеше докосването на ръцете му, бенката точно под кръста му...

Онази нощ бе неповторима магия. На следващия ден двамата заедно направиха закуска, обиколиха музея на изкуствата, похапнаха в китайски ресторант и чак тогава се прибраха, за да се любят отново. Едва на следващата сутрин го попита за името и разбра, че това е известният писател Джон Стюарт.

Джон бе под душа, когато пристигна „годеницата“ му Касандра. Сабрина бе в хавлиен халат, мократа ѝ коса висеше от двете страни на

лицето. Остана удивена, когато вратата се отвори. Касандра бе огледала Сабрина внимателно, но дори не се ядоса, напротив, човек би казал, че ѝ бе забавно. След това отбеляза, че Сабрина не е нищо повече от една досадна малка мръсница, подхвърли ѝ пари и ѝ предложи да се маха. Едно от нещата, за които Сабрина съжаляваше най-много, бе, че си тръгна, след като запрати парите в лицето ѝ. Бе расла в Средния Запад, и макар че бе завършила колеж, бе работила и бе имала четиригодишна връзка с капитана на дискуссионния клуб на колежа, тя бе невероятно наивна. Всеки път, когато си припомняше сцената, усещаше вече изпитаното унижение и се ядосваше на себе си. Как може да се държи като мекотело? Защо не предизвика другата жена? Трябваше, ала не го направи. Може би е била прекалено стресната, прекалено неуверена в себе си. Беше си грабнала дрехите и си бе тръгнала. Джон не ѝ бе обещал нищо. Той бе напълно честен, беше я разпитвал за живота ѝ, бе признал за връзката с Касандра, бе обяснил, че ту се събират, ту се разделят. Когато Сабрина обмисли внимателно ситуацията, тя си даде сметка, че е била тласкана от страха да не загуби, ако се наложи Джон да избира между двете. Вече бе разбрала, че животът означава да рискуваш. Лошото, бе, че научи този урок прекалено късно.

Джон я бе намерил чак в Хънтсвил. Тя бе предупредила майка си да му каже, че е в Европа. След това ѝ писа, за да ѝ обясни, че не е сгоден, че когато са се запознали не е имал връзка. Молеше я да му се обади, защото не бе успял да накара майка ѝ да престане да лъже. Сабрина тъкмо бе стигнала до извода, че се прави на още по-голяма глупачка като не му отговаря, когато научи, че двамата с Каси са се врекли във вечна вяност и са се оженили в Лас Вегас.

Скоро след това тя се омъжи за Брет. След две седмици бе избягала гола от апартамента за младоженци, а Касандра бе полетяла от балкона на спалнята, за да падне в ръцете на смъртта.

Вятърът задуха по-силно. Сабрина потръпна и се огледа. Луната бе изплувала високо и се опитваше да се промъкне сред облаците. Всичко наоколо бе осветено. Замъкът бе построен във формата на подкова. Прислужницата, който я доведе тук, ѝ бе обяснила, че спалнята на господаря се намирала в лявото крило, където балконите гледали над централната част и отзад.

Сабрина погледна натам и забеляза силуета на мъж. Вятърът издуваше ризата му, косата му се вееше назад. Беше висок, стоеше неподвижно и гледаше към луната. След това се обърна, и тя разбра, че я е забелязал и знае, че тя го гледа. Беше Джон. Докато го наблюдаваше, се питаше дали все още го боли от загубата на съпругата, дали тя му липсва, мисли ли за смъртта ѝ. Вдигна ръка, сякаш за да помахва.

Сабрина се отдръпна и влезе. Едва се сдържа да не изпищи, защото ѝ се стори, че зад нея има някой. Обзе я необясним страх. Беше застанала на балкона. Нали Касандра бе загинала след падане от балкон наблизо. Беше попаднала в ръцете на статуята на Посейдон. Тризъбецът му се бе забил в нея и бе издъхнала веднага, преди съпругът ѝ да дотича при нея.

Бе усетила, че зад нея има някой, готов да я блъсне.

Обърна се рязко, но не видя никой. Влезе в стаята и забеляза, че резето е все още пуснато. Във всички стаи бе оставено бренди.

Сабрина мразеше бренди, но въпреки това си сипа, намръщи нос и изгълта щедрото количество.

— Ако се каниш да оцелееш тази седмица, ще трябва да укротиш въображението си — каза си тя.

Докато беше долу заяви, че е уморена. Не бе излъгала. Усещаше се отпусната, по-точно изтощена от часовата разлика и липсата на сън. Само че сега усети, че не може да заспи. Остана будна часове наред. Пиеше бренди и се мръщеше на неприятния вкус, докато разлистваше списанията, купени за полета. Носеше и последната книга на Ви Джей, и след като свърши със списанията, се опита да почете, докато разбра, че не успява да се съсредоточи. Най-сетне легна, решена, че трябва да се опита да си почине.

Когато най-сетне заспа, Сабрина се мятеше неспокойно заради страшните сънища.

Движеше се по стълбите безшумен като призрак. Опитваше се да си каже, че всичко ще бъде наред, че няма от какво да се страхува.

Въпреки това се страхуваше. Страхуваше се, защото я обичаше.

Бяха уговорили срещата си, но той усети неловкост. Докато бяха долу в тъмницата, му се бе сторило, че всички стари убийства са оживели, че му се подиграват, че му натякват, че не е по-добър, макар и да не е извършил същото деяние. Светлината бе бледа, алена и хвърляше призрачни сенки по лицата на мъчителите. Палачите, лицата им скрити под черните маски, му се подиграваха, предупреждаваха го.

Стигна до композицията с лейди Ариана Стюарт на уреда за изтезания и спря за миг, забравил напълно и страха, и разума. Това бе най-добрата от всички композиции. В очите ѝ имаше нещо истинско, забелязваше се невинността и искреността, които бе виждал у Сабрина Холоуей. Отново се стресна от приликата с жената, която спеше наблизо. Едва удържа на изкушението да протегне ръка и да я докосне, да спаси красавицата от звяра надвесил се над нея.

— Любов моя!

Шепотът го върна към настоящето и той се завъртя. Тя бе дошла. Втурна се към него и той я прегърна.

— Защо се страхуваш толкова? Защо поиска да се срещнем тайно? — попита спокойно той.

Тя поклати глава до гърдите му.

— Толкова е опасно. Сигурна съм, че те знаят. Знам, че всички сме в опасност. Така ми се искаше...

— Не бива да се страхуваш. Не търси бедата, преди сама да се появи.

Тя поклати глава и отстъпи.

— Нямаш представа колко зловни и опасни могат да бъдат!

— Играта ти също е опасна, миличка. Не бива, обаче, да прекаляваме. Трябва да чакаме, да слушаме, да наблюдаваме... Да разберем какво ще се случи.

Тя се облегна на него.

— Да знаеш само колко се страхувам. Прегърни ме.

Той я прегърна и усети лекото ѝ потръпване, докосването ѝ. Усети я как подръпва дрехите му. Ръцете ѝ докоснаха голата плът. С изумление усети възбудата си. Огледа призрачната обстановка и усети как възбудата нарасна.

— Някой може да дойде. Виж само къде сме...

Фигурите сякаш не откъсваха очи от него. Палачи с черни качулки, убийци, негодници. Жана д'Арк изглеждаше истинска светица с кръста.

Тя се засмя тихо и звукът го накара да дойде на себе си. Той изпъшка и се отпусна до нея, а след секунди двамата бяха на леденостудения под. Тя бе гола и ненаситна, докато се издигаше и отпускате над него и тихо викаше. Той се опита да я накара да замълчи, но тя се изсмя, и когато двамата се предадоха на удовлетворението, тя се отпусна до него и огледа заобиколилите ги лица.

— Страхотно удоволствие, истинска оргия — пошегува се тя.

— Притесняваш ме.

— Я стига. Все едно, че ни гледаха. Беше страхотно възбуждащо.

Той се поколеба.

— На теб ти е приятно да я наблюдаваш... нея — каза той и в същия миг разбра, че думите му са самата истина.

Тя сви рамене.

— И какво от това? Възбуждащо е.

— Опасно е да се срещаш с нея по този начин — каза ѝ той. — Всичко, което правим, е опасно. Нямаме никаква представа какво знаят хората, какво са видели, какво подозират...

— Ще внимаваме — прошепна тя. — Всичко ще се нареди. Трябва, обаче, да съм с теб...

Той бавно кимна. Тя знаеше как да го разчувства, как да го накара да я желае, защото той, разбира се, я обичаше. Затвори очи, отвори ги и я погледна. Наистина го наблюдаваше. Лейди Ариана Стюарт се бе обърнала към него и го наблюдаваше с огромните си красиви сини очи.

Гледаше го. Не откъсваше поглед от него. Това бе невероятно възбуждащо.

А също така много опасно. Беше едновременно възбуден и уплашен.

Сякаш тя знаеше.

Не желаете Джон Стюарт, беше си го казвала много пъти. Вече не бе младата наивница от едно време. Вече бе пораснала, помъдряла. Само че в мечтите лежеше гола и чакаше, все чакаше.

Защото той бе там. Висок, едър, целият облечен в черно. Бе се изправил над нея...

Това бе Джон.

Не, не беше. Високата фигура бе обвита в мъгла и се променяше при всеки полъх на вятъра.

Това бе мъчителят ѝ, решен да ѝ причини болка и нещастие, а тя бе пленена, завързана, не успяваше да помръдне, нито да избяга заради въздетата и единственото, което можеше да направи, бе да погледне смъртта в очите с безмълвен писък, който не можеше да се отрони от въздушната уста...

Стресна се и се събуди разтреперана, цялата обляна в пот. Седна и се огледа. Стаята бе празна. Огънят догаряше, а отвън нахлуваше лунна светлина. Виждаше се, че е сама, напълно сама.

И въпреки това ѝ се стори, че...

Усети нечие присъствие, някакъв мирис, някакво чувство, нещо във въздуха. Все едно че някой бе идвал тук. Дали не бе Джон? Може би Брет? Или пък средновековният мъчител, пресъздаден от восък.

— Май прекарах прекалено много време в тъмницата долу — каза си тихо тя. Безпокойството така и не я напусна. Скочи от леглото. Резето бе все още на мястото си. Сънувала бе, защото нямаше никой в стаята. Разтреперана, тя се сви отново в леглото и се опита да заспи. Луната залязваше и скоро щеше да настъпи зората.

Тя отново се надигна.

— По дяволите! — изпъшка тя.

Стана, взе душ и слезе първа за кафето в шест. Дори кафето и зората не успяха да разсеят съмнението, че не е била сама...

Някой бе влизал в заключената ѝ стая с пуснато резе.

ПЕТА ГЛАВА

Главата на Сабрина пулсираше от болка, а тя се чувстваше толкова изтощена, че едва се държеше.

Първата, която влезе в голямата трапезария, естествено, бе Сузан Шарп.

— Добро утро! Радвам се, че си станала! — поздрави Сузан с весел глас, който начаса подразни младата жена. — Тук е направо страхотно. Спах като бебе.

— Замъкът е много красив — отвърна Сабрина.

Сузан примъкна стол до Сабрина и се настани на полираната дъбова маса.

— Направо не е за вярване, че Касандра ненавиждаше това място с цялата си душа и сърце.

Сабрина си каза, че няма никакво желание да клюкарства, но след като Сузан вече бе до нея, май не ѝ оставаше никакъв избор. Колкото и да ѝ се искаше да се прикрие, нямаше търпение да разбере всичко за Касандра Стюарт.

— Така ли?

Сузан кимна мрачно и разбърка захарта в кафето.

— Ненавиждаше го. Така и не успях да разбера как я търпеше Джон. — Тя сви рамене. — Честно да ти кажа, изобщо не ми стана ясно защо се ожени за нея.

— Беше много красива. И умна — отбеляза Сабрина.

Сузан смръщи нос.

— Да, но... виж, Джон също е великолепен мъж. Може да има, която пожелае. Имал е десетки жени. Защо ли е избрал точно тази?

— Сигурно я е обичал.

— Може и да си права. Едно мога да ти кажа. Преди тя да умре, той бе готов да се разведе.

— Ти откъде знаеш?

Сузан сипа мляко в кафето си.

— Нали не си забравила, че бях тук? Не спираха да се карат. Джон винаги е обичал имението. Невинаги е разполагал с пари. Семейството му наследило замъка, но било истинска катастрофа, все едно, че на врата им висял оловен товар. Семейството на Касандра тънели в пари, никога през живота си не е имала нужда от нищо. Джон се посветил на благотворителност в полза на децата, а Седмиците на тайните донасяли значителни суми. Касандра не понасяла никакви игри, мразела половината от приятелите на Джон. Не можеше да търпи Ви Джей, защото Ви Джей никога не се впечатляваше от нея. Тя казва каквото мисли, всъщност, познаваше я. Каси тормозеше Джон всеки път, когато той провеждаше Седмицата. Щом имаше събитие, на което той беше домакин и тя трябваше да обръща внимание на гостите и да се погрижи за всичко, Каси просто решаваше, че ѝ е писнало и или вдигаше скандал, или заминаваше някъде. Знам, че Джон бе решил да раздели с нея, когато тя умря.

— Сузан, може и да са имали проблеми — каза Сабрина, — но не можеш да решиш току-така, че с брака им е било свършено.

— Мога, защото познавам Джон — измърка Сузан. Отпусна се назад на стола и разпери великолепно поддържаните си пръсти. — Джон не беше единственият, който непрекъснато се караше с Касандра. Двете с Ана Лий Зейн едва успяваха да спазят някакво приличие през онази последна Седмица. В интервю по националната телевизия, Касандра беше съсипала последната книга на Ана. Освен това Ана е забележително красива, а двамата с Джон са чудесни приятели от много отдавна. Касандра не разбираше приятелството, особено между мъж и жена, дори между жени, които си лежаха и с жени, и с мъже. Ако трябва да сме честни, аз също не разбирам приятелството. Истината е, че за мен е необяснимо как можеш да харесваш един мъж и да не ти се прииска да спиш с него.

Сузан сви рамене.

— Това обаче не е важно. Каси беше съсипала и Том Харт в някаква рецензия и за малко не го изключиха от една антология, която излезе миналата година. Освен това се страхуваше, че Джон спи с някоя от гостенките, а и тя спеше с друг. Не мога да кажа със сигурност, че е било така, защото тя обожаваше Джон. Наистина! Просто нямаше представа как да му бъде съпруга. Вечно го ревнуваше, но не спираше да го дразни. Сякаш изпитваше нужда да му показва, че

другите мъже я намират неустоима, че тя е специалната награда и той трябва да я пази. Джон обаче не понасяше заплахи и предупреждения. Тя използваше всяка слабост и прегрешение на познатите си, за да ги манипулира.

— Ти също си се карала с нея, нали?

— Разбира се — усмихна се Сузан. — Не крия, че я мразех. Тя беше най-противната мръсница, която някога съм познавала.

— Чак пък толкова! — възкликна Брет, когато влезе в трапезарията. Сипа си кафе и седна от другата страна на Сабрина. — Каси наистина ли е била чак такава кучка? Може би просто не сте я разбирали. Сигурно ѝ е било трудно да бъде омъжена за Джон Стюарт и да угажда на всичките му прищевки. Тя обичаше големите градове, блясъка, славата, приятното прекарване, а той предпочиташе да се завре в провинцията и да гледа как вее вятърът.

— Това не е вярно — отвърна Сузан, готова да защитава Джон. — Той има апартаменти в Лондон, Ню Йорк и Ел Ей.

— Горкият — отбеляза небрежно Брет.

— Горкият, значи! — възкликна Ви Джей и влезе нацупена в стаята. Разроши косата на Брет. — Ти нямаш право да се оплакваш след последния договор, който сключи!

Брет се усмихна притеснен.

— Добре де, не мога да кажа, че съм беден. В момента съм много доволен. Освен това смятам да стана неприлично богат. Сабрина, трябва отново да се омъжиш за мен.

— Страхувам се, че това няма да стане.

— Тогава трябва да спиш с мен. Мъжете винаги купуват на любовниците си по-красиви подаръци. При това ни беше добре заедно.

Сузан и Ви Джей не откъсваха очи от нея.

— Брет! — възкликна тя и усети, че се задушава.

Той не ѝ обърна никакво внимание и се обърна към Сузан.

— Ами ти, Су, защитаващ Джон, въпреки че навремето беше убедена, че той е убил Касандра.

— Я не се прави на глупак. Той беше навън, когато тя падна.

— Може да е платил на някой да свърши мръсната работа. — Брет изви вежди.

— Не смятате ли, че е доста невъзпитано да обсъждаме домакина и да го набеждаваме за убиец? — попита Ви Джей.

— Нали сега е Седмицата на тайните? — опита се да се оправдае Брет.

Ками Кларк сякаш нарочно избра момента, за да внесе купчина пликове.

— Добро утро на всички.

— Не всички са тук — заяде се веднага Сузан.

Сабрина се намръщи и се зачуди защо критичката използва всеки случай, за да вгорчи живота на асистентката. Ками не се натрапваше; тя бе скромно момиче, което не пречеше на никого.

— Има още време — отвърна Ками. — Ако предпочитате...

— Донесла си особеностите на характерите и инструкциите — предположи Брет и ѝ отправи чаровна усмивка.

Ками се изчерви и се усмихна.

— Точно така. Трябва да запомните, че всеки ще знае кои са другите, но нищо повече. Ще получавате допълнителни инструкции с течение на времето. Убиецът, разбира се, ще знае кой е. Възможно е да има и помощник. Ако ви убият, оставате мъртъв, или мъртва, и влизате в ролята на призрак като по този начин имате възможност да предупредите останалите, че ги грози опасност и ще им помагате да разрешат случая.

— Умирам от желание да отворя моя плик, мила — заговори бавно Сузан, наблюдайки на думата „умирам“.

Останалите се разсмяха. Ками започна да им раздава пликовете. Изчака и всички, които не бяха пристигнали. Ана Лий изглеждаше чудесно в тесни панталони и поло; Реджи, както обикновено, бе в рокля на цветя; Том Харт, висок и внушителен, изглеждаше елегантен в опушено сако и вълнени панталони; Тайър Нюби бе с тениска и дънки; Джо Джонстън — в памучна тениска с три копчета на врата и спортен панталон; Джошуа Вейлин бе избрал дънкова риза върху бяла тениска и широки панталони; Даян Дорси бе с пола до средата на прасеца и трикотажна блуза без ръкави. След тях се появи и Джон.

Той бе предпочел небрежна дънкова риза с навити ръкави и прилепнали дънки. Тъмната му коса лъщеше мокра, сякаш току-що бе взел душ и Сабрина се зачуди дали се е успал, защото си е легнал късно, докато е обикалял замъка предишната вечер. След това отново си напомни, че вратата ѝ бе заключена. Само защото не можеше да

забрави младежкото си увлечение не означаваше, че Джон все още се интересува от нея. Освен това не ѝ се носеше много добра слава.

Стана, за да си сипе още кафе. Ви Джей застана до нея и протегна чашата си за още кафе.

— Наблюдаваш домакина — прошепна Ви Джей, докато Джон поздравяваше Ками и Джошуа и изслушваше последните им инструкции.

— Интересен мъж — призна без желание Сабрина.

— Въпросът, разбира се, остава. Дали той е убиецът? Дали Сузан е убедена в приказките си? Само че аз съм сигурна, че според нея, смъртта на Каси не е нещастен случай. Според Сузан, ако Джон наистина е убил съпругата си, това е напълно оправдано убийство. — Ви Джей отпи от кафето. — Миличка, за поне половина тук убийството на Касандра Стюарт бе истински дар божи.

— Престанете! — сгълча ги Реджи. — Не е редно да се говорят лоши неща за мъртвите.

— Дори въпросните мъртви да са причинили мъка и неприятности на всички ли? — прошепна Джо Джонстън зад нея.

— Сабрина — повика я Ками и тръгна към нея. Спря притеснена и се поправи. — Госпожице Холоуей.

— Казвай ми Сабрина.

Ками отново се изчерви.

— Твоят плик. Сега ще разбереш коя е героинята ти. По-късно ще получиш инструкции, към които трябва да се придържаш, независимо къде ходиш и какво правиш.

— Добре, благодаря.

— Моят в теб ли е, мила? — попита Ви Джей.

Ками подаде плика на Ви Джей, а след това намери и плика на Реджи.

— Боже! — възкликна Реджи и вдигна поглед. — Аз съм Алената дама, стриптийзьорка, която се опитва да промени живота си.

— Супер — изпъшка Тайър Нюби и стегна мускули. — Аз съм женственият танцор Джоджо Скучи.

— Джоджо Скучи ли? — разсмя се Брет.

— Я виж ти кой си, преди да ми се смееш — предупреди го Тайър.

Брет прочете писмото и се намръщи.

— Аз съм господин Бътъл, икономът, номер две в списъка на „Ню Йорк Таймс“ — изпъшка той.

Сабрина прочете за своята героиня и се разсмя.

— Ти коя си, мила? — полюбопитства Брет.

— Дукесата. Аз съм организатор на църковния хор — обърна се към него тя.

— Много подходящо. Дамата, която избяга гола от апартамента за младоженци — намеси се Сузан и погледна Брет. — Няма ли някой от вас да ни обясни какво се случи тогава? — попита тя, без да крие любопитството си.

Сабрина бе живяла с истината за случилото се години наред, но въпреки това усети как се изчервява, защото Джон наблюдаваше внимателно размяната на реплики. Дали и той очакваше отговора с нетърпение?

Може би не, защото сам отговори на Сузан.

— Според мен те не ти дължат обяснение, Су — засече я той.

Сузан отвори уста, след това бързо я затвори и вирна брадичка.

— Слушай, Сузан — обади се Джо Джонстън, докато четеше над рамото на Сабрина, — Дукесата ръководи хора денем, а нощем се вихри като момиче на повикване.

— Мръсна работа, но все някой трябва да я върши — заяви Брет. — Икономът ще бъде ли в течение на заниманията й? — попита той.

— Икономите знаят всичко — пошегува се Реджи.

— А знае ли се, че тя прави таен секс — уточни Брет.

— Сигурно — въздъхна Ви Джей.

— Да знаеш, че винаги съм искал да го направя с по-възрастна жена — призна Брет.

— По-възрастна от колко? — сопна се Ви Джей.

Брет се усмихна невинно.

— По-стара от самия Господ Бог, мила. За теб говоря, нима не разбираш?

— Хитро момче си ти! — изсумтя Ви Джей.

Неочаквано Даян Дорси избухна в смях. Сабрина се наведе пред Ви Джей и я погледна. Както обикновено, Даян бе в черно. Черни дънкови къси панталонки, смачкана черна блуза, черни чорапи и черни боти за дълги преходи в планината.

— Никога няма да познаете коя съм аз.

— Кажы коя? — попита веднага Ви Джей.

— Мери Кришнарката.

Всички избухнаха в смях.

— Сузан, ами ти коя си? — попита Ви Джей.

Сузан потръпна и вдигна обвинителен поглед към Ками.

— Аз съм Карла, момичето на повикване.

Последва нов кикот, но на Сузан не ѝ бе никак весело. Погледна злобно Ками.

— Направила си го нарочно.

— Су, вземи да се успокоиш! — прикани я Брет.

— Идеята не е на Ками. Наемаме писатели от компанията за организиране на забавления — обясни Джон, изгубил търпение. Въздъхна дълбоко. — Държа да ви кажа, че при мен е още по-зле.

— Защо? Ти кой си? — попита Сузан.

— Смахнатия Дик — отвърна сухо той. — Сериен убиец, който би трябвало вече да е излекуван от братовчедка си, Сали Садистката, психоложка.

— Това съм аз! — извика Ана Лий.

— А пък аз съм Нанси, шавливата медицинска сестра, наета от Сали Садистката, за да се грижи за теб. Нанси — шавливата медицинска сестра! — повтори Ви Джей и потръпна.

— Да не би да си въобразявате, че това е зле — разсмя се Джо Джонстън. — Аз съм Тили Травестита, майка на Смахнатия Дик!

— Здравсти, мамо! — обади се Джон и всички избухнаха в смях.

— Не може да бъде! — изпъшка Том Харт и погледна Джо.

— Какво? — попита Джо.

— Аз съм баща на Смахнатия Дик, което означава, че ти си ми съпруга. Пълна гадост!

— В такъв случай, любими, ще спиш на канапето! — уведоми го Джо.

Докато се шегуваха, Джени Олбрайт, домакинката, с помощта на две прислужнички внесе платата със закуската. Джон благодари и се обърна към гостите си.

— Закуската е сервирана. Докато ядем, Джошуа ще ви покаже оръжията, с които могат да ви „убият“. Ще почакам всички да седнат.

С много шеги и подмятания участниците в играта се настаниха. Сабрина забеляза, че от едната ѝ страна е Ви Джей, а не Сузан, но Брет

успя да се настани от другата. Той наистина се опитваше да създаде у всички впечатление, че двамата са отново заедно.

Джон се настани начело на масата между Ана Лий Зейн и Тайър Нюби. Ана заговори с него и той сведе глава към нея с усмивка. Сабрина се зачуди дали между тях няма нещо, защото упорито се говореше, че и Джон, и Касандра са имали връзки през онази последна Седмица на тайните. Но пък повечето неща за миналото бяха просто догадки. Единственото сигурно бе, че Касандра Стюарт бе мъртва.

Джошуа прочисти гърлото си и се усмихна.

— Дами и господа, позволете да ви обясни подробностите. Смахнатия Дик се е прибрал наскоро вкъщи, за да поеме в ръцете си ръководството на семейното богатство, защото по-големият му брат, Смахнатия Дарил, е починал неочаквано. Тъй като е най-облагодетелстван от смъртта на брат си, той е главният заподозрян, но тъй като не е съвсем с ума си, вие сами трябва да разберете кой е ликвидирал Смахнатия Дарил и защо. Всички в тази къща крият по някоя тайна от миналото и накрая ще се разбере, че всички имат причина да желаят смъртта на Дарил. Убиецът, или убийците, които, разбира се, ги е страх, че някой може да ги разкрие, започват да се отърват от останалите един по един. Сега ще ви кажа какви са възможните оръжия, защото убиецът има намерение да продължи да действа, докато не го заловят, или докато не избие всички в къщата.

— Казвай де — подкани го Джо. — Какви са нашите оръжия?

— Добре, започвам с пистолета — обясни Джошуа и извади оръжието. — Стреля с червена боя. — Той продължи да повдига останалите играчки и да ги описва. — Пушка, също стреля с червена боя. Автоматичен нож, снабден с резервоар с червена боя. Кама, лък със стрела, тежка ваза, въже с примка, отрова — всъщност напитката е сок от грозде, оцветен така, че да оцвети устата ви за двайсет и четири часа и последно, но съвсем не маловажно оръжие — свещ. Това е всичко, дами и господа. Из целия замък ще бъдат поставени следи, по които да се ориентирате, а инструкциите за героите ви ще ви бъдат подавани по различно време през седмицата. Искам да ви предупредя, че първото убийство е предвидено за днес, така че трябва да внимавате. Между другото, всеки, който иска — говоря и за живите, и за мъртвите — е добре дошъл на коктейл в седем всяка вечер, а в осем

ще бъде вечерята, за да можем да обсъдим преживяното през деня. Някой иска ли още кафе? — попита той.

— Само ако ти пиеш пръв — отвърна сухо Ана Лий.

— Няма проблем — примири се Джошуа. Взе каната с кафе, сипа си, отпи и се приближи до Ана Лий, за да сипе и на нея. Приглади русата си коса и се наведе към нея. — И да внимаваш, и да не внимаваш, щом си набелязана за жертва, измъкване няма.

— Би ли ми налял и на мен? — помоли Джон и побутна чашата си. — Снощи окъснях — обясни той.

— Смърт с отрова! — потръпна Ви Джей. — И без това имах намерение да мина на диета. Мога да живея без храна, но не без кафе.

— Аз пък не мога без джин с тоник — обади се Реджи.

— Аз пък без бира — призна Брет.

— Сега можете да хапнете и да пийнете колкото искате — успокои ги сухо Джон. — Играта не се води за започнала, докато не излезете от трапезарията. След това всички ще се приберат в стаите си за по един час, а Ками и нашият невероятен скулптор ще скрият оръжията. Ако някой от вас открие оръжието, с което е трябвало да бъде убит, има право да го използва срещу убиеца. Засега сте все още свободни.

— Тогава ще похапна още една препечена филия — реши Ви Джей.

— Аз ще си позволя бекон — обади се на свой ред Джо.

— И за мен препечена филия, Ви Джей — провикна се Сабрина.

Всички се нахвърлиха на храната така, сякаш ги чакаше цял ден тежък физически труд. Най-сетне, един по един започнаха да се разотиват. Сабрина забеляза, че Брет става, затова сведе очи и отпи от кафето си. Когато погледна отново, разбра, че са останали само двамата с Джон. Той я наблюдаваше от другия край на масата.

— Много се радвам да те видя отново — започна той с дрезгав глас, без да откъсва очи от нея.

За своя ужас тя усети как сърцето ѝ тръпне.

— Благодаря ти.

Той се отпусна назад и я погледна. Струваше ѝ се, че очите му проникват под кожата ѝ и започна трескаво да мисли какво да каже.

— Ти ли си убиецът? — попита тя.

Той изви едната си вежда.

— За играта ли питаш, или за истинския живот?

— За играта — изчерви се тя.

— Дори да бях — отвърна той, — нямаше да ти кажа. Също както и ти нямаше да ми кажеш. Не е честно. — Той се приведе напред с крива усмивка. — Не искаш ли да знаеш за истинския живот?

Тя го погледна и се зачуди дали закуската не бе пропаднала от стомаха право в петите ѝ.

— Джон, не съм дошла нито да те разпитвам, нито да ти навявам мрачни спомени.

— Защо не? Нали повечето от останалите все това правят, както приятелите, така и враговете. Не искаш ли да разбереш истината? Или може би избяга от мен, защото ти е било все едно.

Нямаше намерение да отговаря на подобен въпрос, затова попита:

— Кажи, ти ли уби Касандра? Какъв въпрос само! Ако си я убил, едва ли щеше да ми кажеш, нали? Няма разлика между играта и истинския живот.

— Напротив, има разлика. Не мога да ти кажа дали съм, или не съм убиецът в играта. Що се отнася до истинския живот, не се страхувам, че дяволът, или Господ ще ме накажат. Не съм убил съпругата си. Вярваш ли ми?

— Да.

Той изви едната си вежда и се отпусна предпазливо назад.

— Някой я е блъснал — заяви той.

Тя вдигна ръце.

— Откъде знаеш?

— Познавах Касандра. Много добре я познавах. Тя бе прекалено самовлюбена, за да извърши самоубийство.

— Джон, тя имаше рак. Може да е решила, че...

— Тя вече ходеше на терапия.

— Беше жена, а жените са много суетни. Страхувала се е, че ще ѝ окапе косата, че вече няма да е толкова красива, че може да я оставиш, ако погрознее.

Той поклати нетърпеливо глава.

— Тя знаеше за рака, когато се оженихме. Беше ми казала всичко, така че бях наясно какво ни чака. Не се е самоубила. Освен това притежаваше невероятна координация и няма начин да се е

подхлъзнала. Някой я е убил — настоя той. — Знам само, че не съм бил аз. Не е твоя работа кой го е направил. Не искам да се месиш.

— Ама...

— Защо избяга от мен? — попита остро той.

— Какво? Аз... аз...

— Не заеквай. И не ми разправяй, че е станало отдавна, или че не разбираш за какво ти говоря.

Тя вдигна ръце.

— Касандра дойде и аз си тръгнах.

— Защо?

Сабрина го погледна спокойно.

— Наистина беше отдавна...

— Защо? — прекъсна я той разпалено.

— Каза, че ти е годеница. Очевидно е било точно така.

Той поклати ядосан глава.

— Бяхме разделени. Нямах никаква връзка с нея. Бях ти казал.

Тя сви рамене.

— Ти се ожени за нея.

— Ожених се по-късно. Тя беше красива, изкусителна, освен това се познавахме отдавна. Тя се страхуваше да посрещне болестта сама, затова настоя да съм до нея, а аз се съгласих, въпреки че знаех каква е мръсница и подозирах, че от брака ни няма да излезе нищо. Накрая мислех за развод.

В гласа му звучеше необичайно силен гняв, сякаш думите се лееха сами, против волята му. След това тонът му се промени.

— Ами ти? Избягала си значи гола от брачното ложе?

— И това се случи доста отдавна, така че...

— И сигурно не ми влиза в работата. Напълно права си. Не ми влиза в работата, но въпреки това съм любопитен. — Най-сетне той се усмихна. — Когато си готова, ще ми разкажеш.

Тя го погледна, учудена, че той не се е обидил. Думите му може и да бяха груби, но от усмивката му личеше, че разбира много неща.

— Здравсти!

Ками Кларк се върне в трапезарията и подпря ръце на хълбоците си.

— Не трябваше ли да сте в стаите си през следващия час? Това важи и за теб, шефе — настоя тя.

— Добре, добре, тръгваме — увери я Джон.

Стана и с неочаквана бързина застана зад стола на Сабрина. Прииска ѝ се да се обърне и да обвие врата му с ръце. Вместо това се изправи, благодари му и се усмихна на Ками, преди да избяга по стълбите.

Докато се качваше, го усети зад себе си. Усети го още преди да е казал и дума.

— Успех, Дукесо.

— Успех ли?

— При залавянето на убиеца.

— За играта ли говориш?

— Че за какво друго. А, да, нали каза, че имало и истински живот — уточни той.

— Ти сърдиш ли ми се? — попита притеснено тя.

— А ти как мислиш?

Отвори вратата на стаята ѝ и я изчака да влезе. Стисна я за лакътя и я поведе към балкона.

— Огледай се. Почувствай вятъра. Скоро ще се засили. Това е недружелюбно място, особено за хората, които го мразят. Не ти ли е минавало през ума, че замъкът може да се е разправил с Касандра? Говори се, че тук имало духове. Сега, разбира се, Касандра скита из замъка. Предполагам, че за нея е било шок да разбере, че някой притежава достатъчно дързост, за да я убие.

Той стискаше силно ръката ѝ и Сабрина усети разгорещения му гняв и неудовлетвореност. Взираше се някъде напред и дори не забелязваше, че я държи за ръката, че я притиска към парапета на балкона. Усети силните удари на сърцето си, предизвикани от обзелия я страх. Не познаваше този мъж. Беше спала с него, но въпреки това той си оставаше непознат.

Покрай страха се промъкна неизпитвана досега топлина, някакво въодушевление. Беше ѝ приятно да усеща ръката му върху своята, близостта му ѝ доставяше удоволствие. Обзета бе от изкушението да го прегърне. Искеше ѝ се да остане. Докато бе близо до него, се чувстваше наистина странно. Не познаваше друг мъж, който да предизвиква такъв чувствен глад у нея. Опита се да си каже, че е глупачка, че жените, които се увличат по опасни мъже, са глупачки.

Само че Джон не бе убил съпругата си. Но той сигурно бе искал тя да е мъртва. И той, както още много други хора.

— Представи си само — повтори той и привлече Сабрина до себе си. — Представи си само как се взираш напред, привеждаш се и...

— Джон!

Той се стресна, когато чу гласа. Сабрина въздъхна облекчено, а след това се обърна към отворената врата.

Там бе застанала Ками и клатеше снизходително глава.

— Тази игра ще започне ли някога?

— Да, разбира се, извинявай — отвърна спокойно Джон. След това се усмихна на Сабрина. — Успех с убиеца. Тази игра може да се окаже на...

— Живот и смърт — довърши тихо тя.

За нейна изненада той я стисна за раменете и я целуна по челото. След това излезе от стаята ѝ. В първия момент Сабрина остана неподвижна. Сетне се обърна, за да погледне след него и забеляза, че Ками е все още там.

— Трябва да се заемем с играта — подкани я тя нетърпеливо.

Най-сетне вратата на Сабрина се затвори с шумно хлопване.

ШЕСТА ГЛАВА

Джон се отправи по коридора към стаята си. Усети, че Ками го наблюдава и нетърпеливо очаква да влезе и да се затвори вътре. Усмихна се. Двамата с Джошуа приемаха играта прекалено сериозно. Сигурно затова бяха настояли да останат домакини и водещи, вместо да участват като останалите. Освен това упоритата и амбициозна Ками Кларк и изключителният Джошуа Вейлин щяха да забележат всеки скандал и да го пресекат още в началото. Джон стигна вратата на стаята си, обърна се и махна на Ками, а след това заключи. Щом остана сам, погледна леглото. Защо изобщо се ожени за Касандра? Влезе в банята и наплиска лицето си със студена вода. Погледна се в огледалото и веднага забеляза врязалите се около очите му бръчки. Бе млад, когато се ожени за Каси, но не бе дете. Съпругата му се оказа първокласна манипулаторка. Умееше да се представя за мила и разумна, за любяща съпруга, стига това да ѝ бе от полза. Онова, което го бе привлякло навремето — нещо, за което вече съжаляваше, че е повярвал — бе заблудата, че тя го обича истински. Джон излезе на балкона и се загледа във фонтана. Бе минало толкова много време, но болката го връхлетя отново. Горката Каси. Толкова обичаше живота. Бе убеден, че не се е самоубила. Спомни си как го викаше и промяната в гласа ѝ. В този момент Джон изпита истински ужас от предстоящата Седмица на тайните. Имаше намерение през предстоящите дни да залови убиеца. Тъкмо това го плашеше.

А страхът правеше човек слаб. Не можеше да си позволи да бъде слаб. Чу някакъв шум и се обърна. Под вратата му бе пъхнат плик. Вдигна го, отвори го и усети как по гърба му плъзват ледени тръпки.

Бележката бе предупреждение и нямаше нищо общо с играта.

Жената влетя в стаята му, докато той седеше на бюрото, подпрял чело на длани.

Изправи се и я погледна. В очите му бе притаена злоба.

Тя насочи показалец към него.

— Знам какво става. Може и да нямам доказателство, но съм подредила всички парчета от мозайката и щом съобщя истината, ще се наложи да се сбогуваш с чудесния си начин на живот!

Той я погледна ужасен, неспособен да продума. След това се овладя, изпъна гръб и я погледна с пълно безразличие.

— Няма никакво значение какво си въобразяваш, че знаеш.

— Нима ли? Я престани! Виждам, че животът ти е завладян от нова страст. По-точно казано, старата страст. Много е трудно да се забележи. Да не би бъдещето да не те интересува?

— Не ги разбирам тези работи. Защо си дошла? След като знаеш истината, по-точно, след като подозираш, че знаеш истината, защо не си я разказала на когото трябва?

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Защото човек може да се договори за всичко в живота.

— Да не би да ме изнудваш?

— Как ти хрумна тази грозна дума? Не, не, това не е изнудване. Нямам намерение да те тормозя вечно. Признавам, обаче, най-чистосърдечно, че в момента имам един дребен финансов проблем, така че...

— И какво ще стане, ако се окаже, че и в бъдеще имаш подобен финансов проблем? На мен рядко ми се случва да изпадна в сегашното състояние.

— Доколкото разбирам, ти пет пари не даваш, че Касандра Стюарт е била убита.

— Не, разбира се. Много хора се изкушаваха да ѝ видят сметката. Просто нямаха тази възможност. Гаднярката умря. На кой му пука?

— Имаше и такива, на които им пукаше — заяви гневно той.

Тя сви рамене с пълно безразличие.

— Аз не бях от тях. В момента се договаряме, нищо повече. По-късно няма да имам угризения за стореното, ако това те притеснява.

— Но финансовият проблем е налице.

— Едва ли ще го имам отново в бъдеще.

— Казвай колко.

Тя му каза.

Той кимна.

Тя се усмихна и си тръгна. Точно сега всички трябваше да си бъдат по стаите.

Той остана загледан в затворената врата дълго след като тя излезе, обзет от чувство на задушаваща потиснатост. Тя щеше да има подобен финансов проблем поне веднъж в годината, такава бе тя. Ами ако той останеше без пари и нямаше откъде да вземе, за да ѝ плаща?

Оставаеше още една възможност, разбира се...

Останала сама, Сабрина се опита да се отърси от обхваналото я безпокойство. Между тях с Джон се бе зародила интимност, а в същото време той сякаш се бе опитал да я предупреди да се пази от него.

Тя се обади вкъщи, за да чуе родителите си и да попита как са сестра ѝ и зет ѝ, а също и бебето. Разказа им, че Шотландия е прекрасна и всички слухове, които са чували за Джон Стюарт, са обичайните измислици на жълтата преса и в замъка Лохлайър не я грози никаква опасност. Най-сетне им каза довиждане, извини се, че се е обадила толкова рано и затвори. Отпусна се на леглото и затвори очи. Не можеше да си намери място.

Върна се отново на балкона. Дали Джон бе имал причина да убие Касандра? Що за глупав въпрос? Всички бяха убедени, че има причина, за да убие Касандра. Сабрина насочи поглед към спалнята на Джон. Дали щеше да е различно, ако не бе толкова млада и наивна, когато се запозна с него. Прехапа устни и се запита отново защо бе дошла. Истината бе, че все още бе влюбена в него.

Не, това бе глупаво. Не го бе виждала толкова отдавна. А имаше хора, които не спираха да намекуват, че той бе отговорен за смъртта на съпругата си.

Чу шум и се върна в стаята. Някой бе пхнал плик под вратата. Сигурно бяха първите инструкции. Отвори плика и се зачете.

„Дукесо, идете в параклиса по здрач за репетиция на хора. Срещнете се с разпътното момиче. Посочете ѝ пътя към светлината. Пътят към параклиса е начертан.“

Прегледа картата под напечатаните букви, потръпна леко и тихо промърмори:

— Направо страхотно! Параклисът е в тъмницата, чак след изложбата с восьъчните фигури!

Някой почука на вратата. Тя отвори и пред нея застана усмихнатият Брет. Бившият ѝ съпруг нахлу в стаята, преди тя да успее да го спре.

— Какви са твоите инструкции? Какво ще правиш мадам Своднице? — попита той. — Ти ли си убийцата?

— Не мога да ти кажа. Знаеш, че така ще провалим играта.

— Трябва да ми кажеш — настоя той, метна се на леглото ѝ, опъна се и сплете пръсти зад главата си. — Довери ми се, така ще мога и аз да ти се доверя. Двамата с теб ще заловим убиеца и ще се превърнем в истински съпружески екип детективи. След това ще започнем да пишем заедно разкази, ще станем неприлично богати и известни.

— Двамата с теб не сме женени, Брет.

— А, за това има лек. Просто ти си голям инат.

— Инат съм, защото искам верен съпруг ли?

— Мога да бъда верен.

— Брет, според мен не можеш, но това е нещо, което няма смисъл да обсъждаме. Хайде, ставай от леглото ми.

— Ела ми помогни.

Тя въздъхна раздразнена, а той протегна жално ръка. Тя пое дланта му с намерението да го издърпа. Вместо това той я привлече върху себе си.

— Пипнах те!

Възкликна толкова доволно, когато тя се стовари върху гърдите му, че сърце не ѝ даде да му се развика, или да го плесне.

— Брет Макграф, ти... — засмя се тя и се опита да се отдръпне.

Така и не довърши. В този момент чуха някакъв гърмеж, сякаш навън някой стреляше. Брет я притисна до себе си, ококорил очи.

— Сабрина! Какво стана? — разкрещя се Ви Джей и влетя в стаята. — Олеле! — възкликна тя, когато забеляза двамата на леглото. — Много се извинявам, но вратата бе отворена и...

— Боже, колко сте ми сладки! — възкликна на свой ред Сузан Шарп.

Сякаш всички се бяха наговорили да проведат събрание пред вратата на Сабрина.

— Всички ли са живи?

Сабрина се изчерви щом чу дълбокият мъжки глас. Джон Стюарт бе застанал между Ви Джей и Сузан на вратата.

— Кого застреляха? — попита втори мъжки глас. Том Харт надничаше над рамото на Ви Джей.

— Всички са добре — заяви раздразнена Сабрина и се опита да се отскубне от ръцете на Брет.

Брет не я пускаше. Усмивваше ѝ се похотливо.

— Не съм се чувствал по-добре от много време насам.

Сабрина стисна зъби, отскубна се от него и се изправи. Веднага провери за червена боя по своите дрехи и облеклото на Брет.

— Не сме ние застреляните — обясни тя престорено весело. Бузите ѝ, обаче, бяха червени като домати.

— Интересно кой ли е бил? — попита Ви Джей.

— Да вървим да проверим — предложи Том.

— Какво е станало? — Червенокосият Тайър Нюби бе застанал в коридора, подпрял ръце на ханша, сякаш все още беше ченге в Хюстън, Тексас, готов да започне да ги разпитва един по един.

Даян Дорси излезе от стаята си. Ана Лий Зейн, настанена през две врати, също се показва.

Джо Джонстън излезе от стаята на Ана Лий.

— Това е прекалено! — възкликна Сузан.

— Ние само си приказвахме — отвърна презрително Джо.

— Тогава тези двамата са конспираторите. — Сузан посочи стаята на Сабрина.

— Какви конспиратори? — попита Сабрина. — Някой стреля, всички сме живи, нито един от нас не е оплескан с червена боя.

— Какво стана? — попита Джошуа и се втурна към тях. Очевидно стаята му бе в края на крилото, близо до спалнята на Джон. Той се огледа намръщен. — Къде е Ками?

В същия момент Ками се появи по стълбите от долния етаж. Тя погледна часовника си, а след това вдигна очи към гостите, събрали се в сводестия коридор.

— Доколкото разбирам, налага се да не ви изпускам от очи нито за миг! — заяви тя. — Времето още не е изтекло, а вие всички сте

излезли от стаите си!

— Някой стреля. Просто се опитвахме да разберем кой е първият убит — обясни Том Харт.

— Страхувам се, че грешите — поклати Ками глава. — Още не е дошло времето за изстрелите.

— Ние чухме изстрели — настоя Ви Джей.

— По-скоро това са били изгорелите газове от някоя кола — предположи Ками.

— Чия кола? Каква е тази кола? Всички сме тук.

Ками се усмихна и поклати глава.

— Тук ни доставят и пощата, и храната. Това не е краят на света.

Всички се спогледаха.

— Възможно ли е да се окаже нещо друго, да не сме чули изстрели? — усъмни се Даян.

— Сигурно е било точно така — отвърна Том Харт. — Нито един от нас не е убит. Освен ако убиецът не се окаже трагичен стрелец. Да забелязвате червена боя по нечия врата, или по стената?

Всички се огледаха.

— Било е нещо друго — настоя Ками.

— Според мен бяха изстрели. — Тайър Нюби държеше на мнението си.

Той определено можеше да познае, каза си Сабрина. Повече от двайсет години бе работил като ченге и знаеше как звучат изстрелите.

Нито един от тях не беше застрелян.

Сабрина забеляза, че Джон не откъсва очи от Ками. Нито се съгласи с нея, нито й противоречи. Бе скръстил ръце на гърдите си.

— Всъщност, аз си вършех работата — обясни Даян.

— Аз също — обади се Ана Лий.

— И каква е тази работа, мила? — попита Сузан и изви вежди към Джо, който се бе показал от стаята на Ана Лий.

— Джо е говорил със съдебен експерт и ми даваше идеи.

— Ясно — изви глас Сузан, без да крие съмнението си.

— Нали не сте забравили, че има боулинг и джакузи в тъмницата — обади се Ками.

— Не съм играла боулинг от години. — Сабрина погледна Ви Джей, която с удоволствие участваше във всякакви игри. Така щеше да

слезе в тъмницата и да разбере къде точно се намира параклиса, без да се налага да остава сама.

— Чудесно. Винаги трябва да има един, който да поведе останалите! — възкликна Ками.

— Стига вие двамата с Брет да нямате работа — намеси се Сузан.

— Нямаме — увери я Сабрина и се опита да говори тихо, но убедително.

Джон изви едната си тъмна вежда, извини се, че имал да се обади по телефона и се отдалечи, без да коментира повече.

— С удоволствие ще се топна в басейна — реши Ви Джей. — Защо не си облечем банските и след като поиграем боулинг ще отпуснем мускули във водата.

— Супер — съгласи се Сабрина. Върна се в стаята, за да се приготви. В следващия момент се намръщи.

Брет все още не си бе отишъл.

— И аз ще дойда с вас двете — съобщи й весело той.

— Забавленията в замъка са за всички — обясни сухо тя, — но банският ти със сигурност е в твоята стая.

Той посегна, за да я щипне по бузата.

— Брет...

— Знам, че ме обичаш — увери я той.

Най-сетне си тръгна. Тя затвори вратата след него и заключи.

Стаята на Ками бе до огромното каменно стълбище, което водеше към фойето и библиотеката. Когато Джон тръгна да намери асистентката си, наоколо не се мяркаше никой. Джошуа го повика от стаята си.

— Джон, ела да видиш нещо.

Щом Джон влезе, скулпторът посочи огромният телевизор. Предаваха прогнозата за времето и обясняваха, че от северния Атлантически океан нахлува буря, която вече била над островите и носела сняг и лед.

— Какво мислиш? — попита Джошуа.

— Мисля, че ще завали сняг — отвърна писателят. — Персоналът ми е много добър, така че няма да имаме нужда от нищо.

Ще поговоря с икономката, за да съм сигурен, че имаме достатъчно запаси.

— Добре. Прецених, че трябва да ти кажа — обясни Джошуа.

— Благодаря — усмихна се Джон. След това се поколеба. — Джош, двамата с Ками работите заедно над инструкциите, нали?

— Да, защо?

— Ти ли пхна плика под вратата ми?

Джошуа поклати глава, обзет от притеснение.

— Не, Ками ги разнасяше днес — сви рамене той. — Какво е станало?

Джон му показва плика, който беше получил. Скулпторът пребледня и поклати глава.

— Някой играе мръсни игри — заяви гневно той.

— И на мен така ми се струва.

— Възможно ли е да си в опасност?

Джон поклати глава.

— Не.

— Ама...

— Няма значение. Съжалявам, че те обезпокоих с тази работа.

— Съжаляваш ли? — възкликна възмутен Джошуа. — Все някой го е написал! Трябва да разберем кой...

— Джош, ще се справя сам. Ти си човек на изкуството, приятел си ми, организирай си всички игри за благотворителност. Това не е твоя работа. Благодаря ти за прогнозата. Ще поговоря с Ками.

Той остави Джош и се отправи към стаята на Ками.

— Влез!

Той отвори вратата и я завари седнала на бюрото. Подхвърли ѝ бележката.

— Изобщо не е смешно, Ками. Какво, за бога, те накара да напишеш подобно нещо?

— Подобно нещо ли? — попита възмутена тя. Погледна го, намръщи се, взе бележката и я прочете.

Той веднага забеляза как лицето ѝ пребледня.

— Джошуа каза, че ти си приготвила бележките и си ги пхнала под вратите.

— Така е, но тази не съм я писала аз, Джон. Честна дума. Кълна се! Как е възможно да си помислиш, че ще напиша подобно нещо?

— И другите ли инструкции изглеждат по този начин? — попита остро той.

Тя кимна.

— Да, но...

— Кой има достъп до офиса ти? Написано е на листа, взети от замъка.

— Всеки може да е влязъл. А в библиотеката има още, може би дори в салона. Джон, не мога да докажа нищо, но след като знам колко страда заради всичко, не мога да повярвам, че можеш да си помислиш... — Тя замълча безпомощно. Очевидно беше разстроена.

— Не вярвам, че може да си извършила нещо толкова жестоко. Извинявай. Само че беше пуснато под вратата ми.

Тя поклати глава.

— Аз ти бях приготвила друго. На бележката пишеше: „Ти може и да си смахнат, но си хитър. Внимавай какво става около теб и се ослушвай. Наричат те Смахнатия Дик, което означава, че за всички ще бъдеш подозрителен“. Нямаше друго. Това пяхнах под вратата.

— Имаше ли друг в коридора, когато дойде?

Тя поклати нервно глава и той усети, че го бодва вина, когато забеляза сълзите в очите ѝ.

— Не видях друг — каза тя. — Слязох долу, за да проверя дали всичко е наред за вечеря, запалих лампите в мазето — в тъмницата, извинявай, грешка на езика. Все забравям, че това е тъмница. След това се качих горе и заварих всички в коридора.

— Така — изръмжа той. — Очевидно някой не смята, че съм страдал достатъчно заради смъртта на Каси. Искам да знам кой е написал бележката — каза той и я пяхна отново в джоба си.

— Някои от приятелите ти са доста ексцентрични — подхвърли тихо тя.

— Някои от тях са направо шантави — съгласи се с широка усмивка той. — Дръж си очите отворени — нареди писателят и понечи да тръгне.

— Джон — повика го тя колебливо и прочисти гърлото си. — Според мен... тя, Каси, май наистина имаше връзка. Да, обичаше те, доколкото Каси можеше да обича, но бе убедена, че си загубил интерес към нея, и затова се срещаш с друга. Затова тя се виждаше с друг,

струва ми се. Като я знам каква беше, може и да се е виждала с повече от един.

Той изви едната си вежда.

— И какво?

— Ако Каси е имала любовник, може би той те обвинява за случилото се.

— Има ли нещо друго? — попита той, а тя продължи да го гледа умолително.

Младата жена се изчерви.

— Ако си имал връзка, може би тя се е ядосала. Всъщност, ти имаше ли връзка с някого? — събра смелост да попита тя.

Той скръсти ръце на гърдите и се усмихна едва забележимо.

— Ками, аз не съм от мъжете, които обичат да приказват. Дори да съм имал връзка, можеше да ми вярваш, че тези, които знаят, се броят на пръсти.

— В такъв случай изборът се стеснява — предположи тя.

— Може и да е така, само че не съм казал, че съм имал връзка.

— Не си казал, че не си имал.

— Престани, Ками — разсмя се той. — Някои от приятелите ми са странни птици, но нека да не ровим повече.

Излезе от спалнята, която младата жена ползваше и за офис и тръгна по коридора. Спря рязко, когато забеляза някаква неравност по каменната стена. Прокара пръсти по вдлъбнатината.

— Боже господи!...

СЕДМА ГЛАВА

Тъмницата бе забележително място. Цялата централна част на замъка беше забележителна с невероятното съчетание от старинни и модерни елементи, каза си Сабрина. Младата жена застана до Ви Джей край затоплената вода на плувния басейн. Отстрани бяха поставени шезлонги, а в единия край имаше богато зареден бар с хладилник, кафе машина и микровълнова печка, широкоекранен телевизор, който, странно как, отиваше безкрайно много на витражите.

— На това му се казва живот — отбеляза Ви Джей с тиха въздишка. — Много обичам поканите на Джон. Жалко, че последния път се случи онова нещастие. Радвам се, че реши да се върне в света на живите. Представяш ли си, плуven басейн в тъмницата!

Сабрина призна, че и тя е изумена. Замъкът имаше много лица.

— Сигурно поддръжката му струва цяло състояние — отбеляза Ви Джей шепнешком, сякаш някой подслушваше.

— Сигурно. Но пък Джон печели добре от книгите си, не мислиш ли? — попита Сабрина.

— Да, на върха на класациите е. Освен това е много предвидлив бизнесмен. Играе безкрайно успешно на борсата, а преди време купи на сметка акции от някаква компютърна фирма, които му носят дивиденди. Не мога да си представя защо Каси бе вечно недоволна от него.

— Мислех, че Касандра е обичала Джон — отбеляза Сабрина. — Бях останала с впечатлението, че въпреки кавгите, бракът им е успешен.

Ви Джей сви рамене.

— Не трябва ли да сложим ограничение на тайните? — предложи ведро тя. — Какво ще кажеш да се откажем от боулинга? Басейнът ми се струва чудесен. Ще се топна.

— Погледни какво става! — провикна се Сабрина. По телевизията съобщаваха, че половината страна е покрита със снежна покривка.

Ви Джей доплува до края и подпря брадичка на дланите си, за да види.

— Представяш ли си! Водата там е ледена, а ние плуваме на двайсет и пет градуса. На това му се казва истинско удоволствие. Нашето момче знае как се живее.

Тя се отгласна от ръба и продължи да плува.

Сабрина се гмурна след нея.

— Каси не беше щастлива с Джон. Щом той си позволи да поздрави някоя жена, нея я обземаше ревност и ставаше подозрителна. Мразеше замъка и винаги си измисляше извинения, за да не дойде. Преди да умре... — Гласът на Ви Джей пресекна, а на Сабрина ѝ се прииска да извика: „Какво стана, преди тя да умре?“.

Ви Джей сви рамене и приглади назад мократа си коса.

— Скараха се ужасно на закуска. Беше на третия или четвъртия ден от Седмицата. Мен вече ме бяха убили, както и някои от останалите, но всички много се забавлявахме. Сузан, както обикновено, бе невъзможна, въпреки че и тя се забавляваше. Струва ми се, че ѝ беше забавно да се заяжда с Каси. Двете не спираха да се дрънкат за нещо. Непрекъснато летеше перушина! — Ви Джей се разсмя при спомена.

— А Каси и Джон? — настоя Сабрина.

— Каси полагаше всички усилия да ядоса Джон. Обличаше се предизвикателно, флиртуваше с всички мъже. Проблемът ѝ бе, че не успяваше да го ядоса. — Замисли се за момент. — В началото на брака тя го въртеше на малкия си пръст. Преструваше се на мила и сладка, беше идеалната съпруга. След това злобата ѝ започна да личи и Джон загуби интерес. Веднъж се опита да го удари, той стисна китката ѝ, след това просто излезе. Нямаше желание дори да се кара с нея. Според мен отдавна беше изстинал към нея. В очите му вече нямаше искри.

— Ви Джей! Не съм предполагала, че си такава романтичка — пошегува се Сабрина.

Ви Джей сви рамене.

— Човек никога не знае.

— Не съм съгласен, при мен винаги е ясно! — обади се Брет, докато сваляше хавлиения халат. — Целият свят знае, че съм

непоправим романтик — заяви той. — Нали така, Ви Джей. Кажи го на жена ми. Напомни ѝ в каква великолепна форма съм.

Ви Джей погледна Сабрина, а след това отново премести очи към Брет.

— Сигурна съм, че тя знае, Брет. Защо не ми донесеш една водка със сода, преди да дойдеш при нас? Тогава може и да спомена нещо в твоя полза.

— Нека да са две — обади се Тайър Нюби от вратата. Настани се на един от шезлонгите. — Липсва ни само малко слънце.

— В тъмницата няма слънце — обади се Брет. — Сауната, обаче, е зад бара. Ще ми се отрази добре. — Вдигна поглед, когато Ана Лий Зейн влезе, последвана от Даян Дорси.

— Можем по цял ден да лежим на тези шезлонги и да си представяме, че сме на някое райско местенце. — Тя се настани до Тайър. — Брет, най-велики писателю, няма ли да направиш и на мен нещо за пиене?

— За мен водка с тоник — даде поръчката си Ана Лий.

— Ама вие за какъв ме взехте? — опита се да протестира Брет.

— За иконом, господине, каквато е и ролята ти — напомни му Джон Стюарт, който влезе в същия момент.

На Сабрина ѝ се стори напрегнат и нещастен, но това може и да се дължеше на светлината.

— Аз съм Смахнатия Дик, така че не съм наясно с тези неща. Нали така, Сабрина? — попита той.

Тя си мислеше, че той не я е забелязал във водата. В същия момент се чу трясък.

— Точно попадение — провикна се Реджи.

Чак тогава младата жена разбра, че Том Харт и Джо Джонстън бяха предпочели да поиграят боулинг, вместо да плуват.

— Кажи, Сабрина, имаш ли ми достатъчно доверие, за да ми позволиш да ти поднеса една напитка?

На това му се казваше мъж в чудесна форма, с широки рамене, тесен ханш, дълги, чудесно оформени крака. Сабрина не можеше да откъсне очи от него заради нахлулите спомени.

Вдига очи към него и реши, че ще откаже напитката. Още беше рано за алкохол.

— Джин с тоник — промълви немощно тя.

Той вече знаеше какво предпочита тя и се бе упътил към бара.

Сабрина преплува дължината на бара и стъпи в плиткия край. Белокосият Том Харт бе изоставил играчите на боулинг и ѝ подаде кърпа. Ви Джей излезе след нея и любезният Том наметна и нейните рамене с кърпа. Младата жена се загърна и пристъпи към бара. Даян, Тайър и Ана Лий вече се бяха настанили и се смееха, докато Брет и Джон спореха как точно се прави мартини.

— Разбъркано, не разбито в шейкър — каза Джон.

— Я стига, това са английски простотии — протестираше Брет. — Ето това е начинът! — заяви той и разтърси шейкъра. — Ледът леко се разтапя и охлажда алкохола точно както трябва.

— Като стана дума за охлаждане — обади се Джон и се обърна към всички. — Страхувам се, че ни чака лошо време. Хрумна ми да прекъснем Седмицата и да ви заведа в Стърлинг, за да...

— Какво? — прекъсна го Том. — Да сложим край на партито?

— Времето ще се влоши — предупреди Джон. — Искаше ми се...

— Аз нямам намерение да си ходя — заяви Ви Джей. — Джон, скъпи, дошла съм чак от Калифорния заради твоята Седмица! Лошото време няма да ме прогони.

— И аз няма да ходя никъде, стари приятелю — заяви непреклонно Тайър. — Все още не изкарвам пари като теб, Джон. Може би никога няма да изкарвам толкова. Това е ваканцията ми с богатите и известните.

— Ами ако снегът ни затрупа? — попита Ана Лий.

Джон се поколеба.

— Просто имам лошото чувство, че...

— Стига, Джон — намеси се Реджи, приятният ѝ глас бе пълен със съчувствие. — Мислех си, че вече си преодолял това, което се случи миналия път. Дошли сме да се позабавляваме и да прекараме добре и нямаме намерение да ходим никъде.

— Каси падна — заяви Даян Дорси. — Беше нещастен случай, нали и съдебният лекар каза така.

— Така беше, Джон — намеси се с напрегнат глас Ана Лий.

Сабрина забеляза, че и двете го защитават като орлици и си помисли, че може и да имат връзка с него. Може би едната от тях наистина бе мразила Касандра.

Джон вдигна глава.

— Благодаря, но се страхувам, че ме притеснява нещо друго, не мъчителните спомени. Спомняте ли си изстрелите от сутринта.

Всички закимаха.

— Открих куршум в стената.

— Какво? — попита Тайър.

— Джон, този замък е толкова стар, мога дори да кажа с чиста съвест, че е по-стар и от мен! — възкликна Реджи.

— Може би...

— Куршумът не беше стар, Реджи, а съвсем нов — уточни Джон. Том Харт поклати удивен глава.

— Това не е част от играта.

— Разбира се, че не е. Куршумът е истински — уточни нетърпеливо Джон.

— Да не би да си решил да придадеш малко загадъчност към тайната, Джон? — попита Джо с хитра усмивка, докато пригладваше щръкналата си брада.

— Много го бива в тези работи — съгласи се Ви Джей.

— Джон, ти някога замислял ли си се да станеш актьор?

— Дами и господа, говорим за истински куршум, изстрелян в коридора, на място, където някой е можел да пострада. Дори да бъде убит — заяви мрачно Джон.

— Добре — опита се да протестира Джо. — Може би някой от нас е пълен глупак, успял да пренесе през митницата оръжие. Може и да сме малко шантави, но според мен е много тъпо да съсипем цялата Седмица, защото някой тъпак е стрелял в стената. — Гласът на Джон беше пълен с досада, също като частния детектив от книгите му, който нямаше намерение да слуша глупости.

— Добре тогава, кой е стрелял? — попита Джон и ги огледа един по един.

Никой не си призна.

— Кажете — подкани ги тихо той.

— Някой се опитва да задълбочи загадката. Никой не беше ранен — опита се да обясни Джо.

— В стената има куршум — отвърна с равен глас Джон.

— Ти убеден ли си, че не е останал от стари времена? — попита Тайър Нюби, все едно че разпитваше заподозрян.

— Запознат съм и с куршумите, и с огнестрелните оръжия — отвърна Джон.

— Ще погледна — реши Тайър. — Въпреки че и според мен някой се опитва да направи Седмицата по-интересна.

— Моля те, Джон — обади се тихо Даяна. — Всички обичаме твоите Седмици на тайните. Не ставай параноик заради нещастиято последния път. Каси не се е самоубила. Тя бе много красива, но е възможно да е загубила равновесие. Паднала е, Джон, а ти преживя истински ад. Случи се отдавна, а ние много ще ти се разсърдим, ако ни накараш да си тръгнем.

— Така е — подкрепи я решително Ана Лий.

— Просто се тревожа за сигурността ви и... — започна Джон.

— Джон Стюарт, нали не се каниш да изхвърлиш една възрастна жена на улицата? — възкликна възмутено Реджи.

Той бе победен. Сабрина забеляза как изражението му се променя, докато наблюдаваше възрастната писателка. Пое ръката ѝ и я целуна.

— Никога не бих го направил, Реджина, каквото и да става, никога не бих те изхвърлил на улицата.

— Така те искам, момчето ми — заяви тя и се наведе, за да го целуне по бузата.

Джон постави на бар плота напитката, която бе направил.

— И така, дами и господа, стига сме говорили по този въпрос. Ако се случи още някой инцидент, ако времето стане прекалено лошо, тогава чак ще прекратим Седмицата. — Той си сипа бърбън и го изпи на един дъх.

Ана Лий се усмихна.

— Браво! Браво! — извика тя и се наведе през бар плота, за да го целуне първо по бузата, а след това по устните.

— На това му се вика целувка — заяви Брет. — Страшно се радвам, че няма да разтуриш купона, но държа да ти кажа, Джон, че няма начин да те целуна.

— Ще те декласирам, ако ме целунеш! — предупреди го Джон и групата се разсмя.

— Мен нали няма да ме декласираш? — попита със сладко гласче Даян Дорси. — Сега е мой ред — каза тя, наведе се над бар плота и също го целуна по устните.

— Дами, дами, тук аз трябва да съм барман — отбеляза Брет. — Не се натискайте едновременно да ме целувате.

— Глупаво момче, твоите устни сигурно са най-целуваните в историята на човечеството — отвърна бавно Ви Джей.

— Хайде да му доставим малко удоволствие — предложи Ана Лий и го целуна бавно.

— Така вече е по-добре. Нали не ревнуваш, че споделяш щастието си с мен? — обърна се Брет към Джон.

Джон сви рамене.

— Не забравяй, че си в моята къща.

— Къща ли? — възкликна Сузан. — Той нарича това къща.

Сабрина не бе сигурна защо, не че искаше да вгорчи веселието, но ѝ се прииска да се махне от всички и да не слуша повече шегите им. Нямахше желание да вижда най-целуваните устни в историята. Неочаквано се почувства като аутсайдер. Останалите се познаваха от доста повече време и много по-добре. Всички бяха присъствали на трагичната смърт на Касандра. Бяха нещо като затворено общество, от което тя се чувстваше изключена, ала в същото време облекчена. Трябваше да се откъсне от тях поне за малко, да се върне към реалността.

Джон ѝ бе приготвил напитката, Сабрина забеляза, че я е оставил на бара. Въпреки това си взе кърпата и тихо се измъкна към стаята си. Взе душ, изми си косата, уви се в кърпа и се сви на леглото, за да звънне на сестра си.

— Ти не се ли забавляваш? — попита я Тами.

— Разбира се, че се забавлявам. Защо питаш? — отвърна Сабрина.

— Обаждала си се на мама, сега на мен. Предполагам, че има по-интересни неща. Казвай какво става. Да не би да имаш проблеми с кукловода?

— Кой?

— Не се прави на невинна. Много добре знаеш, че говоря за Джон Стюарт. Висок, тъмен и красив. Тайнствен мъж със страхотен акцент. Най-краткотрайната връзка в живота ти. Той ли е видял сметката на красивата усойница? Научи ли нещо ново?

— Знаеш, че са свалили от него всички обвинения.

— Много хора са били оправдавани заради какви ли не обвинения. Това не означава, че са били невинни.

— Не вярвам той да го е направил — заяви Сабрина.

— Чуй се само. Пламъкът още гори. Казвай къде е той и защо си сама?

— Всички са при басейна — в тъмницата на замъка, ако някога изобщо е имало тъмница тук. Джон заплаши, че ще отмени Седмицата, защото откри куршум в стената.

— Нали е Седмица на тайните — отбеляза Тами. — Би трябвало да се случват такива неща. Тайнствено появили се доказателства.

— Той твърди, че това не било част от играта.

— Да не би да лъже?

— Съмнявам се. Опитваше се да ни отпрати всички. Реджи Хамптън — писателка на кримки, в които има и една котка, отказа да си тръгне.

— Браво на нея. Ти, обаче, можеш да се прибереш. Така няма да водиш тези безумно скъпи разговори.

— Много смешно. Повече няма да ти се обаждам.

— Как е бившият ти? Нали и Брет е там? Искрено да ти кажа, страшно ти завиждам. Аз съм оплескана с бебешка каша, мръсни пелени, а гърдите ми са надути така, че ще се пръснат, докато ти си прекарваш добре в Шотландия с богатите и известните. Няма справедливост на този свят. Да не говорим, че мама винаги те е обичала повече.

Сабрина се разсмя на старата шега.

— Мама никога не ме е обичала повече, а и това няма нищо общо с разговора. — Двете с Тами се караха непрекъснато, докато растяха, а след това станаха много близки. Сестра ѝ бе единствената, освен тях с Джон, която знаеше за връзката им.

В този момент застина на място, защото чу някакво прищракване по линията.

Да не би някой да подслушваше разговора ѝ?

— Сабрина?

— Да, тук съм — отвърна с естествен глас тя. Усети как я обхваща безпокойство и дори лек страх.

Къщата бе голяма — по-точно замъкът — и тя бе сигурна, че има няколко телефонни линии. Сигурно някой случайно бе вдигнал по

средата на разговора и след това бе побързал да затвори.

Защо тогава имаше чувството, че някой умишлено е подслушвал?

— Да целунеш племенника ми от мен — каза бързо Сабрина. — Обичам те. Ще ти звънна пак след някой и друг ден.

— Чао, да прекараш добре — пожела й Тами.

Сабрина остана загледана в слушалката няколко секунди и чак тогава затвори. Отново й се стори, че зад нея има някой. Завъртя се рязко.

Беше сама, но вратите на балкона бяха отворени. Стисна здраво кърпата и изскочи навън. Нямаше никой. Забеляза Джон Стюарт на неговия балкон.

В първия момент изпита облекчение. И той бе оставил гостите и се бе върнал в стаята си. Добре, може и да ревнуваше, или може би бе разбрала, докато бяха край басейна, че е имал много любовници, че тя е била само една от многото. Нали се говореше, че е имал връзка по времето, когато Касандра бе починала.

От тази мисъл я заболя. Сякаш нож я преряза през стомаха. Погледна го и се зачуди какво мисли се въртят в главата му.

Едва сега се сети, че е застанала на балкона само по хавлия.

Може би той не я беше видял. В същия момент той вдигна ръка за поздрав. Тя също му махна и побърза да се прибере вътре, за да се облече.

Възможно бе Джон да се е опитвал да се обади и да е вдигнал телефона. Не, той би се извинил и би затворил веднага.

„Престани веднага — каза си тя, — облечи се и се подготви да участваш в Седмицата на тайните.“

Стъмваше се рано. Наближаваше времето, определено, за да отиде в параклиса.

Тя обичаше тъмницата с композициите.

Всички изглеждаха толкова живи. Все едно че убийците щяха да оживеят всеки момент, а посетителят можеше да чуе писъците на жертвите.

Докато вървеше сред тях, я завладя чувство на сила.

Никой не знаеше.

— Тук съм!

Тя се извърна към шепота и потръпна от приятния страх.

За секунда, по-точно за частица от секундата ѝ се стори, че възъчните фигури са оживели, че Джак Изкормвача дебне.

Бледата сивкава светлина ѝ се стори призрачно зловеща.

Композициите бяха толкова истински.

Сърцето ѝ биеше като обезумяло в гърдите. Някой дебнеше в мрака... отслушваше се.

След това чу името си и тръпката на страх плъзна по гърба ѝ. Той беше. Беше дошъл.

След това го видя и забърза към него, зачудена от уплахата по лицето му.

— Тя знае — прошепна той. — Тя знае и ме изнудва. Нямам представа какво да направя. Просто не знам...

Тя веднага го прегърна, приласка го, накара го да замълчи и го успокои.

— Кажу ми сега какво се е случило.

Той ѝ разказа, неспособен да спре треперенето си. Страхуваше се за себе си, за бъдещето, за нея.

— Господи, няма да го понеса, ако...

— Престани, любов моя! Нищо лошо няма да се случи.

— Не знам какво да направя!

Тя се усмихна и поклати глава.

— Аз, обаче, знам — отвърна тихо тя. — Не се притеснявай. — Притисна го отново и погледна табелките. Палачи с качулки, убийци с маски. Усмихна се отново и го успокои. — Не се притеснявай. Наистина знам какво да направя.

ОСМА ГЛАВА

Замъкът наистина беше огромен, каза си Сабрина, докато слизаше по стълбите към фоайето. Беше пълно с гости и хора от персонала, и въпреки това, докато бързаше в сгъстяващия се мрак към определеното за срещата място, не срещна никого. Стори ѝ се много зловещо.

В тъмницата блестеше призрачна червеникава светлина, която обвиваше помещението като мъгла. Потръпна, а в следващия момент ѝ се стори, че вътре има някой.

— Ехо, кой е тук! — подвикна тя. Гласът ѝ се стори много висок. Тръгна по пътеката към мястото, където Джак Изкормвача се бе надвесил над последната си жертва, Мери Кели. Сабрина спря отново и прехапа долната си устна. Мери Кели наистина приличаше на Сузан Шарп. Скулпторът определено имаше извратено чувство за хумор, или за естетика. Оказа се, че е харесал Сабрина, затова я бе изобразил като жертвата на уреда за разтягане.

Някъде отзад долови глас, по-скоро шепот и веднага се завъртя.

— Ехо? Кой...

Замълча и се огледа. Не забеляза никакво движение. Ками Кларк, изобразена като Жана д'Арк, гледаше нагоре. Тя бе опъната на уреда, а Джо Джонстън, обръснат, с бяла перука също като Луи XVI, бе пред гилотината, застанал до Ана Лий Зейн като Мария Антоанета. Бяха толкова истински, сякаш са вършели нещо, а щом Сабрина се бе появила, бяха застинали по местата си.

Ръцете ѝ настръхнаха и тя отстъпи крачка назад. Едва не изпищя, когато се опря в някого. След това забеляза, че е докоснала сламата около композицията на Жана д'Арк. Нямахте никой, а тя усещаше нечий поглед, сякаш восъчните фигури я наблюдаваха със стъклениите си очи. Сабрина нямаше намерение да бяга, но обзета от паника, затича. В същия момент ѝ се стори, че чува смях. Тих, едва доловим смях, понесен от вятъра. Блъсна дървените врати и предложи, че ще попадне в параклиса. Оказа се, че това е криптата. Наоколо се виждаха

гробове, богато украсени с ангели, изсечени от мрамор. Тук нямаше нищо страшно. Не се виждаха тела, нямаше скелети и черепи. Ако не беше сама, щеше да ѝ достави удоволствие да разгледа. Сабрина не криеше, че е уплашена от неизвестното, което се таеше в сенките. Пред нея се виждаше каменен саркофаг с нов кръст и пресни цветя. Върху него бе написано: „Почивай в мир, мила Каси“.

Сабрина се отдръпна, стресната и обзета от чувство на неудобство. Нямаше представа, че Касандра Стюарт е погребана тук, в замъка, където бе загинала. На Сабрина ѝ се стори, че криптата я притиска от всички страни. Побърза да затвори вратите и ѝ се стори, че чува смеха отново.

— Страхотно местенце за празненство по случай Хелоуин — измърмори раздражена тя. Мястото бе чудесно и за Седмицата на тайните. Нали пишеше мистерии, би трябвало да е на седмото небе, също като останалите. Би трябвало да се забавлява.

Изпъна рамене и пристъпи към другата врата, която сигурно водеше към параклиса.

Параклисът бе изключително красив с каменните арки и старинни пейки. Очевидно някои от представителите на семейство Стюарт бяха погребани тук, вместо в криптата. На олтара горяха свещи. Сабрина се отправи натам. Чу стъпки зад себе си и веднага се завъртя, готова да изпищи.

Оказа се Даян Дорси, облечена в черна рокля за коктейли, черната ѝ коса бе пусната.

— Радвам се да те вида! — възкликна усмихната младата писателка.

— И аз — усмихна се на свой ред Сабрина.

— Ти ли си убийцата? — попита притеснена Даян.

Сабрина се разсмя.

— Знаеш, че не трябва да ти казвам, дори да съм.

— Ако беше, щях да съм първата ликвидирана.

— И обратното.

— Бележката ли те изпрати тук? — попита Даян.

Сабрина кимна.

— Трябва да се срещна с едно от разпътните си момичета. Ще се упражняваме в пеене за хора.

Даян се разсмя.

— Въпреки че съм Мери Кришнарката през деня, очевидно вечер съм момиче на повикване.

— Искаш да кажеш, че не си ангел ли?

— Пея като ангел, но според бележката трябва да ме порицаеш, че не съм поела последния „ангажимент“, който си ми уредила.

— С кого е трябвало да се срещнеш?

— Със смахнатия Дик, с кой друг? — разсмя се Даян.

— Смятай, че съм те порицала.

— Нямаше да пропусна среща с Джон, дори да е в ролята на Смахнатия Джак, ако имах такава възможност.

Шеговитата забележка накара Сабрина да се обърне любопитно, но Даян вече бе потеглила към витражите зад кръста.

— Много са красиви, нали? — отбеляза младата жена.

— Великолепни са — потвърди Сабрина.

— Стъклото е Тифани — обясни Даян. — Дядото на Джон ги е поръчал в началото на века. Джон ми разказваше последния път, когато бях тук.

Любопитната Сабрина я последва.

— Онази седмица сигурно е била ужасна. Каква трагедия.

Даян сви рамене.

— Не ми е приятно да говоря като Сузан, но Каси... Всички я мразеха. — Усмихна се на Сабрина. — За жените говоря, разбира се.

— Очевидно Джон е бил щастлив с нея — отбеляза Сабрина, малко притеснена, че подпитва по този начин.

— Джон имаше намерение да се разведе.

— Ти откъде знаеш?

— Той ми каза.

— Той...

Даян се усмихна.

— Да не мислиш, че спя с Джон — попита тя.

— Нищо не мисля. Просто...

— Истината е, че обожавам Джон. Той е чудесен приятел, един от най-добрите хора тук. Стегнат, сериозен, готов да ти стане приятел.

— Искаш да ми кажеш, че не си имала връзка с него, така ли?

— Тоест ти питаш дали съм имала бурна любовна връзка с Джон, дали не съм си изпуснала нервите и не съм блъснала гадната му съпруга през балкона. Не, Сабрина. Джон е голямо момче, може сам да

се справи с проблемите си. А и Каси ставаше все по-непоносима, защото усещаше, че го губи.

— Значи си я мразела, но в същото време си я съжалявала.

Даян поклати глава.

— Не. Не се опитвай да ми приписваш повече благородство, отколкото това, на което съм способна. Особено по отношение на Каси. Не можех да я понасям. И си имах основателна причина. Недей да мислиш, че само жените я мразеха. Тя умееше да върти мръсни номера. Въпреки това някои я обожаваха. Като бившия ти, например.

— Брет ли? — учуди се Сабрина.

Даян я погледна и изви едната си вежда.

— Боже, съжалявам. Вие двамата изглежда имате намерение да се съберете отново. Брет все изтъква, че сте заедно, но Ви Джей ми каза, че нямало такова нещо.

— Ви Джей е абсолютно права. Просто никога не съм предполагала, че Каси е една от жените на Брет.

— Така ли? — Даян се учуди искрено. — Може би той не е искал да разкрива истинските си чувства.

— Даян, да не би да се опитваш да ми кажеш, че Брет е имал връзка с Каси тук, в къщата на Джон?

— Замъкът, мила. Това не е къща — усмихна се Даян, без да крие, че се забавлява. — Да, двамата имаха връзка в замъка на Джон. Каси сигурно е искала да подразни мъжлето си, а пък Брет държи много на приятелството си с Джон.

— Не чак толкова щом е започнал връзка със съпругата му.

— Боже, каква си моралистка.

— Не съм моралистка, просто не разбирам как е възможно да се поддържа приятелство, ако единият спи със съпругата на другия.

— Брет беше увлечен. Направо лудо влюбен.

— Даян, мръсница такава!

Даян и Сабрина се извърнаха рязко към вратата на параклиса.

— Брет, това е свято място — напомни му младата жена. — Нали не се говори така в параклис? — погледна тя Сабрина.

Сабрина сви рамене.

— Не, но въпреки това той го каза, нали?

— Брет, заради това може и в ада да отидеш — пошегува се Даян.

На Брет не му беше весело.

— Това не е вярно! — заяви разпалено той и се обърна към Сабрина. — Познаваш ме и знаеш, че не е истина.

Сабрина изви едната си вежда.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не си имал връзка с Касандра Стюарт?

Той не отрече. Обърна се отново към Даян.

— Кой ти каза на теб? Всичко това са долни лъжи! — Беше силно развълнуван и красивото му лице бе разкривено.

— Знам от човек, на когото Каси е признала.

— Тя беше смахната! Да не си посмяла да разпространяваш, че съм спал с Касандра.

— Това не е лъжа, Брет — предизвика го Даян.

— Дяволите да те взе... — започна той.

Даян го прекъсна, отметнала назад коса.

— Може би точно ти си я блъснал през балкона, Брет.

— Аз ли? Глупости, Даян. Я престани, аз не бях женен за нея. Не съм се отървал от нея. Ти беше луда по Джон. Винаги си била влюбена в него. А сега ме сочиш с пръст и се опиташ да накараш жена ми да се съмнява...

— Бившата ти жена, Брет — прекъсна го този път Сабрина.

Той не ѝ обърна никакво внимание.

— Опитваше са да накараш Сабрина да си мисли, че съм имал връзка с омъжена жена, а след това разправяш, че съм я убил!

— Тя може да те е предизвикала, да е прекалила...

— Още една дума и ще те плесна! — възкликна Брет. — Ще ти насиня окото. Не че някой ще забележи покрай този черен грим. Какво ти става, Даян? Да не би да се опитваш да сплашиш читателите, за да ги накараш да купуват книгите ти?

— Само това ли успя да измислиш, Брет? Всичко в живота ти май се върти около продажбите на книги. Говорим за живота на една жена.

— Точно така. Живот, не смърт, Даян. Как смееш да ми отправяш подобни обвинения? Искаш ли да ти кажа истината? Държах много на нея. Не исках да умре...

Изстрел разтърси параклиса.

Стреснатата Сабрина залегна, а Даян я последва и също се хвърли на пода. Брет не реагира толкова бързо. Ризата му бързо се оцветяваше в кърваво червено.

Бележката го бе накарала да слезе в криптата. Това не бе инструкция, изпратена заради Седмицата на тайните, а бележката, която някой бе пхнал под вратата. Същата бележка, която Ками отрече да е писала.

„Ти си смахнат и глупак, а се мислиш за умник. Не само си тъпак, но и задръстенияк. Бързо върви, при жена си легни и живота остави.“

Затова беше слязъл в криптата, където спяха вечния си сън предците му. Въпреки че тя ненавиждаше Шотландия, в завещанието си искаше да бъде погребана в замъка на Джон. За да избегне скандала, той пусна слух, че е погребана в Щатите. Семейството ѝ се съгласи с желанието му и не даде никаква информация за погребението.

Гостите знаеха къде е погребана съпругата му. Някой бе оставил цветя.

Изруга тихо. Дали ги бяха оставили в нейна памет, или за да го подразнят, защото някой бе убеден, че той я е убил. Може би някой се измъчваше от чувство за вина и се опитваше по този начин да успокои съвестта си.

Гърмежът го накара да хукне, защото бе сигурен, че изстрелът проехтя наблизко. Сблъска се с Тайър Нюби. Том Харт и Джо Джонстън го следваха.

— Има ли някой долу? — попита Джо.

— В параклиса! — кресна Тайър.

Затичаха към вратата и се втурнаха вътре заедно. Даяна и Сабрина се бяха свили край олтара. Брет лежеше на земята между два реда пейки. Ругаеше юнашки, без да го е грижа, че се намира в божи храм.

Брет вдигна поглед, когато мъжете влязоха. Джон забеляза, че Ана Лий и Реджи влязоха след тях.

— Представяте ли си? — възкликна отвратеният Брет. — Аз! Аз съм първият ликвидиран. Проклятие! Нищо не видях, не чух нищо. Как може да съм такъв тъпанар, такъв идиот, ска...

— Брет, намираме се в параклис — напомни му Сабрина.

Джон усети, че му олеква. Очевидно изстрелът бе част от играта.

Брет се изчерви, когато го погледна.

— Извинявай, Джон. За теб това е свято място, но според инструкциите трябваше да дойдем тук.

— Можеш да пропуснеш „проклетиите“, въпреки че току-що са те оплескали с червена боя. Кой го направи? — Той погледна Даян и Сабрина.

Даян се усмихваше като котка. Сабрина сви рамене.

— Не видяхме. Бяхме прекалено заети да се караме.

Джон се намръщи.

— Защо се карахте?

— За глупости. Вече дори не помня, нали Даян?

Младата жена изви вежда и сви рамене.

— И аз не помня. В момента.

— Преди само пет минути сте се карали така разгорещено, че не сте обърнали внимание какво става, а сега дори не можете да си спомните каква е била причината, така ли? — погледна ги скептично Джон.

— Държете се като лунатици — обвини ги Тайър.

— А ти какво искаш? — сопна се Брет. — Целият съм оплескан в червена боя. По дяволите. Още веднъж, по дяволите! Мама му стара. Извинявай, Джон.

— Искам да ви напомня, че е време за коктейли — обяви Реджи.

— Чакайте, тук сме, за да разгадаем тайната — напомни им Джо.

— Дайте първо да анализираме ситуацията.

— Джо, така се бяхме задълбочили в разговора, че не обърнахме никакво внимание.

— Жалко! — възкликна разочарован Джо.

— Чакай — отвърна Том. — Знаем, че икономът не го е извършил, защото е мъртъв.

— Икономът е мъртъв, така ли? — намеси се нов глас. Сузан Шарп в наситеносиня официална рокля влезе при тях. Забеляза Брет и избухна в смях. — Май не изкара дълго, сладурче.

— Сузан, и ти няма да изкараш дълго — обеща й злобно Брет.

— Както би казал Шерлок Холмс: „Играта е в разгара си“ — намеси се Реджи. — Едва началото на Седмицата е. Всичко ще разберем. Икономът вече не е сред нас. Знаем, че убиецът не е нито Сабрина, нито Даян.

— Не съм съгласен — възпротиви се Том. — Нали не сте забравили, че убиецът може да разчита на помощник. Това означава, че както Даян, така и Сабрина може да се прикриват.

— А кой е дръпнал спусъка? — попита Джо. — Всички бяхме тук, освен... Ви Джей.

— Извинявайте, но аз съм тук — обади се Ви Джей и всички се обърнаха към нея.

Възрастната жена бе в дълга рокля, обсипана с пайети и ги наблюдаваше, без да крие, че се забавлява от вратата.

— А одева къде беше? — попита Том с усмивка.

За пръв път на Джон му хрумна, че те двамата ще са много приятна двойка. Том Харт също беше елегантен. Интересна работа. Тук май ставаше нещо. Последния път, когато бяха тук, съпругът на Ви Джей бе все още жив. Преди няколко месеца се бе чуло, че Том е напуснал жена си след трийсет години брак.

— Оставихте ме сама да си пия коктейла. Май икономът е вън от играта.

— Брет, онова нещо покапа и по панталона ти — предупреди го Даян.

— По дяволите. Права си. Мама му стара. Ето че пак започнах да ругая в параклиса. — Брет скочи, погледна кръста на олтара и бързо се прекръсти. Останалите го наблюдаваха. — Добре де, възпитан съм като католик. Какво толкова. Отивам да се преоблека. Ще се появя в призрачно бяло на коктейла. — Той изфуча от параклиса. — По дяволите — изруга той за последно.

Напрежението се стопи и всички избухнаха в смях. Реджи тръгна след него.

— Дами и господа, качвам се в залата за коктейли. Идвате ли?

— Разбира се — съгласи се Джон.

— Джо Джонстън, придружи бабата — нареди Реджи.

— Дадено, госпожо. — Джо веднага забърза към нея. Том придружи Ви Джей. Даян, Тайър и Ана Лий излязоха заедно. Даян

продължаваше да настоява пред Тайър, че не е видяла нищо. Сузан бе до Джон.

Сабрина остана край олтара. Погледна домакина, сякаш обмисляше как да го избегне, след като той стоеше на единствения изход.

Той пристъпи към нея.

— Да не би да искаш да останеш? — попита той.

— Не — отвърна бързо тя.

— Избягваш ли ме? — попита той.

— Не — отвърна отново тя.

Лъжеше го, а той знаеше защо. Спорът с Даян и Брет е бил заради него, или заради Каси, или за случилото се преди три години.

Сабрина не искаше той да я разпитва.

Забеляза, че косата ѝ се е разстлала по раменете като коприна. Прииска му се да я докосне. Не, призна си той, искаше нещо много повече. Не бе забравил нито срамежливата ѝ усмивка, нито нежните докосвания, нито страстта, нито колко бе доверчива.

Ето че сега тя го наблюдаваше предпазливо, сякаш подозираше, че е убил най-хладнокръвно съпругата си. Прииска му се да я разтърси и да я увери, че е невинен. Прииска му се да я докосне, да я прегърне. Брет Макграф се притесняваше за всичко, което бе казал в параклиса. Нещата, които Джон искаше да извърши тук, бяха непростими.

Спомни си как изглеждаше тя гола, покрита с капчици пот, кристалносините ѝ очи, скрити от полуспуснатите клепки, всяка извивка на тялото.

— Да настигнем другите — предложи тя.

Той тръгна след нея. Не успя да се сдържи и я стисна за ръката.

— Трябва да поговорим — заяви той.

Думите прозвучаха много по-грубо, отколкото му се искаше.

Тя сведе поглед към пръстите му. Копринената ѝ коса ги докосваше. Той с изумление откри, че докосването го възбужда.

— Няма да е тук и сега — отсече нервно тя.

— Трябва да поговорим — настоя той.

— По-късно — отвърна тя и се дръпна.

— Приемам го за обещание — каза той.

Тръгна след нея. Бе забелязал, че тя потръпна при докосването му. Също така осъзна, че тя няма желание да остава сама в тъмницата.

Не и с него. Имаше ли някой, който би останал насаме с него тук?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тази нощ Сабрина не сънува; спа дълбоко и непробудно. Вечерта премина приятно, докато обсъждаха защо икономът е бил първият елиминиран. Агнешкото за вечеря ѝ се стори превъзходно, защото бе много гладна. След това предпочете обикновено кафе, вместо без кофеин, както обикновено. Накрая се качи в стаята си, облече нощницата и заспа.

Събуди я почукване по вратата. Беше утро.

— Сабрина, чуваш ли? Събуди се! Побързай!

Чу настойчивия глас на бившия си съпруг, облече халат и забърза към вратата.

Брет бе облечен в дънки и дебел пуловер.

— Здравсти, спяща красавице, имаш по-малко от седмица, за да откриеш убиеца. Ако проспиеш всичкото време, никога няма да станеш детектив.

— Будна съм. Кажи какво има?

— Отиваме да пояздим.

— Да пояздим ли?

Той кимна.

— Всички са готови. Хайде, побързай, изглежда вече сме закъснели. Другите може и да са тръгнали. Обличай се, ще те чакам.

— Трябва да пия кафе, Брет.

— Аз ще ти донеса. Ти се обличай.

Той затвори вратата. Сабрина реши, че след като останалите отиват да пояздят, тя няма да остане сама тук. Обичаше конете, а имението бе чудесно.

Влезе набързо под душа и взе дрехите със себе си. Когато излезе от банята, Брет се бе настанил на леглото ѝ с чаша кафе.

Тя пое чашата.

— Ставай — нареди му тя.

— Защо? — попита той.

— Не представяй нещата така, сякаш спиш тук — предупреди го тя.

Той се намръщи.

— От какво се страхуваш чак толкова?

— Брет, ти си ми приятел, държа на теб, но си ми бивш съпруг и макар да съм допуснала доста грешки в живота, няма да си позволя да повторя старите. Нито ще се омъжа повторно за теб, нито ще спя с теб, така че не разправяй на другите, че сме заедно.

— И какво? Има ли нещо между вас?

— Кои вас?

— Между теб и домакина. Май съм бил прав. Ти спиш с него.

— Престани, Брет, моля те.

— Аз още те обичам, Сабрина.

— Брет, никога не си ме обичал.

— Обичах те. И още те обичам. Ще ти докажа, че съм мъжът за теб. Изпий си кафето и да вървим.

В коридора бе пусто, не се мяркаше никой и на двора. В конюшната ги чакаха два оседлани коня.

— Изглежда другите са тръгнали — измърмори Брет.

— Сигурен ли си? — попита Сабрина, обзета от съмнение.

— След като вече съм призрак — засмя се той, — знаеш, че аз не съм убиецът, така че не се опитвам да примамя Дукесата, за да ѝ видя сметката.

— Имаш право — каза тя. Пристъпи до коня. — Много е красив. Чудесна идея, Брет. Благодаря ти, че ме събуди.

Беше студено, но на нея ѝ стана приятно.

— Накъде са поели останалите? — попита тя Брет. — Нали знаеш?

— Разбира се.

— Как разбра.

— Бил съм тук и преди, нали не си забравила?

— Накъде отиваме?

— Натам — посочи той на североизток.

— Ще те надбягам — провикна се Сабрина и пришпори коня.

Брет сумтеше зад нея, когато спряха край малка горичка.

— Помниш ли, когато яздехме край Париж? — попита я той. — Навсякъде имаше цветя.

— Навсякъде имаше жени — поправи го тя. — Кажи ми, Брет, имаше ли връзка с Касандра Стюарт, когато тя почина?

— Аз? — попита стреснат той. — Това място не ти влияе добре, Сабрина. Нека я оставим да почива в мир. Да видим кой ще стигне по-бързо до хълма.

Тя вдигна поглед към небето. Наситеното синьо потъмняваше към мораво. Подкара коня след Брет.

— Май лошото време ще ни настигне. Да вървим при другите.

— Може би вече са пристигнали в ловната хижа.

— Не виждам коне.

— Сигурно са отзад. Да вървим да проверим.

Той подкара коня. На Сабрина не ѝ оставаше друго, освен да го последва.

Бележката на Джон тази сутрин бе кратка и ясна: „В единайсет бъди в Криптата“.

Джо Джонстън и Том Харт бяха в трапезарията, когато слезе да пие кафе. Двамата се опитваха да си обяснят защо икономът е бил първият убит.

— Знаел е нещо. Хората, които знаят разни неща, са опасни — разсъждаваше Джо.

— Изнудвал е някого — предложи Том.

— Очевидно — съгласи се Джо.

— Според мен в тази работа има съучастник. Сам човек няма да се справи.

— Все още не разполагаме с достатъчно информация, но съм съгласен с теб. Тук действат двама.

— Лошото в подобна ситуация е, че все се притесняваш за съучастника. Той може да остави някоя следа, да се паникьоса, да издаде нещо.

— Да направи гаф, особено ако е извършил убийството заради жена...

— Това трябва ли да означава — обади се Ви Джей от вратата, — че жената, заради която е извършено престъплението, е глупачка?

— Виж, Виктория... — започна Том.

— Ти виж, Том, не ми пробутвай това „Виж, Виктория“ — предупреди го строго тя. — Да не би да се опитваш да ме убедиш, че комбинацията мъж убиец с жена помощник, е обречена на провал?

— Може и двамата да са умни — предложи дипломатично Джо, но бе закъснял.

Ви Джей го срази с поглед.

— Може някоя жена да е убила иконома, а съучастникът ѝ да е смотан глупак.

— Или пък жената убиец да има за съучастник смотан глупак, лудо влюбен в нея.

— Може и така — примири се Джон, — или пък и двете убийци да са жени. Това е напълно възможно.

Ви Джей изсумтя и поклати тъжно глава.

— Виждам, че сте мнозинство, господа. Извинете ме, но трябва да отида да се срещна със съдбата си. — След тези думи тя излезе.

Джон погледна часовника си.

— И аз трябва да вървя.

— Среща значи — досети се Том.

— Срещата е в криптата. Да вървим заедно — предложи Джон.

— Замъкът е твой, господарю — покани го любезно Том. — Води.

Когато пристигнаха без всякакви инциденти, Ви Джей, Даян, Реджи и Ана Лий Зейн вече чакаха. Жените бяха заели местата си около масата, на която бяха поставени запалени свещи и кристална топка. Гробницата на Каси блестеше встрани от тях.

— Заповядайте при нас, господа — покани ги Даян. Тя вече бе прочела инструкциите. С черната коса и черните си дрехи приличаше на магьосница.

— Задачата ни е да се свържем с господин Бътъл. Хванете се за ръце, ще призовем духа му. Той сигурно се е скрил зад някой от саркофазите и ще се появи като призрак — предположи тя.

— Не сме се събрали всички — отбеляза Джон. Сабрина я нямаше.

— Тайър ще дойде всеки момент. — Ви Джей се настани удобно. — Да изчакаме малко Сузан и Сабрина.

— Нали няма да ги чакаме цял ден. Те може и да не са получили инструкции да дойдат на сеанса.

— А може някой от тях да е убиецът — предложи Джо.
— Предполагам, че и двамата са убийци — предложи Том.
— Може Сабрина да не е успяла да дойде — заяви Ана Лий. —
Тя замина нанякъде с бившия си съпруг, яхнала кон.
— Отишла е на езда с Брет? — възкликна недоверчиво Ви Джей.
Джон пристъпи към Ана Лий и я издърпа да стане.
— Кога? Кога са излезли?
— Преди около час. Видях ги да тръгват от конюшната.
— Сами ли? — полюбопитства Реджи.
Ана Лий кимна.
— Супер. Значи слуховете за тях двамата са истина — отбеляза
Даян.
— Накъде тръгнаха? — попита Джон.
— На северозапад.
— Джон, не се притеснявай толкова. Нищо им няма. Били са
женени, очевидно са решили да се съберат отново... — започна да
обяснява Даян.
— Идва буря! Глупаците може и да не успеят да се върнат сами.
Може дори да загинат — заяви той ядосан. — Извинете ме. — Обърна
се рязко и излезе.
Чу коментарите на останалите.
— Днес май не е в настроение — измърмори Даян.
— Загрижен е за тях — защити го Ви Джей.
— Така и предполагам, че ще стане. Веднага хукна да спасява
очарователната госпожица Холоуей от лапите на бившия ѝ съпруг.
Сигурно Каси се обръща в гроба си.
— Просто Джон се притеснява за гостите си — заяви
раздразнена Реджи. — Какво ще кажете да приключим с тази глупост и
да си караме кефа.
„Бог да те благослови, Реджи“, помисли си Джон. След миг бе
навън и погледна покритото с оловносиви облаци небе. Забърза към
конюшните.

Първите капки докоснаха лицето на Сабрина, когато слизаше от
коня.

— Сняг — извика тя на Брет.

— Малко дъжд — отвърна той. — Няма страшно, ще се приютим в хижата.

Наоколо нямаше никой. Вътре гореше огън.

— Къде са останалите? — обърна се тя към Брет.

— Няма ли ги? — сви той рамене. — Може да са се загубили.

Младата жена го погледна строго.

— Брет, къде са?

Той сви рамене, но не можеше да скрие задоволството си.

— Сабрин...

— Нарочно ме доведе тук, нали?

— Знаех, че ако прекараме малко време заедно...

— Брет!

— Дай ми шанс. Няма да бързаме.

— Ти си ми само приятел. Нека си останем приятели.

— Заради него е, нали? — попита ядосан той. — Неповторимият ни домакин. Щеше да спиш с мен, ако не беше той.

— Я стига! Докато бяхме женени, не съм ти изневерявала. Но ти не можеш да кажеш същото. Така че нямаш право да ми задаваш въпроси. Да си вървим. Веднага.

Тръгна към вратата. Той я стисна за ръката.

— Още не.

— Пусни ме, Брет.

— Никога, Сабрина — заяви разпалено той. — Не мога да те пусна. И с Каси бях заради теб. Още ли не си се сетила?

Ви Джей беше смутена. Чувстваше се неспокойна в тишината на криптата.

— И какво сега? — попита тя.

— Джон ни развали купона. Но пък партито си е негово — оплака се Даян.

— Разтревожен е, мила — защити го Ви Джей и забеляза, че момичето също се притеснява. — Даян, нито Брет, нито Сабрина познават имението, а времето се разваля.

— Може да са закъсали — съгласи се Джо и приглади брадата си.

— Дали Джон няма да има нужда от помощ? — попита Тайър.

— Никой от нас не познава имението достатъчно добре — намеси се и Реджи.

— Реджи, не се обиждай, но нали не намекваш, че трябва да помагаме на Джон...

— Стига, Том, ти също не си в първа младост. Ви Джей, би ли обяснила на това момче, че младостта вече го е подминала?

Всички избухнаха в смях, ала след това утихнаха. Даян наруши неловкото мълчание.

— Била съм в Шотландия и познавам сравнително добре района.

— Не колкото Джон — обади се отново Реджи. — Той ще намери Сабрина и Брет.

— Ами Сузан къде е? — попита Тайър, забелязал отсъствието ѝ. Ана Лий се изкиска.

— Може да е тръгнала след Брет и Сабрина, за да ги следи. Тя нали си вре носа навсякъде.

— Дано Джон ги намери по-бързо, за да приключим със задачата си тук.

— Да знаете, че ако Брет и Сабрина се натискат някъде, поне са намерили подслон от снега — подхвърли Джо.

— Ако Брет е спипал бившата си жена, да знаете, че едва ли ще се появи, за да се прави на духа на убития иконом — предупреди ги Даян. — Още ли сте навити да продължим със сеанса? Души на мъртвите, дайте ни знак. Почукайте на вратата, извикайте.

В същия момент чуха неестествени приглушени викове.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Тайър и скочи от мястото си.

Наскачаха и останалите. Звукът се носеше из криптата, но идваше отвън.

— Помощ, помощ, Господи, измъкни ме.

— Господи! — писна пребледнялата Даяна.

— Идва от... — започна Ви Джей.

— От тъмницата! — довърши вместо нея Реджи. Всички хукнаха към композициите на Джошуа.

Брет пусна ръката на Сабрина и коленичи пред нея. Тя загуби равновесие.

— Сабрина, дай ми шанс! Сбърках, не се гордея с нещата, които направих, но те обичам истински...

— Брет...

— Сабрина, трябваше да те видя насаме. Моля те, прости ми за...

— Обясни ми онзи намек за Каси.

— Каси ли? — попита смръщен той.

Тя бе съвсем сама с него. Сама и далеч от замъка. Навън се надигаше снежна буря. Каза си, че Брет едва ли би убил друг човек, но трябваше да се увери.

— Брет, ти ли уби Касандра Стюарт? — попита тя. — Ти каза, че...

— Сабрина, накарах те да дойдеш тук с лъжа, но трябва да ме изслушаш.

Той бе на земята, обвинил коленете ѝ с ръце. Жалка работа. Колко жени с радост биха застанали на нейно място. Брет Макграф бе известен, чаровен и много богат — на второ място в класациите за бестселъри, веднага след Майкъл Крайтън.

— Престани, Брет, моля те. — Опита се да се отдръпне, но не успя.

— Знам, че е заради него. Знаех си, че между вас има нещо.

— Брет, ще падна.

— Сабрина, готов съм да преглътна всичко. Ще ти простя.

— Какво има да ми прощаваш, Брет?

— Сабрина, нямаш представа колко страстно...

Тя отстъпваше, докато най-сетне се блъсна в леглото. Загуби равновесие и падна назад.

Брет веднага се възползва и се метна върху нея. Опита се да се измъкне, но завивките на леглото се смъкнаха с нея и тя падна на пода, омотана цялата, възглавницата притискаше лицето ѝ.

— Брет — възкликна тя, останала без дъх.

В този момент вратата се отвори.

— Вратата не може да се отвори — обърна се Том към Джо и блъсна с всички сили.

Отвътре продължаваха да долитат викове.

— Направи нещо — нареди Ви Джей.

— Това е Сузан, пак се прави на интересна — обади се Даян Дорси отзад.

— Престани, уплашена е. Просто ѝ отворете — подкани ги Ана Лий.

— Помощ! — молеше се Сузан. — Моля ви, той ме преследва! Ще ме заколи! Моля ви...

— Кой ще те заколи? — извика Реджи.

— Джак Изкормвача! — писна Сузан.

— Сузан, Джак Изкормвача е направен от восък, той е неподвижен. Просто отвори вратата. Сигурно си се заключила — предположи Ви Джей.

Сузан се разпищя отново.

— Дръпнете се — нареди Тайър Нюби с целия авторитет на ченге. Всички отстъпиха. Том и Джо застанаха до него и тримата се засилиха към вратата.

Сузан изпищя истерично. След това утихна.

Омотана в завивките, Сабрина замълча, заслушана в едрите крачки на непознатия.

— Какво, по дяволите... — започна Брет.

Някой отметна покривката от главата на Сабрина. Над нея бе застанал Джон. Бившият ѝ съпруг се опитваше да се освободи от чаршафите.

— Много се извинявам, че ви прекъсвам — започна Джон, — обаче бурята става все по-силна. Снегът...

— Снегът си е просто сняг — прекъсна го Брет. Беше раздразнен и Сабрина се почувства още по-неловко.

— Бурята е много силна, Брет и по всяка вероятност ще останем откъснати от цивилизацията, дори в замъка. Там поне ще ни е топло и имаме храна. Тук ще загинете — обясни любезно той.

Сабрина понечи да се надигне, ала Брет я улови за ръката. Тя стисна зъби.

— Пусни ме! — Забелязал гневния ѝ поглед, той я пусна и сам се изправи.

Мъжете се спогледаха подозрително.

— Какво, по дяволите, става тук? — обърна се Джон към Брет.

— Сдобряваме се — сопна му се Брет.

— Така ли е наистина? — обърна се Джон към Сабрина.

— Изобщо не сме се... — започна младата жена.

— Дяволите да те вземат, Стюарт, ти за кого се мислиш? — разфуча се Брет. — За господаря на замъка ли? Само защото си домакин на онази проклетия не означава, че...

— Като домакин нямам намерение да позволя да отвличаш жени, да ги водиш, където ти хрумне и да излагаш живота им на риск.

— Ти си един самодоволен тип! — продължи Брет и замахна към Джон.

Рефлексите на Джон бяха отлични и той се наведе. Щом се изправи, Брет замахна отново и стовари юмрук в брадичката му. Джон, на свой ред, го удари в брадичката.

Брет се стовари върху леглото, изумен и разтърси глава като обезумял бик.

— Престанете, веднага престанете! — извика Сабрина и се опита да застане между двамата мъже.

Само че тестостеронът бе взел надмощие и никой не ѝ обърна внимание. Те продължиха да си разменят удари, вместо да се вслушат в думите ѝ.

— Въобразяваш си, че си дошъл на спасителна мисия, така ли? — изръмжа Брет. — Ти ли ще ми кажеш как да се отнасям с жена си? Защо не кажеш истината как се отнасяше с своята? — предизвика той съперника си.

— Истината ли? Миналото ми не ти влиза в работата, Макграф. Защо, обаче, ти не ми кажеш истината за миналото? — изръмжа в отговор Джон. — Не забравяй, че аз имах съпруга, а ти не можеш да преглътнеш онова, което няма нищо общо с теб!

Двамата се гледаха вбесени, стиснали зъби и Сабрина осъзна, че ги разделя нещо много по-дълбоко от случката този ден.

Чу някакъв шум и с изненада забеляза застаналия на вратата Джошуа Вейлин.

Той се усмихна първо на нея, докато двамата съперници не откъсваха очи един от друг.

— Трябва да се връщаме в замъка — каза ѝ той. — Бурята се засилва.

Сабрина кимна. Остави развилнелите се мъже на Джошуа, излезе от къщата и се качи на коня си.

Малко след това двамата излязоха намръщени. Джон бе много напрегнат, очите му бяха присвити и гневни. От Брет също се излъчваше безсилна ярост. Следваше ги Джошуа, който щеше да заключи къщата.

Докато мъжете се качваха на конете, Сабрина потегли. Свежият, студен, но слънчев ден се бе преобразил. Все едно че бяха попаднали на напълно непознато място, някъде сред пустошта. Вече не успяваше да види дърветата, зеленината се бе скрила, не можеше да различи къде започва небето. За краткото време вътре в къщата снегът се бе превърнал в бяла пелена, обгърнала всичко наоколо.

Джон очевидно бе разбрал, че тя няма представа накъде да тръгне и мина пред нея. Без да я погледне и без да й проговори. Тя остана зад него, последвана от Джошуа и Брет. Снегът се сипеше на ледени кристалчета, които пареха лицето ѝ.

Джон се обърна и подвижна:

— Трябва да побързаме! — Всички кимнаха и Джон пришпори коня веднага, щом излязоха на равно място.

Следваха го съвсем наблизко. Неочаквано Сабрина чу някакво пропукване и уплашен вик. Обърна се назад и забеляза, че Брет е паднал. Конят му продължи напред.

— Брет — извика тя, дръпна юздите на коня и се върна. Скочи на земята и бързо затича към него. Снегът се сипеше безспир. — Брет!

Той лежеше по корем и в първия момент ѝ се стори, че е легнал върху червена панделка.

Когато посегна към него, разбра, че това не е червена панделка. Беше кръв, открила се яркочервена върху чисто белия сняг.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сузан Шарп легеше точно до вратата, когато мъжете нахлуха в тъмницата. Беше се отпуснала на една страна, косата ѝ скриваше лицето. Когато я видя, на Ви Джей ѝ се стори, че сърцето ѝ спира, а след това започва да бие диво.

— Господи! — възкликна тя и забърза към Сузан, решила, че ѝ се е случило най-лошото. Нима Джак Изкормвача наистина бе оживял, за да я убие?

Коленичи до жената, а от другата ѝ страна коленичи Тайър. Бившето ченге, очевидно привикнал с подобни страхотии, дори с мъртъвци, спокойно повдигна китката на Сузан, за да провери дали има пулс. Усмихна се бавно над тялото на Сузан.

— Не е мъртва. Има равномерен пулс и диша дълбоко. Просто е припаднала. Струва ми се, че нещо я е изплашило до смърт.

— Нали не е ранена?

— Мисля, че не — отвърна бързо той, но въпреки това провери внимателно.

— Интересно как се е заключила тук? — попита Том Харт, докато оглеждаше вратите.

Тайър се изправи и пристъпи до Том и Джо.

— Не се е заключила. Не успяхме да влезем, защото резето не бе дръпнато докрай. Не мога да кажа защо не е могла да излезе. Може би не е забелязала, че резето не е дръпнато. Друга възможност е вратите да са се подули и да заяждат. Понякога, когато е влажно, се случва. Не ми се вярва тук да става нещо тайнствено. Просто дървото се е раздуло, резето не е било дръпнато докрай, а и паниката ѝ си е казала думата.

Даян погледна Тайър.

— Значи тя се е уплашила до смърт, защото е решила, че някой я е заключил.

Тайър сви рамене.

— Май е станало точно така. Нали видя, че тримата заедно едва успяхме да отворим.

— Този замък започва да ми се струва доста страшен! — потръпна Ана Лий.

— Хората са страшни, мила — отвърна сухо Реджи. — Отивам да похапна. — Тя се обърна и излезе.

— Най-добре някой от нас да я придружи — обади се Джо.

— Реджи ще се справи. Не трябва ли да помогнем на Сузан? — попита Ви Джей. — Лежи на студения камък.

Спогледаха се и се усмихнаха, обзети от чувство за вина. На Ви Джей ѝ хрумна, че едва ли има човек тук, когото Сузан да не е наранила. Дали щяха да съжаляват, ако я бяха открили мъртва?

— Какво ви става? — възкликна Ви Джей. — Не може да сме чак такива чудовища. Ако някой...

— Аз ще я вдигна — измърмори Тайър. — Това ще ми бъде фитнеса за деня. Някой от вас знае ли коя е стаята ѝ? Скоро ще се свести.

Тъкмо я поемаше на ръце, когато критичката отвори очи.

— Пусни ме веднага, дърт козел такъв!

Тайър се подчини незабавно и Сузан тупна по дупе върху студения каменен под. Ви Джей извърна поглед и потисна смеха си.

— Копелета гадни! — нахвърли им се Сузан. — Кой от вас ми причини това? Що за извратена шега сте измислили? Смешно ти е, а, Виктория Джейн Ньюфилд? Ще съжаляваш, кълна се, че горчиво ще съжаляваш.

— Престани да заплашваш Ви Джей, Сузан — повиши глас ядосания Том Харт. — Тя бе най-загрижена за теб.

— Сигурно тя ме е заключила или се е направила на Джак Изкормвача.

— Сузан — заговори спокойно Ана Лий. — Никой не се е правил на Джак Изкормвача. Сигурно въображението ти се е развихрило, защото си решила, че си заключена.

— Нищо не съм си въобразявала. Бях заключена. Бях заключена и точка — настоя Сузан. — Някой трябва да е облякъл костюма на Джак Изкормвача, за да ме сплаши.

— Сузан, Джак Изкормвача е облечен в обичайните си дрехи — заяви Джо и приглади разсеяно брадата си, докато оглеждаше

композициите.

— Казвам ви, че тук става нещо гадно — настоя тя и ги погледна с изпепеляващия си поглед. — Бях заключена тук и ми бе оказан психически тормоз. Дойдох единствено, защото на бележката се казваше, че има сеанс...

— Сеансът беше в криптата — напомни ѝ Даян, отметна черната си коса и коленичи до Сузан. — На твоята бележка не пишеше ли криптата?

— Не, тъмницата — каза Сузан. — Някой от вас, гадняри такива, я е сменил и ме е заключил тук. Щом разбере кой е бил...

— Къде ти е бележката? — попита Ви Джей и огледа наоколо.

— В мен беше. Тук беше — настоя Сузан. Стана и огледа мястото, на което бе паднала. Бележката я нямаше. — Който ме е подмамил тук, е откраднал бележката!

— Може да си била изпратена тук като част от играта — предположи Джо в опит да успокои нещата.

Ви Джей го погледна презрително. Нямаше начин някой да успокои Сузан Шарп, затова тя прецени, че повече няма да търпи глупости, какъвто и отзив да напише журналистката за следващата ѝ книга. Нямаше намерение повече да се съобразява с тази истеричка.

— Виж — обади се Тайър. — Всички дами бяха в криптата, а мъжете слязохме заедно, така че няма начин някой да ти е причинил нещо без останалите да разберат.

— Я стига глупости — сопна се побесняла Сузан. Закрачи като лъвица из залата. — Тази порутина е пълна с тайни врати и проходи. Може някой от вас да се е промъкнал, за да ме тормози.

— Може да е бил самият господар на замъка — предложи Даян. — Джон беше тук, а той знае тайните проходи, нали така?

— Джон никога не би ми причинил подобно нещо — отвърна разпалено Сузан и приглади коса. — Той къде е? Ще разплетат тази работа.

Всички извърнаха гузно погледи, за да не издадат и дума пред Сузан, защото тя бе способна да използва всяка дума против някой от тях. Ви Джей сви рамене, защото не бе тайна, че Джон е тръгнал да търси Сабрина и Брет.

— Започна буря. Някои бяха излезли да пояздят и той отиде да ги върне — обясни тя.

— Някои от другите ли? — повтори Сузан. След това се усмихна хитро и много доволно. — Да не би Сабрина и Брет да са хукнали нанякъде сами? Много сладка работа. Може би се опитват да скрият нещо.

— Точно така е станало — обади се Ана Лий. — Единият те е заключил, а другият се е направил на Джак Изкормвача. Направо невероятно постижение при положение, че по едно и също време се предполага, че са били на две различни места.

— Някой от вас, мръсници, ми причини това, но аз ще открия кой е — увери ги троснато Сузан. — Къде е Реджи?

— Сигурно вече си пие мартинито — отвърна Том.

Сузан присви очи.

— Ами онзи мизерник Джошуа, дето е направил тези отвратителни кукли?

— Той не е слизал тук тази сутрин — отвърна Джо.

— Ами мизерния червей, дето работи за Джон? — продължи да разпитва Сузан.

— Някъде горе е — сви рамене Джо.

— Сигурна съм, че малката нещастница го е планирала. Ще измъкна аз истината от нея и...

— Сузан, вече ти казах, че случайно си се заключила — напомни й убедено Тайър.

— Точно така, тя се е преоблякла като Джак Изкормвача. — Сузан присви очи. — Отивам да избода очите на смотаната Ками Кларк! — заяви тя и изфуча прекалено енергично за човек, който преди малко е бил в безсъзнание.

Джо изпъшка.

— Да вървим да защитим Ками — предложи Том.

— Според мен не е толкова лоша идея да зададем някой и друг въпрос на Ками — сети се Даян. — Ще я разпитаме за бележката, която е изпратила на Сузан, защото май някой си играе с тези бележки.

— Добра идея — одобри Ви Джей.

Даян се усмихна доволно. Ви Джей отново забеляза колко е млада. Въпреки че се стараеше да изглежда по-възрастна, тя си оставаше малко момиченце, което се преструваше, че големият свят не го плаши. Възрастната жена си каза, че трябва да й бъде по-добра приятелка.

— Добре, да вървим... — започна Тайър.

В този момент всичко потъна в тъмнина. В следващия момент се разнесе сърцераздирателен писък.

Коленичила на снега до Брет, Сабрина бе обзета от смразяващ страх. Той може и да беше мръсник, бракът им се бе провалил, преди да започне, но тя все пак го обичаше като приятел.

— Господи! — възкликна тя, неспособна да откъсне очи от кръвта и нежно докосна студеното му лице. — Брет! — повика го тя.

Джон пришпори коня обратно и скочи до нея. Сабрина едва събра смелост, за да напипа пулса на шията на Брет. Усети туптене. Беше жив. Джон я погледна и тя кимна с налети със сълзи очи. Забеляза, че по красивото му лице се изписва облекчение и тя осъзна, че каквито и да бяха несъгласията между двамата мъже, Джон държеше на приятеля си. С дългите си пръсти внимателно опипа раната на главата.

— Ударил се е при падането. Трябва да го върнем в замъка и да го затоплим, преди да му стане нещо заради шока. Господи, надявам се да не е тежко ранен. Имам известен опит, но снегът ще ни откъсне от света.

— Ами ако има нещо счупено, ако вратът му е счупен?

— Сигурен съм, че вратът му не е счупен — измърмори Джон и внимателно опипа мускулите и костите. Бавно провери крайниците.

— Чакайте, аз съм учил анатомия — предложи Джошуа, скочи от коня и коленичи при тях. Заопипва Брет внимателно с опитна ръка. След малко вдигна поглед. — Единствената рана е на главата. Ударил се е в камъка, когато е паднал. Не напипвам нищо счупено.

Сабрина погледна двамата мъже с благодарност. Джон се опита да вдигне писателя. Двамата с Джошуа не го прехвърлиха на гърба на коня, както правеха в старите уестърни. С помощта на Джош домакинът го нагласи пред себе си, сякаш щеше да крепи дете, за да го предпази от снежната виелица. Тя се качи на коня и го подкара бавно след Джон. Забеляза, че Джошуа не е с тях и се обърна назад. Скулпторът бе коленичил до скалата, където Брет бе паднал и се визираше безкрайно учуден, оглеждаше се, сякаш търсеше нещо. Наоколо не се виждаше никой. Дори цяла армия шотландски бойци да

имаше наблизно, едва ли щяха да ги забележат, защото снегът се завихряше и скриваше всичко от погледа им.

— Джошуа! — провикна се тя. Той нито я чу, нито ѝ обърна внимание. Не можеха да се върнат, защото щяха да загубят време, а им предстоеше път.

Тя прехапа устни и погледна към Джон, който бе ускорил ход. Дали да го повика? Обърна се отново към Джошуа Вейлин и с облекчение забеляза, че най-сетне се бе качил на коня. Някакъв инстинкт я накара да замълчи и да не му каже, че го е видяла как оглежда мястото.

Движеха се, без да разговарят, докато най-сетне тъмният каменен замък се изправи пред тях.

— Точно така! Всичко се връзва, нали? — изръмжа Сузан. Не бе успяла да излезе от тъмницата преди осветлението да загасне.

В този момент на Ви Джей ѝ се стори, че чува нещо като прошумоляване, сякаш нечия наметка се бе отрила в нея и някой бе минал. Наметка ли? Джак Изкормвача може би? Оживелият Джак Изкормвача, който се опитваше да се измъкне от тъмницата. Всички бяха убеждавали Сузан, че се е отдала на въображението си. Да не би някой да се бе преоблякъл и да дебне наблизно, за да спре електричеството и да ги изколи, когато са най-безпомощни и уязвими?

Втори писък проряза тишината и Ви Джей реши, че този ден сигурно ще получи сърдечен удар. Оказа се, че е отново Сузан, която бълваше ругатни.

— Дяволите да те вземат, изгори ме! — писна тя.

— А ти защо си се лепнала за мен? — сопна ѝ се Тайър и щракна със запалката, за да могат да виждат.

Ви Джей веднага се взря. Фигурата на Джак Изкормвача бе на мястото си. „Глупачка!“ — каза си тя.

— Тук има фенер — забеляза Том и откачи старинния свещник от стената. — Тук май често се случва да нямат ток, когато се извие буря. Това нещо са го използвали скоро.

— Ето още един — посочи Джо.

Тъмницата с восъчните фигури оживя отново на светлината.

— Казвам ви, че някой... — започна Сузан.

— Стига, Сузан — сръза я Джо и подръпна нервно брадата си. — Бурите са творение на Бог, електрическата система просто не е издържала, така че си избий от главата, че някой подготвя конспирация срещу Сузан Шарп.

— Ти престани да говориш за тази буря. Нищо не сте видели още! — предупреди ги Сузан. Пристъпи към Тайър и дръпна свещника от него. — Представа нямате какъв ураган ще има, когато намеря малката Ками Кларк.

Всички я последваха.

Ви Джей остана последна и тъмнината бързо я обгърна. Погледна фигурите, които сякаш чакаха светлината да се скрие, за да оживеят.

— Чакайте ме! — опита се да извика тя. Гърлото ѝ бе пресъхнало и думите прозвучаха като шепот. Щяха да я изоставят, а тя щеше да е съвсем сама, парализирана от страх, когато фигурите се надвесеха заплашително над нея, за да ѝ изцедят кръвта и да я запокитят в тъмната бездна около нея.

— Ви Джей? — избумтя мъжки глас.

— Том!

Бог да го благослови. Беше се върнал за нея, вдигнал високо свещника. Наоколо плъзна светлина и фигурите застинаха послушно по местата си.

— Виктория, нали нямаш намерение да останеш сама тук долу? — попита тихо Том.

Тя му отправи усмивка и забърза след останалите. На партера се оказа, че хората от персонала вече са запалили свещи.

Писателите поеха след Сузан, само Том спря.

— Виктория, оставям те. Нямам намерение да гледам как сравняват нещастното момиче със земята — поклати глава той.

Ви Джей прехапа устни, защото знаеше колко много мрази той Сузан.

— Отивам при Реджи да пийна нещо — заяви Ана Лий и пое към библиотеката. — Тайър ще спре Сузан, ако изпадне в бяс.

— И аз отивам с Том — заяви Джо.

— Сузан ще унижи Ками — обясни Том. — Според мен Ками няма да иска да има публика.

Ви Джей кимна, но реши да тръгне след критичката.

— Не е нужно да ходим всички, но аз ще отида, за да подкрепя Тайър.

— И аз ще дойда — реши Даян, очите ѝ блестяха от възбуда. Всички я погледнаха. — Много добре знаете, че Сузан може да е истинско чудовище, а и Ви Джей няма да е сама, ако стане напечено.

— Не забравяйте, че след тази седмици сигурно всички ще трябва да плащаме, защото Сузан е чудовище — заяви Джо.

Когато стигнаха до стаята на Ками, Сузан вече бе нахлула вътре. Скромната асистентка на Джон седеше на бюрото си, както обикновено. Очевидно проблемите с електричеството не я притесняваха. Работеше на светлината на лампа с батерии.

— Малка тъпа кучка, да знаеш, че ще бъдеш уволнена заради това! — разбесня се Сузан.

Ками скочи разтреперана. Устните ѝ мърдаха, но думи не излизаха. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, докато поглеждаше безпомощно ту Сузан, ту Тайър, Ви Джей и Даян.

— Аз... аз... — започна тя озадачена. Беше уязвима като малко птиче, паднало от гнездото.

— Сузан, няма ли поне да ѝ обясниш в какво я обвиняваш? — спря я Ви Джей.

Сузан се извърна вбесена. Дори следващата книга да бе Библията, помисли си уморено Ви Джей, Сузан щеше да я съсипе. Критичката отново се обърна към Ками с лице, разкривено от ярост.

— Тя много добре знае какво е направила. Написала ми е бележка, с която ме изпраща в тъмницата, след това е минала по таен проход и ме е уплашила до смърт. Трябва да бъде уволнена, арестувана и аз смятам да направя необходимото!

— Сузан — извика Ками в опит да се защити. — Аз не съм... не знам... кълна се...

— Лъжлива въшка! — изсъска Сузан.

— Чакай малко — прекъсна я Тайър гневно и пристъпи към Сузан.

— Остави я да се пени колкото иска — отбеляза Даян.

— Сузан, ти няма ли да престанеш да се държиш като свършена мръсница? — обади се отново Ви Джей.

Браво, след една Седмица на тайните щеше да бъде очернена в пресата.

— Аз... аз... аз не съм ти пращала бележка да ходиш в тъмницата — заекна Ками. — Всички трябваше да се съберат в криптата. Джошуа трябваше да почука по стената на една от гробниците, но той тръгна след Джон, да не би да има някакъв проблем... искам да кажа... да не би някой да се загуби в снега. — Тя се колебаеше преди всяка дума, защото усети, че сама е издала тайната, че шефът ѝ не е бил в най-добро разположение на духа, когато е тръгнал да търси Брет Макграф и Сабрина Холоуей. — Той реши, че Джон може да има нужда от помощ, че всички ще се забавляват добре в криптата.

— Разбира се, не мога да си представя по-весело прекарана сутрин, отколкото сред мъртвите.

Ками я погледна жално. Даян веднага се разкая.

— За Джош беше по-важно да се увери, че никой не се е изгубил в снега — уточни бързо тя. Истината бе ясна. Трябваше да се увери, че Джон няма да направи нещо със Сабрина. — Сузан, кълна се, че никога не съм ти изпращала бележка с инструкции да бъдеш на друго място — повтори Ками.

— Откъде тогава се е взела тази бележка? — попита Сузан.

Ками все още трепереше от възмущение.

— Не знам, наистина не знам. Нямам представа откъде са се появили и другите...

Тя замълча и погледна останалите, пребледняла като платно.

— Още някой ли е получил фалшива бележка? — попита Тайър.

— Аз... аз...

— Боже господи, престани да заекваш като някой пелтек! — кресна Сузан.

— Кой друг е получил такава бележка? — попита тихо Ви Джей.

— Кажи кой — настоя тихо Даян.

— Не мога да... — започна Ками.

— Джон. Става въпрос за Джон Стюарт, нали? — досети се Даян. Ето че отново се бе развълнувала много.

Ками стоеше бледа пред тях. Беше като уплашена кошута и започваше да трепери.

— Аз пък ще ви кажа, че това са пълни дивотии. Ти пишеш бележките и ги раздаваш. Въпросът ми е защо.

— Не е така, госпожице Шарп. Не съм го направила. Честна дума. — Ками отчаяно се опитваше да се защити. — Съжалявам, че сте уплашена...

Ви Джей отново рискува да се намеси.

— Престани, Сузан. Всеки може да го е направил! — заяви гневно тя.

Сузан я погледна злобно.

— Малката Ками се е престорила на Джак Изкормвача, защото е искала да ме убие — обвини я отново Сузан. — А на вас, майната ви — продължи тихо тя. — Да знаете, че сами се прецакахте.

Изфуча навън и блъсна вратата след себе си. Ками се разплака, Тайър бе станал сериозен, а Ви Джей усети, че цялата трепери.

— Май всички имаме нужда да пийнем по нещо — заяви Даян. — Хайде, Ками, ела да пийнеш с нас.

— Аз... аз... точно се бях заела да работя нещо — подсмръкна Ками и се опита да потисне плача си.

— Ще поработиш по-късно, мила — подкани я Ви Джей.

— Аз не съм една от вас. Това е Седмица на тайните и вие трябва да разрешите загадката.

— Загадките са достатъчно за всички — каза Даян. — Хайде, ела. Джон няма да има нищо против. Той сам би те поканил след срещата с Горгона Медуза.

Ками кимна.

— Знам, че Джон няма да има нищо против.

— Тръгвай тогава — повтори Ви Джей. — Ако не седна, в най-скоро време ще се строполя на земята.

Тъкмо тръгваха, когато ужасен писък разтърси замъка.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Сабрина никога не бе чувала подобен писък. Вървеше след Джон към къщата, когато чу вика.

Беше застаналата в антрето Ана Лий, красивите ѝ бяха очи разширени от ужас, докато гледаше отпуснатия в безсъзнание Брет в ръцете на Джон. Очевидно бе решила, че е мъртъв.

— Жив е! — Побърза да я успокои Джон. — Жив е.

В този момент Брет се размърда и отвори очи, а след това изпъшка. Накрая вдигна поглед към Джон, приятелят, който го носеше и се усмихна.

— Джон, трябва да престанем да се срещаме по този начин, защото ще плъзнат слухове.

— Ще ги преживея — заяви сухо Джон и пое към библиотеката.

В този момент Реджи, Том и Джо дотичаха, а след тях се появиха Ви Джей, Даян, Тайър, Сузан и Ками. Сабрина усети как Джошуа се блъсна в тях.

— Какво е станало? — попита Ками.

— Инцидент по време на езда — побърза да обясни Сабрина.

— Тъпият кон ме хвърли — намръщи се Брет. — И то точно върху един камък. Дами, да знаете само как боли. Трябва да ме погледите.

Джон изпъшка, защото вече знаеше, че пациентът му се оправя. Провикна се през рамо:

— Някой да донесе кърпа и студена вода, ако обичате.

Ками хукна да изпълни заръката му. Брет бе настанен на канапето и започна да ги командва подред, настоя Сабрина да промие раната му. Даян Дорси донесе болкоуспокояващи, а Брет разказа как конят най-неочаквано се изправил на задните си крака и той тупнал на снега. Докато го наблюдаваше, Сабрина се зачуди какво бе търсил Джошуа при тях и се обърна да го погледне. Той бе застанал сам край камината и ги наблюдаваше.

— Токът е спрял, виждам. — Джон погледна Тайър.

— Стана...

— Стана, след като бях нападната! — заяви Сузан.

Джон пое напитката си от Ана Лий и повдигна вежди въпросително.

— Нападната ли?

— Според бележката трябваше да отида в тъмницата, а сеансът е бил в криптата. Останах там заключена и Джак Изкормвача ме нападна — почти крещеше Сузан.

Джошуа едва не се задави.

— Джак Изкормвача е оживял? — подсмихна се Брет.

— Сузан не беше заключена — заяви Тайър.

— Вратата бе заяла — обясни Джо.

— Те разправят така — изврещя Сузан. — Според мен тя го е направила! — Тя посочи Ками.

Брет изсумтя презрително. Ками се разплака. Джошуа се отгласна от камината и се опита да успокои Ками.

— Кълна се, че не знам нищо — извика Ками.

— След като никой не знае нищо, предлагам да не си отправяме обвинения — предложи Джон.

— Джон Стюарт, не ти позволявам да ме пренебрегваш! — заяви Сузан. — Не съм луда и те уверявам, че...

— Че какво? — попита мрачно Джон.

— Гостите ти са една сбирщина лъжци, които крият какви ли не тайни — заяви тя. — Предупреждавам ви, че някой ще плати.

— Сузан, ако се страхуваш, че си в опасност — обърна се към нея Даян, — може би е крайно време да престанеш да заплашваш хората.

— Ако наистина се страхуваш, тогава да прекратим проклетата Седмица.

— А, не. Ще докараме тази игра докрай и ще изобличим онзи, който не играе по правилата. Джон, на всяка цена да...

— Ще направя всичко по силите си, за да разбера какво се е случило — прекъсна я Джон. — Страхувам се, че не мога да направя много. Предупредих ви, че наближава буря и никой не знае колко време ще се наложи да останем тук. Сега няма и електричество, и въпреки че имаме генератор, акумулатори, страхувам се, че осветлението няма да бъде както преди.

— Затова пък има чудесна шведска маса в трапезарията — обади се Реджи. — Да отидем да похапнем, тогава ще се почувстваме по-добре и ще забравим истеричните изблици.

— Не съм истерична — сопна се Сузан.

— Сузан, ти винаги си била истерична — оплака се Брет. — Освен това се опитваш да ми откраднеш почитателите. Аз съм този, който има нужда от внимание.

— И аз си ударих главата, когато паднах — заяви Сузан.

— Да, но когато камък удари на камък... — измърмори Даян.

— Чух те! — срязва я Сузан.

— Естествено — отвърна Даяна злобно.

— Джон, ще останеш ли при мен да ме пазиш? Толкова беше страшно.

— Сузан, трябва да огледам наоколо, да претърся тъмницата, криптата, параклиса — обясни Джон. — Ще се оправя и сама. Някой друг ще...

— Аз ще пазя пред вратата на Сузан — пожертва се Тайър.

— Не — обърна се Джон към бившето ченге. — Ти ще дойдеш с мен.

— Аз ще остана с нея — предложи Сабрина.

— Не! — възпротиви се Брет и стисна ръката ѝ. — Не можеш да ме оставиш точно сега. Моля те, Сабрина. — Той се намръщи, сякаш изпитваше заслепяваща болка.

— Аз ще остана да пазя пред вратата на Сузан — примири се най-сетне Том Харт.

— Предлагам да похапнем — намеси се Реджи.

— Двама от нас са ранени, а ти си гладна — започна да недоволства Сузан.

— Двама глупаци, точно така. Въпреки това продължавам да съм гладна. Сузан, изглеждаш ужасно. Върви се изкъпи. Сабрина, заведи надутия петел горе и се върни да обядваш с нас. Денят се очертава доста дълъг.

Денят наистина щеше да бъде дълъг. Сабрина сама го разбра, след като заведе Брет горе. Дрехите на бившия ѝ съпруг бяха мокри и той настоя тя да го съблече.

— Това че си ранен, не означава, че трябва да се държиш като разгонен мръсник — каза му тя, докато сваляше мокрите панталони,

залепнали за краката му.

Тъкмо когато ги измъкваше от краката му, Джон влезе в стаята, а Джошуа и Тайър останаха в коридора.

— Реших да проверя дали нямаш нужда от помощ, Макграф, но виждам, че всичко е наред — заяви сухо Джон.

— Разбира се. Сабрина знае как да ми свали дрехите — отвърна Брет.

Джон я погледна, изви едната си вежда и излезе. Сабрина хвърли панталоните на Брет на пода.

Брет я стисна за ръката.

— Много ми се иска да разбера кога си спала с него — изръмжа той.

— Брет, престани веднага.

За нейно изумление, той престана. Погледна я и се усмихна.

— Ти си невероятна медицинска сестра, Сабрина. Какво ще кажеш да ми махнеш и бельото?

Младата жена беше ядосана, защото усещаше, че Джон я презира, задето спи с Брет, тъй като бившият ѝ съпруг полагаше всички усилия да представи нещата така.

— Пъхни се под завивките и се дръж прилично.

Той я послуша. Затвори очи и се намръщи, а тя си каза, че той наистина може да има ужасно главоболие. Ядосана и на Джон, защото толкова бързо бе решил, че се е поддала на чара на Брет, тя обърна повече внимание на бившия си съпруг, отколкото възнамеряваше и оправи възглавниците му, но отказа да му донесе напитка.

— Никакво пиене. Поспи малко. Почини си и ако усетиш, че не виждаш ясно...

— Ще извикаме лекаря, сестра Сабрина — отвърна развеселен той.

— Нищо ти няма — каза му тя.

— Едно хубаво уиски ще ми подейства най-добре — заяви той.

— Никакъв алкохол не ти се полага днес. Можеше да умреш.

— Тъпият кон! Защо ли се вдигна така на задните си крака — започна да се оплаква той. След това въздъхна. — Голям съм глупак, но пък нямаше да е зле да съм малко по-добър ездач.

— Случва се — отвърна тактично Сабрина.

— Да ти призная, изведнъж огладнях — сети се Брет. — Защо не слезеш да донесеш малко грозде? Тъкмо ще ме нахраниш.

— Нямам намерение да те храня с грозде, но ще ти донеса нещо за обяд — примири се Сабрина. — Почини си, връщам се след малко. — Тя се измъкна от стаята на Брет и заслиза по стълбите.

Чу една от вратите тихо да се затваря зад нея. Нямаше представа чия врата е, а след това се зачуди дали не си въобразява. Коридорът бе тих като гробница. Тя потръпна и забърза надолу по стълбите.

Джон огледа тъмницата с въсърхните фигури. Всичко си беше на мястото.

Тайър му обясни какво бе станало според него и му показва как резето бе заяло.

— А и вратите са се надули от влагата. — Тайър сви рамене. — Виж, Сузан може и да е свършена мръсница, но има нещо, което я е извадило от релсите. Мислиш ли, че може да си е въобразила?

Джон сви рамене и огледа въсърхните фигури. Джошуа се бе справил великолепно. Композициите бяха страшни и въздействащи. Те, обаче, бяха от въсърх и метални жици за скелет, облечени в дрехи. В тях нямаше злоба, не бяха в състояние да оживеят.

А Сузан наистина беше голяма кучка.

Работата бе там, че той също бе получил бележка, която нямаше нищо общо с играта. Беше напрегнат, защото знаеше, че снегът ще ги откъсне от света и ще зависят от генераторите. Освен това отговаряше за здравето на гостите си.

— Работата е там, че повечето бяхме на сеанса — обясни Тайър. — Вие с Брет, Сабрина и Джошуа бяхте навън. Ками работеше. Да не би някой от персонала да е направил нещо?

— Моят персонал ли? Всички са трудолюбиви хора и си имат достатъчно работа, за да си играят с гостите. Да не говорим, че на нито един от тях не му пука за Сузан Шарп.

— В такъв случай тя си въобразява — заяви Тайър. Подпря длани на ханша си и въздъхна. — Ако разполагахме с екипировка, щяхме да проверим отпечатыците, но и това нямаше много да помогне, защото всички сме минавали тук.

Джон застана пред Джак Изкормвача и предпазливо докосна фигурата. Все още беше от въсък, каза си намръщен той.

Сузан, обаче, бе получила различни инструкции от останалите. В това Джон не се съмняваше, защото и той бе получил различна бележка.

Зачуди се дали някой си прави майтап, или сред тях има маниак. Май въображението му започваше да се развихря.

— Не можем да направим нищо повече тук — обърна се той към Тайър.

— Така излиза. Не можем да докажем нищо от думите на Сузан, нито да ги опровергаем. Тя, обаче, е видяла нещо. Искане ми се да беше с нас. Токът изведнъж угасна, а Сузан изпищя, че се опитвам да я подпала.

— Според мен има само един начин да продължим — заяви мрачно Джон. — Да доиграем играта.

Потъналият в тъмнина замък изглеждаше зловещ.

Сабрина и друг път бе попадала на места, където токът бе спирал. Бури прекъсваха електрическото захранване по цял свят. Само че замъкът бе различен. В ъглите се таяха сенки, нещо неизвестно дебнеше на всяка крачка. Свещи и газени лампи хвърляха по стените сенки, които непрекъснато се движеха. Едва се удържа да не хукне по стълбите и да се скрие в трапезарията. Долу се оказа празно. Останалите бяха похапнали и се бяха пръснали.

Храната бе все още на масата, но огънят в камината догаряше. Някой бе започнал да вдига, но все още имаше няколко чинии. Тя се наведе, за да провери какво е останало. В този момент усети как някакъв хлад пропълзява по гърба ѝ. Завъртя се рязко, сигурна, че някои я наблюдава от сенките. Почувства се като глупачка. Зад нея нямаше никой. И тя като Сузан си въобразяваше, че я дебне забулена фигура, готова да я нападне, щом извърне поглед. Чу стъпки от фойето и се насочи към стълбите. Спря в сенките край вратата.

Джон се качваше отдолу. Ана Лий го срещна на стълбите при втория етаж. Стисна ръката му. Вълнистата ѝ коса се люшна напред и погали лицето ѝ. Тя се усмихна. Имаше красива усмивка. След това каза нещо. Очевидно бе притеснена. Сабрина не разбра думите ѝ.

Джон стисна ръката ѝ. До високия мускулист мъж изглеждаше крехка и нежна. Той пристъпи към нея, прошепна ѝ нещо и заприлича на неин защитник. Между тях премина искра нежност. Ана Лий се обърна и тръгна с него нагоре по стълбите.

Сабрина се върна в трапезарията, облегна се на стената и усети как я обхваща слабост.

— Не беше Ана Лий — разнесе се глас от сенките. Сабрина едва не подскочи. Сама се изуми, че не изпищя.

Неочаквано се появи Реджи Хамптън. Беше седяла на огромен стол край вратата към кухнята. В този момент изглеждаше стара и много изморена, но въпреки това гърбът ѝ бе изпънат и от нея се излъчваше достойнство.

— Какво? — прошепна Сабрина.

Реджи сви рамене и се усмихна.

— Наблюдавах те, докато ти наблюдаваше Джон и Ана Лий. Това ме държи, да наблюдавам хората. Чувствата ти са очевидни...

— Какви ги говориш, Реджи? — прекъсна я Сабрина.

— Говоря за домакина, мила — отвърна мило Реджи, а по очите ѝ личеше, че все още преценява какво става. — Ти наблюдаваше Ана Лий и Джон. И сигурно си си спомнила, че Джон е имал връзка по времето, когато съпругата му е била убита, нали?

Сабрина изви вежди.

— Реджи, аз нямам никакво право...

— Те са приятели, за Ана Лий и Джон говоря. Не се притеснявай, мила. Той не се интересува от нея. Сексуално.

— Той може да се интересува от нея колкото си иска. Дори сексуално — отвърна Сабрина.

— Така е, мила — усмихна се Реджи. — Добре, че не те интересува. Аз няма и дума да кажа. Хайде ела, ще ти помогна да приготвим нещо за пациента ти горе. Храната тук е чудесна. Да сложим малко агнешко на Брет. Ще му хареса.

— Реджи, ако знаеш нещо важно...

— Знам много неща. Поне така си мисля. Някои от тях ще наранят невинни хора, затова си мълча. Истината сама ще излезе наяве, когато му дойде времето.

— Реджи...

— Щом си толкова досадна, мила, пригответи му ти яденето. — Тя изпъна рамене и излезе от трапезарията. Този път Сабрина остана съвсем сама.

Дали наистина беше сама? Отново се обърна и се взря към сенките. Нямаше никой. Пригответи две чинии. Наложил си да тръгне бавно и спокойно, не си позволи да затича към стаята на Брет.

Бурята беше ужасна. Още по-ужасно бе, че не можеха да мръднат от замъка. Нямаха и електричество, и въпреки че всичко в замъка работеше, дори на Джон сенките не му харесваха. Защо не настоя да прекратят играта? Трябваше да ги накара да си тръгнат, преди да започне лошото време, независимо какво казваше старата Реджи. Сега се налагаше да останат заедно, докато лошото време отмине. Също като плъхове в клетка, гостите му започваха да се лутат из замъка, готови да се унищожат един друг. Започваха да идват при него един по един.

Ана Лий.

Приближаваше вратата на стаята си, а тя бе неотклонно до него. Той въздъхна тихо.

— Какво, за бога... — започна той.

— Шшт! Моля те, Джон! — настоя тя и го побутна, за да влезе в стаята. Беше силно развълнувана. — Случва се! Нима не виждаш? Всичко ще се разкрие. Истината ще излезе...

Той я стисна за раменете.

— Истината винаги е била тук, Ана Лий. Ти ли стоиш зад заплахите на Сузан?

— Не! — извика тя и се опита да се отскубне от него.

Той не я пусна.

— Сузан е кучка и е в състояние да измисли какво ли не. Този път, обаче, според мен тя наистина е загазила и някой я преследва. Според мен тя знае какво се е случило преди три години и ти можеш да я накараш да проговори.

— Да я накарам ли? Какво очакваш, да я набия? Да я задуша и да я накарам да си признае? — попита сухо той.

— Нима не виждаш? Според мен е заплашила убиеца, може би дори се е опитала да го изнуди. Сега е уплашена и се опитва да

притесни и нас, за да не си признае какво е направила.

— Защо мислиш, че Сузан знае истината?

Ана Лий поклати глава.

— Не знам. Наистина не знам. Може би си въобразявам.

— Дори не сме сигурни, че е имало убиец. Не забравяй, че много от гостите, когато Каси умря, си имаха тайни. — Той се поколеба. — Каси спеше с...

— Като говорим кой с кого е спал — прекъсна го бързо тя, — ти можеш безпроблемно да прелъстиш Сузан и да ѝ измъкнеш истината.

— Какво?

— Знаеш, че е луда по теб — заяви Ана Лий.

— Вън! — избухна Джон.

— Джон...

— И никакви номера — предупреди я той.

Тя понечи да си тръгне, но се обърна.

— Обичам те — призна тихо тя.

Той кимна.

— И аз те обичам.

Ви Джей отвори вратата на стаята си и огледа внимателно коридора. Нямаше никой. Още нямаше ток и ѝ се стори страшно. По стените танцуваха сенки. Навън виеше вятър. Сякаш замъкът бе оживял и стените дишаха. Потръпна, но излезе от стаята, стиснала здраво фенерчето. Нямаше нужда да го включва, защото висяха газени лампи и блестяха с призрачна светлина.

Пристъпваше бавно и предпазливо по широкия коридор. Стигна до стаята на Сузан и отвори вратата. Веднага чу шума от душа. Пред затворената врата на банята крачеше Том, висок и красив. В първия момент той не чу Ви Джей. Най-сетне я погледна. Забеляза, че стиска в ръка джобен нож и ту отваря, ту прибира острието. Ви Джей не сваляше очи от него. Той спря и също я погледна, а след това прекрачи към нея.

— Какво се опитваш да направиш? — прошепна отчаяно тя. — Недей!

Водата продължаваше да шурти.

Сабрина занесе храната в стаята на Брет и чак тогава усети, че самата тя е много гладна. Беше почти три часа. Брет имаше чудесен апетит и тя се зарадва, че раната на главата не е тежка. Беше в добро настроение, доволен, че тя му обръща внимание. Беше любопитна, искаше ѝ се да разбере повече за Сузан, какво е открил Джон в тъмницата с восъчните фигури. Много ѝ се искаше той да се върне в стаята на Брет, за да разкаже нещо повече. Но той така и не се появи. Обясни на Брет, че скоро ще се върне, тръгна към стаята на Сузан и почука на вратата. Отговор нямаше. Тя остана отпред и ѝ се стори, че в сенките в коридора има някой. Малко по-надолу бе стаята на Джон. Поколеба се, след това тръгна покрай стената.

В същия момент фигурата се премести към вратата на Джон, поколеба се и почука. Вратата се отвори и жената се плъзна вътре. Сабрина притаи дъх и остана притисната до стената. След няколко минути жената се появи отново. Беше слаба и грациозна. Облечената в черно фигура тръгна по коридора с наведена глава. Ако бе погледнала, щеше да види Сабрина, въпреки сумрака. Тя така и не погледна, въпреки че мина съвсем близо. Беше Даян Дорси. Заради дългата черна роба заприлича на призрак, излязъл от сенките.

Беше погълната от мислите си.

— Обичам те! — прошепна тя, спря и погледна към вратата на Джон. — Наистина те обичам. — В очите ѝ блестяха сълзи. — Трябва да го направя! — добавя тя с мъка.

Продължи по коридора. Така и не видя Сабрина, която не смееше да мръдне. Даян заслиза към долния етаж. Сабрина пое към стаята на Джон и почука на вратата.

Той отвори побеснял.

— Какво? — попита остро той, след това отстъпи и присви очи.

— Да не би да ме очакваше? — попита тя, когато забележа неудоволствието му.

— Не съм очаквал никой — каза ѝ той.

— Дори Даян Дорси ли? — попита тя.

Джон скръсти ръце на гърдите си.

— Ти да не би да ме шпионираш?

Тя поклати глава и се почувства виновна.

— Не, не съм, просто исках да разбера дали не си открил нещо в тъмницата. Случайно видях Даян да излиза от стаята ти.

— Нищо не съм открил долу.

Не я покани в стаята. Остана на вратата, стиснал зъби, загледан в нея.

— Тя те обича — обясни Сабрина.

— Моля? — попита остро той.

— Говоря за Даян. Каза го, когато излезе, и че трябва да го направи.

Той изруга тихо.

— Извинявай — измърмори той и се промъкна покрай нея.

— С нея ли си имал връзка? — подвижна след него тя.

Той се поколеба, обърна се и се намръщи.

— Не.

— С Ана Лий тогава? — Прииска ѝ се да се ритне сама.

— Не, би ли ме извинила.

— Разбира се. И без това трябва да се върна при Брет.

Той стисна зъби, но не каза нито дума повече. Обърна се и продължи по коридора.

Стресна се, когато някой я докосна по рамото. Обърна се рязко и видя Ана Лий. И тя ли се бе измъкнала от стаята на Джон?

— Не си разбрала — започна тя, в красивите ѝ зелени очи притаен смях. Беше много красива и невероятно женствена в розов пуловер и тесни дънки. Пясъчнорусата ѝ коса падаше на вълни покрай правилните черти.

— Кое не съм разбрала? — попита Сабрина. — Че си имала връзка с Джон, когато Касандра е починала ли!

Ана Лий се разсмя.

— Наистина не си. Имах връзка с Каси.

— Нима? — На Сабрина не ѝ беше приятно, че в гласа ѝ звучи ревност, вместо да се покаже напълно спокойна.

Ана Лий се усмихна и прокара пръсти през косата си.

— Не съм спала с Джон. Спях с Каси, Сабрина. — Тя сви рамене, сериозна и напълно искрена. — Не си въобразявай нищо. Касандра не се бе отказала от мъжете. Аз бях една от многото. Разнообразието е солта на живота.

— Джон беше ли ядосан? — попита тихо Сабрина.

Ана Лий поклати глава.

— Каси винаги противопоставяше хората. Питаше го дали не иска да спи и с двете заедно. Той нямаше подобно желание. Това не я радваше особено. Аз винаги съм си падала по него. А Каси умееше да накара хората да я обикнат. Само че не беше преценила Джон. Горката Каси. Беше такава гаднярка, но пък толкова красива. — Усмихна се и тръгна по коридора.

Сабрина усети как коленете ѝ омекват. Беше готова да се върне в стаята на Брет. Ана Лий бе обяснила някои неща, но това съвсем не бе всичко. Сабрина не се преструваше, че разбира каква е истината за Даян Дорси.

Или пък за Джон.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Сабрина остана при Брет целия следобед, доволна, че е с приятел, когото познава и разбира. Много ѝ се искаше да види Джон, а в същото време бе ядосана на себе си заради обзелото ѝ желание. Чакаше и се надяваше той да дойде при нея. Брет бе донесъл касетофон и двамата слушаха на запис последната книга на Дийн Кунц, което може и да беше грешка, защото в книгата се разказваше как маниак убиец дебне млада жена. Времето обаче мина бързо и когато наближи часа за коктейли, някой пъкна бележка под вратата на Брет.

— Какво пише? — обърна се Брет към Сабрина. — Пак ли ще играем разни игри? Да не би да са организирали нов сеанс? Повече не ми се занимава с нищо.

Тя поклати глава.

— Не, тази вечер няма повече игри.

— Какво пише?

Тя му прочете на глас:

„Скъпи гости,

Заради бурята, спрелия ток и инцидентите, които ни се случват, вечерята ще ви бъде сервирана в стаите. Моля заключете вратите си тази вечер и утре сутринта ще се срещнем в трапезарията. Забравете за ролите си, ще признаем всичките си грехове.

Ваш домакин, Джон“.

— Супер. Ти нали ще се заключиш с мен?

Тя го целуна по челото.

— Нищо подобно. Тръгвам си веднага. Завит си добре, чувстваш се добре, така че...

— И на теб ще ти бъде добре в леглото с мен.

— Имаш ли друга книга. Ще ти пусна нова касетка.

Брет въздъхна и я погледна като хрътка, изпуснала плячката.

— Майкъл Крайтън — призна нещастно той.

— Супер. Така ще има с какво да се забавляваш.

— Той е преди мен в класацията — нацупи се Брет.

— Още по-добре. Така ще си наясно с конкуренцията. — Преди да си тръгне, пусна записа. — Повикай ме, ако имаш нужда от нещо. Ще намина, преди да си легна.

— Ако наистина ме обичаш — смръщи отново вежди той, — ще си легнеш тук и ще ми правиш компания до сутринта.

— Брет, с теб съм от часове. Искам да се изкъпя, докато бойлерите все още работят.

— Можеш и тук да се изкъпеш. Заедно с мен.

— Лека нощ, Брет.

Тя излезе от стаята му. В коридора се натъкна на икономката, Джени Олбрайт, която разнасяше подносите с две от младите прислужнички.

— Госпожице Холоуей, имате ли нещо против да занесете това на господин Макграф?

— Веднага. Да дойда ли да ви помогна с нещо.

— Боже, колко мило момиче. Това са последните. На господин Макграф, на госпожица Шарп и вашия.

Сабрина отвори вратата на Брет и внесе подноса. Той се усмихна щастливо.

— Върна се, значи. Знаех, че няма да издържиш да останем разделени дълго.

— Нося ти вечерята, Брет — каза тя и остави подноса до леглото. — До утре.

— Чакай, дори обслужването по стаите остава по-дълго — провикна се след нея той.

Когато излезе, едно от момичетата продължаваше да чука на вратата на Сузан.

— Джени, тук няма никой — обясни момичето.

— Тогава остави подноса пред вратата. Ето и вашият поднос, госпожице Холоуей — каза Джени. — Прясна риба, донесена малко преди бурята. Хапнете си, докато е топла.

— Благодаря. Ако ви трябва помощ, за да съберете... — започна Сабрина.

— Благодаря ви, много сте мила! — отвърна с благодарност Джени. — Само че господин Стюарт нареди да разнесем храната, да се приберем по стаите си и да заключим. Утре ще оправяме на светло. Снегът все някога ще спре и слънцето ще грейне отново. Лека нощ, мила.

Сабрина пое подноса си от Тара, втората прислужница. Остана загледана след тях и изведнъж се почувства много сама в коридора. Внесе подноса в стаята си, заключи и пусна резето. Рибата миришеше чудесно. Хапна набързо и пи от виното шабли. Отключи вратата с огромно нежелание, защото не искаше остави рибата да мирише вътре, а след това бързо заключи отново.

Сипа соли във ваната и се топна вътре.

Нито шаблито, нито ваната я успокоиха.

Ана Лий Зейн бе признала връзката си с Касандра Стюарт. Даян Дорси бе излязла от стаята на Джон, шепнейки признание в любов. Сузан Шарп настояваше, че някой я е нападнал, а заради снега не можеха да си тръгнат от замъка. Може би всички бяха в опасност. Единственото ѝ желание бе да докосне Джон Стюарт, да се люби с него. Щом излезе от банята, облече копринена нощница. Вместо да ѝ стане студено, тя усети как я облива гореща вълна. Затова излезе на балкона, за да усети студения въздух.

Снегът бе спрял. Въздухът щипеше. Звездите бяха невероятно красиви.

В този момент го усети зад себе си. Трябваше да се уплаши. Целият ден бе наситен с вълнения, а неотдавна една жена бе паднала от балкона. Съпругата му. Сабрина не се уплаши. Интуитивно знаеше, че не го е направил той. Въпреки това притаи дъх. Ако той искаше да я убие, щеше да е лесно. Трябваше само да пристъпи и да я блъсне. Нямахте да е никак трудно. Тя бе сравнително лека. Също като Касандра Стюарт.

Не се обърна. Чакаше. Той стисна рамото ѝ и я обърна към себе си. Сабрина притаи дъх и го зачака да заговори, да зададе въпросите, които го измъчваха. Тя самата имаше огромно желание да заговори, да му кажи всичко неизказано, да разбере каква е връзката между тях.

Той не попита нищо, а тя не успя да намери думи. Джон изруга тихо и я привлече в ръцете си. Настойчивата страст на целувката им накара цялото ѝ тяло да пламне. Никога не бе предполагала, че една целувка може да я разпали така. И ръцете, и краката ѝ затрепериха, тялото ѝ потръпна. Усети ерекцията му през халата и копринената нощница. Накрая той откъсна рязко устни от нейните.

— Още ли спиш с Брет Макграф? — попита той с дрезгав глас.

Обзе я гняв. Опита се да се отдръпне, но той я притискаше силно и продължи подигравателно.

— Прости ми, но всеки път, когато ви видя, ми се струва, че е така.

— Един Господ знае ти с кого спиш — отвърна тя, неспособна да скрие гнева си. — Днес стаята ти ми напомни Централна гара. Да не би да спиш с всички тези жени? Това означава ли, че си убил Касандра, за да продължиш да спиш с тях?

В мига, в който каза тези думи, съжали. Тялото му се стегна.

— Добре, дръж се като мръсница. Пет пари не давам дали още спиш с Брет.

— Ако си ядосан или ме подозираш, можеш да си тръгнеш — предложи му тя.

— Мога.

— Можеше и да почукаш, преди да влезеш.

— Можех.

— Мога да те изхвърля.

— Не, не можеш.

— Мога да те накарам да си тръгнеш.

— Няма да си тръгна.

— Което означава, че си невъзпитан.

— Колко жалко.

— Няма ли да ми кажеш как влезе? — попита най-сетне тя.

— Таен проход. Нали не си забравила, че това е замък.

— Къде е входът?

— Това е една от тайните на замъка. Замъкът е мой и тайната си е моя.

— А стаята е моя. Идвал си и преди — обвини го тя. — Не е честно. Не играеш по правилата.

— Не е вярно, не съм. Защо реши, че съм идвал?

Тя поклати глава, усетила, че той се е напрегнал още повече.

— Просто чувство. Будила съм се от това чувство.

— И си почувствала, че съм аз ли?

— Почувствах... — Тя се поколеба. Какво бе почувствала? — Не знам. Събудих се и усетих, че не съм сама.

— Да не би да си решила, че не мога без теб? — попита той весело. Тя понечи да се дръпне от него. Джон стисна раменете ѝ и продължи: — Точно така е. Само че не съм влизал тайно.

— Може някой друг да знае тайния проход — предположи тя.

— Няма кой друг. Той свърза моята стая с твоята.

— Много интересно. Да не би да си имал намерение още от началото да ме сложиш в тази стая?

— Да.

— И не си влизал преди?

— Не съм.

— Защо?

— Омръзна ми да чакам сама да ме поканиш. И вече пет пари не давам за бившия ти съпруг. — Ето че гласът му отново звучеше раздражен и напрегнат. — Освен това страстта си каза думата.

— Така ли?

— Дойдох за секс — призна тихо той.

— И аз — отвърна спокойно тя.

— С кого от нас? — поиска да уточни той.

— Ти си първокласен гадняр, затова защо не изпълзиш обратно в тайния си проход и не...

— Няма начин, любов моя — прошепна той тихо и тя потръпна, обзета от желание.

В следващия миг ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ и смъкнаха презрамките на нощницата. Тя инстинктивно я притисна до гърдите си, а той притисна устни към едната страна на шията. Краката и ръцете ѝ омекнаха, коленете — поддадоха. От него лъхаше топлина и се вливаше в нея, обгръщаше я и я замайваше. Джон усети, че са все още на балкона и сигурно другите могат да ги видят. Прегърна я през кръста и я привлече обратно в стаята. Вгледа се в очите ѝ, стисна ръцете ѝ и ги отдели от нощницата. Копринената дреха се смъкна като хладен дъх по кожата ѝ. Той не каза нито дума, докато я гледаше, а тя усети, че кожата ѝ гори.

Убиецът на Касандра ги наблюдаваше от разстояние през бинокъл.

Те не обръщаха внимание на това, което става около тях. Убиецът не играеше детска игра, беше сериозен.

Убиецът видя балкона. Забеляза жената, застанала под звездите и мъжът зад нея. Не можеше да откъсне поглед. Видя лицата и на двамата. Усети еротичното излъчване на момента.

Жената бе висока, слаба, гъвкава, нощницата ѝ се вееше при всеки полъх на вятъра. Джон Стюарт бе омагьосан. Пръстите му се спускаха в чувствена ласка по кожата на жената. Гърдите ѝ бяха почти голи и се допираха до него.

След това...

Той я дръпна вътре, сякаш бе усетил, че някой ги наблюдава, че този някой е изпълнен с желание, че е разгневен.

Защо бе разгневен? За какво копнееше? Какъв бе този странен копнеж? Искаше да убива. Да убива отново. Моментът бе дошъл.

Тя усети как потръпва под погледа му. Беше гола, ставаше ѝ хладно, а в същото време гореше от очакване.

Джон се отпусна на коляно и мускулестите му ръце обхванаха ханша ѝ и я привлякоха напред. Обсипа с целувки корема ѝ, след това се насочи към скритата ѝ женственост. Спомените се смесиха със страстта, събудена в миг. Бе я любил по този начин и преди, тя познаваше и целувките, и устните му, и мирисът му. За нея тези спомени бяха нещо свято, даряваха я с радост. Защо не изпитваше гняв, след като той се бе вмъкнал неканен в стаята ѝ? Не, логиката нямаше място тук. Нищо нямаше значение. Беше дошъл, защото я бе чакал, изпълнен с желание.

Отпуснаха се на леглото и той нежно разтвори краката ѝ. Щом усети възбудата му, отново се почувства замаяна. Проникна в нея бавно и веднага се отдръпна. Тя заби пръсти в гърба му, в бедрата. Неговите длани я повдигнаха, за да я притиснат по-близо. Когато усети оргазма, притисна устни в рамото му, за да задуши виковете си. Разтърси се цялата, неспособна да се отдели от него, докато сърцето ѝ

биеше тежко. Той не я пусна веднага, не се отдръпна и дъхът, и ударите на сърцата им се сляха.

Всички бяха станали. Джон бе наредил на Ками да им раздаде бележки и да помоли гостите да са внимателни и да не обикалят много. Само че шегаджията бе подменил бележките отново и някои от гостите бяха получили различни инструкции и обикаляха замъка. Рискуваха както живота си, така и да стъпят накриво в тъмния замък и да си счупят крак, или ръка. Когато Ками откри една от бележките, която бе изпратила гостите долу в тъмницата, остана озадачена. Кой бе човекът, който изпращаше своите инструкции и включваше гостите в нова игра?

Коридорът на горния етаж беше притихнал. Джон не бе в стаята си. Не успяваше да го намери. Искаше да му съобщи, че става нещо ново, но нямаше представа къде се намира. Въпреки че трепереше от страх, знаеше, че трябва сама да слезе долу. Когато заслиза по първите стълби й се стори, че пред нея се движат сенки, нощни създания. Каза си, че не бива да се страхува от замъка, от криптата. Нали живееше тук. Нямаше нито призраци, нито върколаци. Джошуа Вейлин беше талантлив художник, сътворил фигури от восък и метал, нищо повече. Нямаше от какво да се страхува.

Познаваше замъка добре.

Въпреки това...

Продължи да слиза бавно към тъмницата. Бе убедена, че чува някакви непознати звуци. Тук се бяха скрили хора, които криеха тайните и страховете си. А тайните и страховете можеха да ги накарат да убиват.

Долови звук, все едно че идваше от подтичващи плъхове, които се боят от светлината и обитават сенките на замъка. Смешното бе, че възприемаше гостите на Джон като плъхове — големи, малки, уплашени, опасни. Реджи Хамптън, например, беше тлъст плъх с рокля на цветя. Сузан Шарп бе хърбава твар с големи зъби. Тайър Нюби беше плъх, закичен със значка на ченге, докато Джо Джонстън бе мизерен плъх, който се върти около кофите за боклук. А милият стар Том Харт бе от плъховете, на които най-много им отиваха шапка и бастун, нещо като актьора Фред Астер, елегантен и пластичен.

Ками усети студена тръпка. Какво ставаше? Странна работа. Усещаше всяко тайно движение в замъка. Не ѝ беше приятно. Чувстваше се притеснена. Безшумно и предпазливо влезе в параклиса. Беше запалена една-единствена лампа, за да не се препънат гостите в мрака. Нямаше никой. Въпреки това в ъглите трептяха сенки. Къде беше Джон? Да не би да бе слязъл долу, за да се опита да разбере къде се намират гостите му?

Излезе от параклиса и внимателно огледа вратите, преди да влезе в тъмницата с восъчните композиции. Зачуди се дали Джошуа усеща какъв страх предизвиква у другите това място, колко призрачна е обстановката с пурпурната светлина, която идваше от фенерите, закачени на каменните стени на замъка. Мигна уплашена, защото имаше чувството, че Джак Изкормвача всеки момент ще ѝ се усмихне по зловещия си начин. За момент ѝ се стори, че Мария Антоанета се усмихва. Разпъната на уреда за мъчения, лейди Ариана Стюарт пищеше от болка, впила очи в Ками, отчаяна, нещастна.

Плъзна се към криптата и се опита да отвори двойните врати. Те, разбира се, изскърцаха. Звукът бе съвсем тих, но на нея ѝ се стори толкова силен, че имаше чувството, че ще събуди мъртвите. Спря в криптата.

Имаше съвсем малко светлина и не успя да види почти нищо. Примижа, за да свикне. В следващия момент застина на място, ужасена, неспособна да помръдне. Тя беше пред нея.

Касандра Стюарт!

Мили божи, това наистина бе Касандра Стюарт. С дълъг халат от коприна и дантела, същият, с който я погребяха, а черната ѝ коса се стелеше по раменете. Лежеше върху гробницата си, скръстила ръце на гърдите. В следващия момент тя се надигна леко, приглади коса назад и погледна Ками с пронизващи очи.

Лежаха дълго с преплетени тела и отначало Сабрина не искаше да помръдне, за да се наслади по-дълго на усещането. Тялото му бе част от нейното, мирисът му, топлината, силата я обгръщаха цялата. След това, обзета неочаквано от гняв, тя го отблъсна от себе си, превъртя се и го притисна на леглото. Той я погледна изумен.

— Ти си пълен глупак, Джон Стюарт! Как смееш да ми натякваш за Брет. Да, бях женена за него и държа да ти кажа, че все още държа на него. Понякога е пълен негодник, нещо много типично за мъжете, особено за писателите егоисти. Може дори да се каже, че го обичам. Само че, когато нашият брак приключи, той приключи завинаги, а ако ти искаш да мислиш друго, твоя работа, тогава върви да се завреш в замъка си!

Той изви едната си вежда и по устните му плъзна усмивка.

— Това означава ли, че си дошла заради секса с мен?

Тя изруга и го удари с юмрук по гърдите. Той изпъшка изненадан и без всякакво усилие стисна китките ѝ. След това се превъртя, отпусна се върху нея и я притисна под себе си.

— Добре — съгласи се той. — Нека да говорим открито. Истината е, че Касандра бе невероятна досадница, когато пожелаеше. Имаше обаче моменти, когато ме обичаше, когато и аз я обичах. Държах на нея, по мой си начин, до деня, в който умря, въпреки че с брака ни бе свършено, въпреки че спеше с половината гости в замъка — както мъже, така и жени. Затова аз... — Той спря и стисна устни.

Сабрина пое дълбоко въздух и го погледна.

— Господи! Това било! Организирай си Седмицата, защото си я обичал и сега се опитваш да хванеш убиеца ѝ.

Той я отблъсна от себе си и седна на края на леглото. Прокара пръсти през косата си и поклати глава.

— Не съм сигурен, че е била убита. Видях я как падна, това беше всичко. После се стовари в ръцете на проклетия Посейдон и се наниза на тризбеца му — довърши с уморен глас той. — Разпитвах ме безброй пъти, наех всички експерти, които можах, опитах се да разбера дали ако не е била блъсната, е щяла да се наниже на тризбеца.

— И какво стана?

Той се намръщи.

— Един учен направи математически изчисления какво би било, ако е блъсната. Друг ми направи диаграми, за да ми обясни защо е невъзможно това да се прецени. — Той поклати глава. — Искан ми се да престана с цялата тази работа, да приема, че е било нещастен случай и да продължа с живота си. Само че неизвестността ме убива. Всеки ден, откакто съпругата ми почина, трагедията не ме оставя намира. Просто се чудех...

— Виж, Джон...

Тя замълча, защото се разнесе звук, който разтърси целия замък. Викът на ужас бе пронизителен и жален. Сякаш дебелите стени на замъка не бяха успели да го заглушат.

Джон веднага скочи и посегна към халата си.

— Господи! — възкликна той. — Какво...

Викът прониза тишината отново, вой на ужас и страх.

— Тъмницата! — възкликна Джон.

Сабрина посегна към нощницата си, докато той забърза към вратата.

— Чакай! — извика след него тя и хукна към коридора.

Той бе грабнал газена лампа и вече слизаше по стълбите. Каменните подове ѝ се сториха леденостудени. Нямаше време да се върне, за да се обуе. Бяха на средата на стълбите, когато трети писък раздра тишината. След това настъпи оглушителна тишина.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Тайър тичаше пред тях и веднага нахлу в криптата. Те го следваха. Сабрина мигна на светлината. След това едва се сдържа да не изпищи.

Касандра Стюарт не бе в гробницата си. Беше седнала отгоре в цялата си красота и блясък. Беше женствена и елегантна, макар и да беше призрак, тя изглеждаше прекрасно, седнала върху саркофага с нейното име отгоре.

Някой се блъсна в гърба на Сабрина и изпищя от неподправен ужас. Ана Лий бе прекалено удивена и не можеше да разбере какво става в древната крипта.

Едва сега Сабрина забеляза, че Ками Кларк лежи на пода.

В криптата се втурна и Реджи и притисна ръце към сърцето си.

— Мили боже! — Отзад бе Джо Джонстън, който едва успя да не се блъсне в Реджи.

След него дотича Джошуа Вейлин, още не завързал колана на халата си. Джошуа остана с отворена уста и не успя да издаде и звук.

В този момент Касандра изруга.

— По дяволите!

Беше забелязала разкривеното от ярост лице на Джон, който приближаваше към нея, протегна ръка и я стисна за китката.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? — попита гневно той, въпреки че гласът му трепереше.

— Пусни ме, ако обичаш! — изкрещя тя. — Съжалявам. Не ми се сърди. Нямах намерение да...

— Имала си намерение да докараш инфаркт на някого! — заяви Джон.

Сабрина имаше чувството, че светът е полудял. Джон ѝ бе разказал преди малко как се бе чудил за смъртта на съпругата си, а ето че тя бе пред тях, от плът и кръв и той ѝ крещеше. В същия миг си каза, че е прелюбодейка и това много я притесни, въпреки че бе затворена в замък заедно с луди хора, които не разбираше.

— Виж какво причини на Ками! — изрева Джон.

Тайър вече бе коленичил до припадналата секретарка и проверяваше пулса ѝ. Джошуа също се отпусна на едно коляно.

— Добре е — обърна се към останалите Тайър. — Много по-добре от мен. Преди три години видях мъртвата Касандра — обясни объркан той.

— Касандра е мъртва! — каза Джон раздразнен, посегна към главата на жената, вдигнала се от ковчега на Касандра и смъкна косата ѝ.

Беше перука. Не беше нито Касандра, нито духът на Касандра. Оказа се Даян Дорси, а приликата ѝ с Касандра Стюарт бе невероятна.

— Господи! — изхлипа Ана Лий.

— Това беше най-жестокият и противен номер, който някой някога е правил — изръмжа Джон към момичето.

— Съжалявам, Джон, съжалявам много! — извика тя. Погледна събралата се група. Почти всички бяха тук — Джо, Тайър, Джошуа, Ана Лий, Реджи, Джон и Сабрина. Домакинката и двете прислужнички изглежда не бяха чули писъците, а Ви Джей, Том, Сузан и Брет не се бяха събудили.

Ками се свести и отново започна да пищи. Сабрина коленичи до нея.

— Ками, Ками! — повика я тя и докосна лицето ѝ. — Всичко е наред. Това не е призрак. Даян си е направила шега.

— Не е никаква шега — опита се да протестира Даян. — Може и да е шега, но не съм искала да нараня когото и да е. Просто се опитвах да разбера кой е мразил майка ми най-много и защо се е опитал да я убие.

— Майка ти ли? — изръмжа Джо, сякаш нещо го душеше. Приблужи до Ками и докосна косата ѝ. — Добре ли си? — попита внимателно той.

Ками кимна. Сабрина го погледна обвинително и помогна на Ками да се изправи. Джон я наблюдаваше, но не ѝ се извини.

— Майка, значи? — изграчи отново Джо.

Ана Лий се разсмя.

— Това е върхът. Истина ли е?

— Да — каза Джон и погледна Даян. Гневът му не бе намалял, но поне вече се владееше. — Каси е родила Даян, когато е била много

млада. А да признае, че има толкова голяма дъщеря, щеше да съсипе имиджа ѝ.

— Ти си знаел? — Джошуа гледаше изумен Джон.

Той кимна.

— Мислех, че и ти знаеш. Мислех, че си забелязал приликата, когато си правил восъчните им фигури. — Той сви рамене. — И Каси, и Даян ме помолиха да не казвам, а аз се съобразих с желанията им. Даян, обаче, е променила мнението си.

Джон застана пред Даян и я погледна вбесен.

— Аз пък си мислех, че я мразиш! — обърна се Джо към Даян.

— Така е — призна Даян. След това се разсмя. Докато се заливаше от смях, по лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи. — Мразех я, защото красотата, и младостта, и външният вид бяха най-важното за нея, много по-важни от мен. Искях всички да мислите, че я мразя, защото само така можех да ви накарам да говорите открито пред мен. Само че тя ми беше майка, а докато беше с Джон, той я накара да разбере, че съм ѝ дете и тя започна да проявява някакъв интерес към мен, така че с него бяхме като конспиратори и се опитвахме да запазим имиджа ѝ на млада жена. Тя може и да беше отвратителна, но ми беше майка, а един от вас я е убил!

Джон я прегърна. Гневът му се бе стопил, затова я притисна нежно до себе си.

— Не можеш да си сигурна, че някой я е убил, Даян. Облеклото на Каси нямаше да ти помогне, мила. Само уплаши Ками до смърт.

Тя се притисна в него и в този момент пролича колко е млада. Гримът ѝ бе потекъл, очите ѝ блестяха от сълзите, а образът на непоколебимото смело момиче се бе стопил.

— Ако никой не я е убил, значи опасност няма — прошепна тя.

— Ще се съберем утре в трапезарията и ще си признаем тайните — напомни им Джон.

Ана Лий сви рамене.

— Аз вече признах моята тайна.

— Така ли? — учуди се Джо.

— В момента няма значение. — Джон сложи край на признанието. — Ще говорим утре, когато всички сме заедно. Трябва и да поспим.

— Съжалявам, Джон — каза отново Даян и го погледна. Все още бе притисната към гърдите му. — Предположих, че някой ще изпадне в паника и ще признае истината, защото няма начин тя да бъде жива. Може би просто човекът, който трябва, не е тук. Съжалявам, беше глупаво. Моля ви не ми се сърдете.

— Наистина беше глупаво и съм сърдит на себе си, задето те поканих — обясни той.

— Значи сме тук, за да признаем тайните си и да разберем истината за Каси, така ли? — попита Ана Лий.

— Тук сме за благотворителност, и за да разберем истината за Каси — обясни честно Джон. — Сигурен съм, че и вие сте тук по същите причини, поради които аз организирах поредната Седмица на тайните.

— Амин — обади се Джо.

— Не мога да повярвам, че Ви Джей е пропуснала това! — възкликна Реджи.

— Ви Джей — изсумтя Ана Лий. — Остави я нея. Сузан изпусна великия си шанс... слава богу.

— Рано или късно и тя ще разбере истината.

— И тайните, които разбрахме сега, и греховете, които ще споделим утре — заяви сухо Тайър.

— Май не можем да скрием нищо — изтъкна Джон. — Има доста неща, които трябва да излязат наяве, освен ако не искаме още някое подобно представление.

— Сузан пак ще се разбеснее, като се появи — предупреди го Реджи.

Ана Лий се усмихна.

— Ще видим. Най-добре да я завържем и да ѝ запушим устата, или още по-добре, да я зазидаме някъде в замъка. Какво ще кажете?

— Според мен така е по-добре, отколкото истината да излезе наяве — намеси се разгорещено Даян.

— Съгласен съм — подкрепи я Джон.

— А ти защо не ни каза истината за Даян! — обърна се Тайър към Джон.

— Аз го помолих да не казва — защити го момичето.

Той прочисти гърлото си, очевидно почувствал се неловко.

— Нека да оставим Каси да почива в мир — измърмори той. Все още прегърнал Даян, ѝ помогна да се изправи и я поведе навън от криптата. Останалите се спогледаха и ги последваха.

За момент Сабрина остана в коридора, загледана след Джон. Той говореше нещо на Даян, докато я водеше към стаята ѝ. Погледна назад към нея.

Тя му обърна гръб и влезе в собствената си стая, а след това затвори вратата.

След половин час излезе отново в коридора и отвори вратата на Брет. Искаше да се увери, че е добре. Той спеше и тя внимателно се вслуша в дишането и пулса му. Със затворени очи той имаше толкова невинен вид. Приличаше на ангел. Целуна го по бузата и го остави. Не искаше да се връща в своята стая притеснена, че е оставила бившия си съпруг напълно безпомощен. Затвори вратата, обзета от колебания.

В този момент нечия ръка я стисна за рамото. Тя се извърна и едва не изпищя. Беше Джон. Очите му бяха потъмнели и много подозрителни.

— Пак ли се върна при бившия? — попита тихо той.

— Как може да си толкова нагъл...

— Просто попитах. Беше при него, нали?

Тя стисна зъби и усети пронизващия му поглед. Въпреки това го желаше.

— Той спи. Просто се притеснявах за него.

— Нима? — Погледна я, след това свали ръка от рамото ѝ.

— Притежаваш способността да се промъкваш при всеки един от нас, независимо дали искаме компания, или не.

— Наистина ли искаш да си тръгна?

Погледна го и веднага след това сведе очи.

— Защо не ми каза за Даян? Знаеше, че аз... — Гласът ѝ пресекна.

Ръцете му отново се отпуснаха на раменете ѝ. Тя усети и топлината, и силата им, но колкото и да се опитваше, не можеше да си спомни интимното им докосване.

— Икаш да знаеш защо не съм ти обяснил, че ми е доведена дъщеря и защо не съм спал с нея ли?

— Можеше поне да ми кажеш — заекна тя.

Той поклати глава.

— Не можех. Бях обещал да си мълча.

— Ти държиш на нея — каза тихо Сабрина.

— Разбира се. Тя е още дете, уплашена, несигурна, никога не е познавала баща си, а не е имала и майка като останалите. Харесах я още от началото. Вършеше какви ли не дивотии, но се превърна в свястно момиче.

Сабрина кимна и наведе глава.

— Даян ти е доведена дъщеря. А Ана Лий...

— Ана Лий прелъсти Каси. Каси се остави с радост да бъде прелъстена. Искаше да шокира с поведението си, да накара всички да я желаят. Мислеше, че аз се интересувам от Ана Лий, че за мен тя не е само колежка и приятелка.

— Не е ли било така? — Сабрина вдигна поглед към него.

Той поклати глава и се усмихна.

— Носеше се слух, че имаш връзка с една от гостенките. Може би Ви Джей? — попита тя и си представи красивата си по-възрастна приятелка — по онова време омъжена, въпреки че това едва ли би я спряло.

— Ви Джей? — възкликна Джон. — Много я обичам, но тя ми е само скъпа приятелка.

— Сузан? — прошепна тя.

Той се намръщи.

— Реджи тогава? — попита тя, без сама да вярва.

— Моля те, какво говориш? — изпъшка той.

— Няма други, освен...

— Някога да ти е минавало през ума, че това са били само слухове и нищо повече? — попита тихо той.

— Да, но ти си знаел, че съпругата ти има извънбрачни връзки...

— Не ти ли е минавало през ума, че имам и друг живот извън Седмицата, организирана за благотворителни цели?

— Значи си се срещал с друга?

— Да, срещях се с друга. Никой от нас не беше хлътнал по другия. Тя знаеше, че съм женен, че си имам проблеми. Не бяхме влюбени, а и връзката ни беше съвсем кратка. Не съм се срещал с нито една от гостенките по време на Седмицата на тайните.

Тя разбра, че той няма да й каже нито дума повече.

— Джон — осмели се да започне отново тя и се постара гласът ѝ да звучи спокоен. — Случиха се толкова много неща, има още много, което не знаем, а и...

Той я прекъсна.

— Да, случиха се много неща между нас и трябва да поговорим...

— Ти каза, че си дошъл заради секса — прекъсна го грубо тя на свой ред.

Той замълча и я погледна.

— Дойдох, за да се любя. Не съм сигурен, че съм се любил с друга, откакто ти ме напусна преди години.

Това може и да не беше истина. Може би той се опитваше да каже нещата, които тя искаше да чуе. Нямаше значение.

— Джон, нямам представа какво изпитвам. Гняв, може би страх...

Последната дума обърка всичко. Той се отдръпна от нея и пристъпи към балкона. Докосна някаква тухла на стената и тясна врата се отвори безшумно.

— Можеш да спуснеш резето на вратата към коридора, ако не искаш да се върна — обясни той. — А тази се блокира като пъхнеш ръжена от камината в пролуката долу.

След това той изчезна. Тя остана объркана. След това разбра и съжали. Беше му казала, че се страхува. Хукна след него към тайната врата. Вратата вече не се виждаше. Тухлите бяха напълно еднакви. Натискаше тухла след тухла, но проходът така и не се отвори. Отпусна се на леглото и затвори очи. Така и не бе успяла да го изхвърли от мислите и от сърцето си. Ако се върнеше, щеше да му каже...

Сама не знаеше какво да му каже. Нямаше представа колко дълго е лежала така, когато усети, че той е отново до нея.

— Не си пъхнала ръжена — заговори той.

— Не съм — прошепна тя, скочи от леглото и се хвърли на врата му. — Джон, аз...

— Сега не е моментът да говорим — прекъсна я грубо той.

Тя веднага се съгласи с него, защото единственото ѝ желание бе да се люби с него.

Ръцете му докоснаха нощницата и я смъкнаха. Тя остана гола в ръцете му и след само миг Джон бе вътре в нея. Това бе всичко, от

което Сабрина се нуждаеше. Не помнеше какво друго се бе случило, защото имаше чувството, че се носи върху облак. Най-сетне заспа от изтощение, а когато се събуди, усети студ. Стана и потърси нощницата и халата. Вратата ѝ бе все още заключена. Значи не бе излязъл оттам. Защо ли си бе тръгнал? Бе дошъл по скрития проход, сигурно си бе тръгнал през него.

Отключи вратата и надникна навън. В коридора нямаше никой.

Стори ѝ се, че от ъгъла се носят звуци, че нещо шава. Вятърът навън простена и на нея ѝ се стори, че чува викове и шепот. Уплашена пристъпи към стаята на Брет. Поколеба се и почука. Стресна се, когато вратата се отвори сама.

— Брет?

На бледата светлина от коридора не видя нищо. Поколеба се на вратата, ужасена, че ѝ се налага да влезе вътре, защото не знаеше какво може да открие.

— Брет — прошепна по-настойчиво тя.

Нямаше желание да влезе вътре. Изкушаваше се да хукне към своята стая, да залости вратата, да се свие на топка в леглото и да се моли утрото да настъпи по-скоро. Ала дори да заключеше вратата, някой пак можеше да влезе. Джон бе казал, че не е влизал никога преди. Тя не настоя, защото не бе сигурна. Въпреки това чувството си оставаше. Или бе въображението ѝ, или Джон лъжеше.

Оставаше възможността още някой да знае за тайния проход.

Няма значение, каза си тя. Никой не я бе заплашил. Само че Брет бе ранен. Въпреки че одева ѝ се бе сторил добре, трябваше да се увери.

Стисна рамката на вратата. След това се ядоса. „Глупачка такава, каза си тя. Ако на Брет не му е добре...“ Събра сили.

— Брет!

Той отново не отговори.

Сабрина влезе.

Чак сега разбра защо не ѝ бе отвърнал.

Сузан Шарп усети някакво движение.

Отначало се подразни, защото не помнеше нищо. Сигурно бе заспала... само че къде. А сега се чувстваше като пребита. Колко ядосана бе само. Въпреки че се чувстваше замаяна, знаеше, че има

право да бъде ядосана. Бяха я направили на глупачка и щяха да си платят.

Само че в този момент нямаше никаква представа къде се намира. Кой се движеше наоколо? В този момент ѝ хрумна, че е упоена. Трябваше да се сети, да бъде по-предпазлива. Как ли бе станало? Да, мерлото. Клепките ѝ тежаха и не можеше да ги помръдне. Не успяваше дори да трепне. И краката, и устата, и очите...

Усети движение.

Къде, за бога, се намираше? Защо ѝ беше студено? Това бе камък. Усети го как се впива в кожата ѝ, как цялата се вледенява. След това долови смях — нервен, отчаян, малко истеричен. Гласовете бяха толкова тихи, че едва ги чуваше.

— Точно така, браво, добре.

— Това е лудост. Няма да стане.

— Поне за известно време ще се получи. Какво още трябва да направим?

— Имаме време да се преоблечем.

— Нямаме никакво време.

— Ама...

Гласовете се отдалечиха. Сузан чуваше неясен шепот и не успяваше да разбере дали говорят мъже, или жени. Щом силите ѝ се върнеха, щеше да ги убие.

Най-сетне успя да отвори бавно очи. В този момент видя лицето на убиеца.

Не, това бе образът на злото. Не бе възможно да е убиецът. Той не беше истински. Сигурно полудяваше. Не можеше да помръдне, едва си поемаше дъх. Само ако успееше да види малко повече...

Какво усилие! Изви се на няколко сантиметра. Това бе достатъчно. Почти достатъчно... Пред нея бе собственото ѝ лице. В този момент съзря смъртта. Облада я неимоверен страх. Все още не можеше да помръдне, нямаше сили да изпищи, да издаде какъвто и да е звук. Стъклени очи отвърнаха на погледа ѝ. Видя и нож с нарисувана по него кръв. Собственото ѝ лице бе разкривено от болка. Погледна го, а то не откъсваше очи от нея. Усети как в гърдите ѝ напират вик. Не можа да извика, не можа да помръдне, не можа да издаде никакъв звук.

Трябваше да каже истината, да каже каквото знае! Беше си въобразила, че може да се справи с всичко това, че гневът и властта ѝ

ще са достатъчни, за да я измъкнат. Беше си въобразила, че...

— Будна е — прошепна гласът.

— Не е възможно.

— Казвам ти, че е будна. Виж й очите.

— Не й гледай очите, глупако.

Очите й. Виждаше собствените си очи. Чуваше собствените си виковете. Щеше да бъде свидетелка на собствената си смърт.

Трябваше да изпищи. Може би бе най-добре да се помоли, да извика, да обещае каквото трябва. Нямаше да й повярват, знаеха, че е истинска лисица и ще се опита да се изплъзне веднага, щом може.

— Очите й са отворени! — Отново чу приглушен уплашен вик.
— Не можем да го направим! Нека да бъде по другия начин!

— Налага се да го направим. А и тя го заслужава.

— Нали каза, че била в безсъзнание?

— В безсъзнание е. Не се движи.

— А очите й?

— Направи го! Все аз ли ще се оправям с всичко?

Последва вик на нетърпение.

Сузан се опита да извика. Не успя. Продължи да се взира в собствените си очи, в собственото си лице. Забеляза ужаса и мъката. Видя собствената си кръв. Беше безсилна и безпомощна. Не можеше нито да се движи, нито да изпищи, нито да даде сигнал.

Най-сетне издаде мечтания звук. Чу се ужасно задъхано клокочене...

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Сабрина беше бясна. Брет го нямаше. Тя обикаляше в тъмното, уплашена до смърт, а мръсникът го нямаше. На леглото видя само разхвърляните възглавници и одеяла. Вратата му бе отворена, защото той бе излязъл.

Излязъл бе посред нощ.

— Къде, по дяволите, си отишъл? — прошепна тя и отметна завивките, сякаш той се бе скрил отдолу. — За последен път се притеснявам за теб — измърмори тя на глас. Наведе се и погледна под леглото. Каква глупачка. Изправи се, огледа стаята, надникна в банята, за да е сигурна, че той не е вътре.

В стаята нямаше шкафове, но гардеробът в ъгъла бе голям. Погледна го. Стигаше почти до тавана. В него можеха да се натъпчат няколко тела. Отново си каза, че се прави на глупачка. Пристъпи към него и й се прииска да се обърне и да избяга. Но пък страшното винаги идваше в подобни моменти — в тъмни бурни нощи. В гардероба нямаше никой, каза си тя. Не биваше да мисли, че някой ще изскочи. Нито пък, че върху нея ще падне вече изстинал труп. Тогава отвори го — подкани се тя. Нямаше видима причина да предполага, че нещо не е наред.

Протегна ръка, но в същия момент усети нечий пръсти на рамото си.

Тъкмо щеше да изпищи, когато една длан запуши устата й.

— Здравсти, Сабрина! Тихо! Какво ти става? Да не би да си решила да събудиш и мъртвите? По-точно целия замък. Аз съм. Нали не си забравила, че си в стаята ми. Аз съм този, който трябва да започне да пищи. Най-сетне разбра, че не можеш да живееш без мен. Господи, какво ирония! Най-сетне сама дойде в леглото ми, а мен да ме няма. Вече съм при теб. Готов и пълен с желание. Надявам се, че си дошла, за да спиш с мен.

Косата му бе разрошена, а очите му излъчваха ленива чувственост.

Сърцето ѝ продължаваше да бие по-бързо дори от скоростта на светлината. Дръпна рязко ръката му.

— Изплаши ме до смърт.

— Защо? — попита невинно той. — Ти си в моята стая.

— Притеснявах се за теб.

— Много си мила.

— Говоря сериозно.

— Аз също. Много мило, че си толкова загрижена за мен. Както сама виждаш, аз съм добре.

— Защо обикаляш замъка посред нощ — попита го тя.

— Слязох до трапезарията, за да видя дали не е останало нещо за ядене. — Той присви очи. — А ти защо обикаляш замъка посред нощ?

— Търсех те.

Той се усмихна отново.

— Любима, тук съм. — Пресегна се и я привлече към тялото си.

— Брет, пусни ме.

— Сабрина! — възнегодува той наранен. — Нали каза, че си се тревожила за мен? Затова си дошла посред нощ.

— Точно така, а доколкото виждам, ти си съвсем добре — каза му тя.

Той се ухили.

— Точно така. Добре ми е, когато съм до теб.

— Престани да ме опипваш. Пусни ме, Брет, моля те.

Най-сетне той я пусна нацупен.

— Защо си станала?

— Не съм сигурна. Събудих се от студ.

Брет се отдръпна.

— Обзалагам се, че си спала с него — заяви сърдито той. — А той те е изоставил посред нощ.

— Брет, престани. Искам да си останем приятели, стига да не се месиш в личния ми живот. Дойдох, защото се притеснявах за теб...

Той се обърна.

— Аз нямаше да те изоставя посред нощ.

— Не можеш да си сигурен, че някой ме е изоставил.

Брет поклати глава.

— Той обикаля замъка. Необикновена нощ. Всички обикалят тайно, а не виждаш никого. Много странно наистина.

— Ти откъде знаеш? — попита тя.

— Имам си начини — каза той и повдигна вежди.

Тя въздъхна нетърпеливо.

— Какво става, Брет? Кой още е буден? Откъде знаеш, че другите не спят, след като не си видял никого?

Той сви рамене.

— Почувствах се самотен, потърсих си компания, някой, с когото да похапна. Почуках на вратата на Том — никой не отговори. След това на вратата на Джо — пак никой. При Тайър също никой не отговори. Дори почуках на вратата на Сузан. И там никой.

— Чукал си на вратата на Сузан? — намуси се тя.

Той се намръщи.

— Исках компания. — Сви рамене отново, красив и небрежен в хавлиения халат.

— Значи си чукал на всички врати, за да убедиш някого да нападнете шведската маса в трапезарията ли? — попита скептично тя.

— Защо не почука на моята врата?

Той я погледна напрегнат.

— Почуках.

— Не съм те чула.

— Разбира се, че не си. Беше преди известно време. Ти вдигаше толкова много шум, че дори не ме чу. За малко да разбия вратата, притесних се, че ти има нещо. След това се почувствах като глупак, защото трябваше да се сетя какви викове на удоволствие издаваш.

Сабрина бе довольна, че е тъмно, защото се изчерви.

— Брет...

— Сабрина, става късно. Ако нямаш намерение да спиш с мен, най-добре да си вървиш.

— Брет... — започна тя.

— Моля те. Добре съм. Оценявам загрижеността ти, с удоволствие ще ти бъда приятел. Само че те обичам и ми е трудно да...

— Брет, вече сме говорили за всичко това. Ти обичаш всички жени!

— Може би съм открил прекалено късно, че те желая — сви той рамене. — Проблемът е там, че ти не ме желаеш, затова върви да спиш.

Тя се обърна и почувства необичайна тъга, защото ѝ се прииска да го накара да се чувства по-добре.

— Сабрина — повика я неочаквано той.

Тя се обърна. Той бе седнал на края на леглото и оглеждаше пръста си, а след това го лапна.

— Какво? — попита тя.

— Познавали сте се преди, нали? Преди двамата с теб да се оженим. Сигурен бях.

— Брет...

— Хайде, кажи ми. Запознала си се някъде с Джон и сте имали връзка, нали? Аз просто не съм имал шанс. Усещах го през всичкото време. Да знаеш, че го мразих заради това.

— Нали не си забравил, че се ожених за теб?

— Само че не ме обичаше.

— Обичах те. Все още те обичам.

Той бавно поклати глава.

— Не и по начина, по който си обичала него. Въпреки че почти не сте се познавали. Дори сега, макар да не си сигурна дали не е убил съпругата си.

— Не я е убил — отвърна автоматично тя.

Той сви рамене.

— Всичко е наред. Просто исках да ми кажеш истината. Винаги съм знаел, че има нещо.

— Лека нощ, Брет — отвърна тихо тя.

Той кимна и отново засмука пръста си.

Тя тръгна към стаята си, затвори вратата, пусна резето и понечи да си свали халата. В този момент забеляза малко тъмно петно на ръкава. Намръщи се, погледна го и си спомни как Брет я бе сграбчил.

Облече отново халата и хукна към стаята му. Нахлу вътре, без дори да почука. Завари го все така седнал на леглото.

— Брет, наранен си, тече ти кръв — каза му тя.

Той изви едната си вежда и се усмихна.

— Ужасна нощ — обясни той. Вдигна пръста, който бе лапнал.
— Порязах се на един нож, докато си белех ябълка.

— Дай да видя — настоя притеснена тя.

— Я не се прави на Флорънс Найтингейл — тросна се той. — Прекалено много ме изкушаваш, когато се правиш на медицинска

сестра. Порязах се малко. Нищо ми няма. Съжалявам, че съм ти изцапал халата.

— Брет, дай да видя.

— Вън! — нареди той. — Или си лягай при мен, или изчезвай от стаята ми.

Стана от леглото, приближи се до нея и я избута в коридора. Придружи я до стаята ѝ.

— Огледай се бързо! Няма никакви призраци! И хора няма. Празно е. Все едно, че сме в огромна гробница. Жалко, че великият господар на замъка го няма.

Послуша го и чу как стъпките му се отдалечават. След това той влезе в стаята си и заключи вратата.

— Браво, нямаше ме само един час, а ти отново хукна при него!

Стресната от гласа на Джон, Сабрина се завъртя. Той бе по халат, скръстил ръце на гърдите си, застанал пред вратата на тайния проход.

— Дяволите да те вземат! — извика разгорещена тя.

— Мен ли? — изви той едната си вежда, очевидно ядосан, че я е видял с Брет.

Тя прекоси стаята и насочи пръст към него.

— Изостави ме посред нощ.

— Затова ли хукна при бившия си съпруг? — попита вбесен той.

— Сигурно сам си чул какво каза Брет.

— Не съм чул нищо. Каквото и да е казал, не мога да си представя как ще ми стане по-леко.

— Отказах да спя с него, затова той ме изхвърли от стаята си. А когато отидох, него дори го нямаше...

— Въпреки това си отишла при него — прекъсна я троснато Джон.

— Престани! Да, отидох, за да се уверя, че е добре. Само че ме хвана страх и...

— Защо?

— Не знам. Не може ли да ме е страх? — попита тя.

— Питам защо го е нямало?

— Защо питаш? — отвърна тя с въпрос, объркана от напрежението в гласа му.

— Не знам. Може би защото предупредих гостите си да се заключат и да не излизат. А замъкът изведнъж заприлича на кошер.

Значи горкичкият Брет не е бил в стаята си, когато си отишла да го погледнеш как е.

Тя поклати глава.

— Къде е бил?

— Да потърси нещо за ядене. Поне така твърди.

— А според теб къде е бил?

— Не знам. А ти защо казваш, че замъкът е като кошер?

Той сви рамене.

— Забелязах сенки по стълбите.

— Може да е било въображението ти.

Той я погледна с изпепеляващ поглед.

— Аз никога не си въобразявам.

— Не, разбира се — измърмори тя. — Къде другаде беше?

— Върнах се в стаята си. За дрехи. За утре сутринта.

Поне това бе истина. На стола до леглото ѝ бе оставена грижливо сгъната купчина дрехи.

— Нямаше ме съвсем малко. Дори не предполагах, че ще тръгнеш да обикаляш, докато ме няма.

— Не съм обикаляла.

— Разбира се, че не си. Отишла си право в стаята на Брет.

— Беше ранен.

— Да, горкият, а ти си такъв ангел, че дори след развода си готова да си затвориш очите. Боже, колко благородна медицинска сестра.

— Ревнуваш.

— Не е ли естествено?

— Вече ти казах, че държа на него.

— Питам се колко държиш на него.

— Бях с теб — обясни тихо тя.

Той стисна ръцете ѝ и я привлече до себе си.

— Извинявай. Просто ревнувам.

Усети топлината му, мирисът му и равномерните удари на сърцето му. Отдръпна се и го погледна.

— Нали каза, че си преследвал сенки?

Той се усмихна и поглади брадичката си.

— Върнах се в стаята си, за да се обръсна, защото забелязах, че съм те издраскал. Платих си, обаче. Порязах се хубаво. Извинявай,

изглежда и теб съм изцапал.

— Не, не си... — започна тя и замълча.

— Кой тогава? — присви очи той.

— Ами... Брет.

— Брет ли? Странна работа. Не ми казвай, че и той се е бръснал
посред нощ.

— Не, порязал се е, докато си белел ябълка.

— И как стана така, че те е оплескал с кръв?

— Хвана ме за ръката, докато говорехме. Джон, той знае, че сме
били заедно.

— Как е разбрал?

Тя усети отново, че бузите ѝ парят.

— Чул ни е.

— През стената ли?

— През вратата.

Джон помълча за кратко.

— Доста оживено място. Ти обикаляш наоколо, Брет ходи
напред-назад. Сузан не отговаря.

— И аз така разбрах.

— От кого?

— От Брет — сопна се тя. — А след като бързаш да хвърляш
камъни в моята градина, ти какво си правил пред вратата на Сузан?

— Искях да се уверя, че е добре. Днес беше много ядосана. Да ти
призная и Даян, и Тайър не отговарят.

— Нито Том, нито Джо.

— И ти ли си чукала на вратата на Том Харт? — попита Джон. —
И на Джо ли?

— Не съм.

— Тогава?

— Брет. Търсел си компания.

— Посред нощ ли?

— И ти си чукал по вратите им посред нощ.

— Само че замъкът е мой — напомни ѝ той. — Защо ми се
струва, че не ми вярваш?

— Защо да не ти вярвам?

— Ами заради онази дреболия, в която е убеден половината свят,
че съм убил съпругата си.

— Аз съм от другата половина — поклати тя глава, — която са убедени, че не си го извършил ти.

Той се усмихна и пригладя косата ѝ назад.

— Искаш ли да си тръгна?

— Защо да си тръгваш? Няма смисъл. След малко пак ще се върнеш.

— За да те заваря с Брет ли?

— Май ще е най-добре да се скрия при Ви Джей — измърмори тя.

— Може би. Само че Ви Джей също не отваря — обясни той.

Сабрина усети студена тръпка. Дали не беше страх? Съблече халата и се пхна в леглото. Чаршафите бяха студени, но Джон я прегърна и я притисна до себе си.

— Не предложи ли да спим? — прошепна тя.

— Просто исках да ни бъде удобно — отвърна той, докато подръпваше нощницата ѝ.

— На мен и с нощницата ми е удобно.

— Само така ти се струва. — Очите му изведнъж потъмняха. — Да знаеш, че не мога да те оставя — призна той.

Тя не искаше да остава сама. Дори не забеляза дали е свалил нощницата. Обви врата му с ръце и усети как в нея се надига желание.

— Тогава недей.

— Веднъж вече те оставих да си отидеш — призна той с тих глас, притиснал устни до нейните. — Няма да го допусна отново.

Сабрина не отговори. Нощта бе тъмна и бурна. Той бе непознат. Може би не трябваше, но нямаше да му позволи да я остави.

По-късно тя заспа. Събуди се, когато Джон се изправи, и тръгна към балкона. Беше висок, мускулист, с прекрасно тяло. Беше невероятно удоволствие да е с него, обожаваше начина, по който я караше да се чувства. Беше се влюбила в него в нощта, когато се запознаха. Години наред си бе повтаряла, че е глупачка, задето така и не сложи край на чувствата си към Джон. Сега, докато го гледаше, си каза, че той е най-красивият мъж, когато е виждала — от разрошената коса до стегнатите крака.

Той се обърна и младата жена затвори очи, защото не искаше той да забележи, че го е наблюдавала. Наведе се, целуна я по челото и започна да се облича. Щом излезе, тя се изправи и посегна към халата.

Снощи сигурно добре се бе порязал. Намръщи се и погледна петното по-внимателно. Усети как стомахът ѝ се свива. Кръв.

Не бе просто капка, или две. Цялата предна част на халата бе покрита с кръв.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Да не би да си бе прерязал артерията, за бога? Потръпна и си каза, че няма да е зле да си припомни всички тъпи филми на ужасите, които бе гледала. В тях жените винаги се правеха на глупачки. Вярвах на мъжете, бяха убедени, че има вампири, чудовища. Виждаха все нещата, които искаха да видят, доверяваха се лесно... Тя държеше на него, беше влюбена в него, влюбваше се отново, по-точно никога не го бе разлюбвала. Вярваше му. Когато обичаш някого, не бе глупаво да му вярваш. Джон бе честен човек, който ясно разграничаваше доброто от лошото.

Само че съпругата му бе починала при тайнствени обстоятелства в замъка. А снощи той бе дошъл при нея покрит в кръв. Престани, каза си тя. Брет също бе изцапан с кръв. Доколкото знаеше, това бе кръвта и на двамата, така че не бе станало нищо. Нямаше нито ранени, нито мъртви. След драмата, която Даян разигра в криптата, нямаше нито викове, нито обвинения за нечестна игра. Сабрина не знаеше защо се притеснява. Остана да лежи спокойно и затвори очи.

Някой задумка по вратата и тя се стресна. Веднага се изправи.

— Какво? — провикна се тя.

— Здравсти! — Беше Брет. — Аз съм. В приличен вид ли си? Знам, че си сама, защото господарят на замъка е долу и си пийва кафе. — Той се поколеба. — Стана ми приятно, че беше така загрижена за мен — добави жално той. — Хайде Сабрина, излез. Поговори с мен. Кажи ми, че си добре. Аз също съм добре, няма никакви усложнения след удара в главата и порязаното място на пръста. Почти обяд е и би трябвало да сме в трапезарията, за да признаем всичките си тайни. Ще дойдеш ли?

Тя скочи от леглото.

— Брет, трябва да се изкъпя и да се облека. Идвам след малко. — Хукна към банята.

Нямаше да изпусне признанието на тайните за нищо на света. След десет минути беше готова. Брет я чакаше подпрян на стената и

пиеше кафе.

— Крайно време беше — оплака се той.

— Не съм се бавила.

— Щях да те оставя, защото чашата ми с кафе вече е празна. Имам нужда от още кофеин. Каква нощ само. Честно казано, изглеждаш ужасно. Да знаеш, че ревнувам.

— Сигурно защото си прекарал много самотни нощи — засече го тя иронично.

— Не са чак толкова много — намръщи се той. — Просто си търсех утешение, защото те загубих.

— Поспа ли малко? Как е главата ти?

— Малко ме боли, но поне се наспах. Ами ти? Извинявай, глупав въпрос.

— Как е пръстът ти?

— Няма страшно. Искаш ли да го целунеш, ще ми мине веднага.

Тя въздъхна.

— Извинявай, просто не успявам да се въздържа. Какво ще кажеш да сключим примирие? Искам да си останем приятели. Ако решиш нещо друго, на разположение съм.

— Приведе се по-близо до нея. — Или ако се уплашиш, че богатият ти любовник се кани да те хвърли от балкона...

— Брет!

— ... веднага ми се обади.

— Брет, мислех, че Джон ти е приятел.

— Приятел ми е. А на война и в любовта всичко е позволено.

Бяха стигнали края на стълбите. През високите тесни прозорци Сабрина забеляза, че снегът е натрупал, а денят е мрачен и всеки момент ще се развихри нова буря. Беше красиво, макар и потискащо.

Газените лампи все още горяха, навлизаше дневна светлина и замъкът изглеждаше по-светъл.

— Кафето, мила, е насам. — Брет я поведе към трапезарията.

Джон бе седнал начело на масата, стиснал в ръка чаша кафе и си говореше с Джо и Тайър. Джени Олбрайт, спокойна и компетентна, както обикновено, сервираше нови плата, Даян и Ана Лий обсъждаха плюсовете и минусите на пиърсинга, а Джошуа, Ками и Реджи се оплакваха, че новият музей в Лондон нямал никакви артистични качества.

— Продължавам да твърдя, че няма такова нещо като жена сериен убиец — обясняваше Тайър, докато Брет си наливаше още кафе и се канеше да се настанят при групата до Джо.

— Ами проститутката от Флорида, която предлагала трева? — напомни му Джо.

— Добре де, тя доста се доближава до профила на истински сериен убиец — примири се Тайър. — Работата е там, че истинският сериен убиец е воден винаги от сексуален мотив. Той е хищник, от мъжки род. Търси сексуално удовлетворение чрез насилие.

— Повечето социопати, проучвани от психолози и ФБР са мъже — отбеляза Джон. — Само че...

— Ами Кървавата графиня, тя определено е серийна убийца — намеси се Ана Лий. — Избила е всички онези момичета, за да използва кръвта им и да стане по-красива, за да си осигури повече секс.

— Всъщност — прекъсна я Реджи, — четох, че Графинята си е поигравала добре с жертвите, преди да им види сметката. Ако това не е сексуален мотив...

— Това е друго — настоя Тайър, вече по-тихо, защото старият спор бе поел в нова посока. Той бе работил като ченге, не бе учен, но знаеше доста неща.

Джо му се притече на помощ.

— Мъжете убийци искат власт и сила. Графинята е живяла преди повече от сто години и едва ли ще разберем мотивите ѝ. Сигурно си е въобразявала, че е над останалите и затова е избивала селските девойки за свое удоволствие.

— Така или иначе, била е истинско чудовище — съгласи се Даян и потръпна.

— Внимавай — предупреди я Брет. — Ви Джей ще резне гърлото на Джошуа, защото я е изобразил като Графинята.

— Къде е Ви Джей? — попита Сабрина.

— Още не е слязла — отвърна Джон.

— Работата е там, че Графинята не може да бъде причислена към днешните серийни убийци — продължи Джо.

— Не е като Бънди и останалите — увери го Тайър. — Можеш да ми вярваш, това е по специалността ми.

— Слушайте ченгето — измърмори Ана Лий.

— Доколкото разбрах — прекъсна ги Джон, за да защити Тайър.
— Бившето ченге по принцип е прав. Психолозите винаги твърдят, че наследственият фактор е особено важен за формирането на убиеца, но това е по-скоро взаимодействието между тестостерона и агресивното поведение. Проклетите мъже имат чувството, че са принизени, че властта им се изплъзва, затова се превръщат в насилници, докато жените започват да презират себе си и са склонни към самоубийство, готови са да се превърнат в жертви, когато самоуважението им е пониско.

— Жените също убиват — обади се отново Ана Лий.

— Така е, някои го правят — съгласи се с небрежен глас Джо и я погледна право в очите.

— Кажи, Тайър, защо убиват жените? — любопитства Даян.

Тайър я погледна строго.

— От страст.

— Страст ли? — възмути се Даян. — Винаги ли?

— В повечето случаи е така — предположи Сабрина. Сипа си кафе, но не седна при другите на масата. Беше се облегнала на бюфета, когато се обърнаха към нея. Сви рамене, погледна Брет, а след това и Джон. Той я наблюдаваше с любопитство. — Да предположим, че някой подлудява една жена и тя има случай да направи нещо по въпроса. Намират се в претъпканото метро. Тя го блъска лекичко и готово. На улицата са сред натоварения трафик, минава кола с висока скорост... тя има броени секунди, за да мисли. Дали да го блъсна леко, или малко по-силно, за да е сигурна?

Всички се смълчаха и я погледнаха. Тайър не разбра намека.

— Точно така е — съгласи се той. — Някои убийци разсъждават толкова елементарно, че са направо жалки. Съпругът превърта, защото три дни подред съпругата го храни с готвеното, останало от обяд. Той крясва, тя започва да вика и готово. Гръмва я, стига да има оръжие под ръка. Мъжът е някой насилник и ѝ счупва ръката, оставя я със синьо око. Тя не прави нищо като хората. Агнешкото не струвало, защото ментата била стара и не ставало дори да се нахрани прасето. Той пие като смок, прибира се в два посред нощ, а на сутринта вони на кръчма, на цигари и иска секс. Тя не може да го издържа повече. Страхува се през повечето време. Най-накрая един ден, той ѝ крясва да му донесе

нова бира, докато си гледа мача и тя превърта. Не му донася бирата, а му забива куршум във врата.

— Той е някой отвратяга — усмихна се Даян. — Жената осъдена ли е била за убийство, или е получила присъда за самозащита. Трябва да ѝ се даде медал, че е освободила човечеството от подобна отрепка.

В стаята се понесе лек смях. На всички им стана приятно. Въпреки че въпросът беше сериозен, най-сетне бяха заприличали на група писатели, които обсъждаха интересите си на приятно място.

В същото време знаеха, че някой не казва истината. Кой бе успял да прикрие истинската си същност?

Тайър бе прекалено вгълбен в обсъждането и не забеляза, че наоколо витае зло. Усмихна се на Даян.

— Знаеш, че винаги има мотив за убийството.

— Дори ако е станало случайно ли? — попита Ана Лий. — Както когато някой по невнимание блъсне друг пътник пред идващия влак в метрото ли?

Тайър кимна.

— Не забравяй и лудостта. Сама по себе си тя е мотив. Например хората, които чуват гласове. Ами параноиците, които смятат, че всички ги преследват? Мотив има винаги. — Тайър сви рамене. — Да не говорим за мръсниците, които изпитват удоволствие да причиняват болка. Хубаво е, че съдебната медицина напредна толкова много. Едно влакънце, една микроскопична капка кръв, или кожа, прави се ДНК експертиза и всичко е наред.

— Въпреки това ти трябва заподозрян — напомни му Джо.

— Колко много престъпления остават неразкрити!

— Добре че хората обичат да четат за убийства, иначе щяхме да останем без работа — намеси се Ана Лий. Усмихна се и огледа групата. — Не трябваше ли да признаваме греховете си и да разберем кой изпраща хората, където не трябва?

— Сузан ще ни накълца на кайма — заяви нещастно Джо.

Ана Лий сви рамене.

— Просто ще ѝ кажем, че ако посмее да напише и дума, ще ѝ приложим номер в стила на Агата Кристи — всеки един от нас ще я убие с въже, нож, пистолет, гарота и така нататък, ако не внимава как се държи.

— А къде е Сузан? — попита Джо.

— Не съм я виждал — каза му Джон.
— И аз не съм — сви рамене Даян.
— Някой виждал ли я е днес? — попита Джон и се огледа около масата.
— От снощи не съм — обясни Ана Лий.
— Като се замисля — сети се Тайър, — не съм виждал нито Ви Джей, нито Том. Том пазеше Сузан, докато тя се къпеше снощи, помните ли?
— Може би все още спят — предположи Даян.
— Том и Ви Джей може и да спят, обаче Сузан? — Брет не скри скептичното си отношение. — Искам да кажа, че Том и Ви Джей...
— Не трябваше ли ние да признаваме греховете си, не да отправяме обвинения към другите, млади човече — заяви Реджи и го погледна строго.
— Извинявай, просто исках...
— Какво си искал — намеси се нов глас.
Том Харт, току-що взел душ, облечен в грижливо изгладен сив вълнен панталон и сив пуловер, влезе в стаята. Сипа си кафе, след това усети, че всички го наблюдават.
— Какво става?
— Започнахме да се притесняваме — обясни Джон.
— Защо? — попита невинно Том.
— Защото става късно, а вас ви няма — обърна се към него Ана Лий. — Къде е Ви Джей?
— Виктория — Ви Джей каза, че слиза. Тъкмо се обличаше, когато... почуках на вратата й. А аз съм вече тук. Защо сте се намусили? — попита Том.
— Том, никой не е виждал Сузан — обясни Джон.
— Нали не се опитваш да ми кажеш, че сте разстроени? — попита той, неспособен да повярва.
— Просто се тревожим за нея — каза Джон.
— Снощи й нямаше нищо — измърмори той. — Излезе от душа и се разкреця, че трябвало да стоя да пазя пред вратата, а не в стаята й.
— И какво?
Личеше, че на Том му е неудобно. Сви рамене.
— Ви Джей беше в стаята... Минавала и се заговорихме. Сузан се държа изключително противно. Нарече ни перверзни типове, каза,

че сме мръднали и се опитваме да се докопаме до нея.

— Това ми хареса — измърка Ана Лий. — Вие какво направихте?

— Казах ѝ да си го начука и двамата с Ви Джей излязохме и... — Той замълча.

— И кажи какво стана — настоя Даян.

— Всеки си влезе в стаята — заяви Том.

Лъжеше. Сабрина бе убедена, че лъже.

— Боже, Том! Какво ти е на ръката? — попита неочаквано Ана Лий, стана и пристъпи към него.

— Ръката ми ли? — каза Том, след това погледна дланта си и дългата рана от порязано, от която отново бе потекла кръв. — А, това ли... Изглежда доста неприятно, но всъщност ми няма нищо.

— Не вярвам да си се порязал на хартия — засече го Реджи.

Том я погледна и поклати глава с усмивка.

— Счупих една от газените ти лампи, Джон. Извинявай, сигурен съм, че са истински антики.

— Имам и други — махна небрежно с глава Джон. — Само че раната ти не ми се струва лека.

— Том, къде каза, че е Ви Джей? — попита Сабрина.

— Снощи не отговори, когато почуках на вратата ѝ — обясни Брет.

— А вие защо, по дяволите, сте чукали на вратата ѝ? — попита ядосан Том.

— Трябваше ми човек, авантюрист и гладник, който да слезе с мен в трапезарията — отвърна възмутен Брет.

— Само това ли? — пошегува се Ана Лий. След това се усмихна на групата. — Все пак вече започнахме нова игра на честност. Признаваме си греховете, за да се опитаме да разберем кой е убил Каси, ако, разбира се, е била убита, защото официалната версия на полицията беше, че смъртта ѝ е нещастен случай.

— Нямам какво да признавам по отношение на Ви Джей — заяви ядосан Брет.

— Не и по отношение на Ви Джей — заяви мило Ана Лий.

Джо се отпусна на стола си.

— Чакайте малко, ако търсим мотив, Ви Джей мразеше Каси. Двете никога не са се разбирали. Каси се държеше грубо и гадно с нея,

а Ви Джей не се замисляше, когато ѝ казваше какво мисли за нея.

— Ви Джей не е убила Каси! — намръщи се Том.

— Том, скъпи — обади се Ана Лий. — Може и ти да си имал желание да убиеш милата Касандра. Тя пишеше доста противни неща за теб и намекваше, че имаш любовни връзки с коя ли не. Я да видим, разделен си със съпругата си, но още не си разведен. Една история с Каси щеше да ти коства огромна, ама наистина огромна издръжка — опита се да порови в миналото младата жена.

— Ана Лий, идеята е сами да признаем — заяви Джон.

Том вдигна ръка пред Джон.

— Всичко е наред. Няма значение. Не съм убил Каси. Познавам закона, знам какви са задълженията ми и не мразя почти бившата си съпруга. С удоволствие ще ѝ дам половината от доходите си, защото много ми е помагала в писането.

— На това му се казва съвършен мъж — отбеляза Ана Лий. — И все пак продължавам да твърдя, че си имал мотив.

— След като мотивът може да е всякакъв, според мен всеки един от нас е имал мотив — предложи сухо Джон.

— Аз не съм — отрече тихо Даян.

— Не си ли? — полюбопитства Ана Лий. — Даян, мила, страхувам се, че няма начин да се измъкнеш суха от водата. Я да видим, Каси ти е била майка, но не е искала и да чуе за теб. Дори не е имала желание да признае пред света, че те има, защото си била проблем, досадна истина, същество, което я е карало да се чувства стара. Може да си превъртала в един момент и тогава тя се е оказала на балкона и...

— Това са куп нагли лъжи! — извика Даян гневно. Заобиколи масата, подпряла ръце на хълбоци и погледна злобно Ана Лий. — Точно ти ли приказваш тези гадости, след като единствената ти цел винаги е била да създаваш неприятности? Ти дори не знаеш какво е морал. Не можеше да имаш Джон, затова се насочи към майка ми. Един Господ знае към кого още. Умираш да създаваш хаос около себе си. Копнееш за внимание, затова гледаш да създаваш проблеми. Така привличаш внимание, защото като писателка те няма никаква.

— Олеле — измърмори Ана Лий. — Как можах да забравя дори за миг, че си дъщеря на Каси. — Въпреки казаното, тя изобщо не се смути. — Сега вече всички знаем къде спях, но тук има и още нещо,

момичета и момчета. Не трябваше ли всички да си признаем греховете? — Тя се обърна към Джо. — Ти нищо ли няма да кажеш? — попита го тя.

Той вдигна ръце и сви притеснено рамене.

— Аз бях между двете — отвърна нещастно той.

Джон стана от масата и се подпря на камината над полицата. Дори игла да паднеше, щеше да прозвучи като топовен гърмеж, защото всички бяха утихнали. Въпреки това Джон изглеждаше спокоен, сякаш не бе чул нищо ново.

Джо прочисти гърлото си.

— Бях много ядосан на Каси — обясни той. — Колкото и да ме беше яд на нея — бях пропуснал възможността да се включа в една важна антология заради нея — и въпреки това тя ме очароваше. Беше омъжена за Джон, затова се държах на разстояние. Само че Ана Лий се забавляваше, защото знаеше за противоречивите чувства в отношенията ми с Каси. Ана Лий сигурно е била в много особено настроение, след като е изоставила изтънчения си вкус и да ме прелъсти. След това...

— Какво стана след това? — попита Джон и погледна Ана Лий.

Ана Лий сви рамене и в очите ѝ се появи странна болка.

— Джон, ти така и няма да разбереш истината. Ти нямаше да се разведеш с нея. Аз просто се опитвах да ти покажа що за жена е тя.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Опитвала си се да ми покажеш какъв човек е съпругата ми ли?

Ана Лий прокара пръсти през красивата си коса.

— Ти не чуваше, когато те предупреждавах, че спи с когото ѝ попадне.

— Ана Лий, познавах Каси чудесно и отлично знаех какви ги върши и връзката ни беше към края си. Разбирах, че го прави в опит да избяга от рака. В повечето случаи ми беше все едно какво прави, освен в случаите, когато нараняваше хората — нещо, за което разчиташе на доста помощ. — Обърна се рязко към Джо. — Разкажи какво стана.

— Аз... Ние само веднъж... — пламна като домат Джо.

— Кажи го, Джо! — настоя развеселена Ана Лий. — Направихме тройка!

Джо сведе глава.

— Съжалявам, Джон. Бях толкова... Просто... — Погледна Джон. — Ти си богат, уважаван, имаш власт, красив си. А аз винаги ще приличам на мечка, страдаща от махмурлук. Те започнаха да ми се подиграват, разправяха, че ме желаят... а след това — той погледна обвинително Ана Лий, — след това ми се присмяха.

— Всички бяхме възрастни хора, Джо. Не сме ти се присмивали. Сигурно така ти се е сторило — сви Ана Лий рамене.

— Неспособен? — попита тихо Даян. — Използван? Сторило ти се, че са те използвали и си неспособен.

— О, не — възпротиви се Джо. — Не беше това! Не съм се чувствал използван, нито пък съм имал желание да убия жените, защото са ме унижили, не беше това! — Той погледна Ана Лий. — Освен това не съм се представил зле, защото, когато е в настроение, Ана Лий продължава да ме търси от време на време.

Брет скочи от мястото си и подпря длани на ханша.

— Не ви вярвам! — извика той. — Каси не беше такава!

Джон застана зад него и постави длан на рамото му.

— Брет, тя беше точно такава.

— Не е вярно, измисляте си, но просто не разбирам защо. Искате внимание ли? Нещо, което да ви накара да изглеждате извратени нещастници, за да прикриете вината си ли? Измисляте си, знам, че си измисляте. Познавах Каси...

— Брет! — повика го по-настоятелно Джон. — Ти изобщо не познаваше Каси. Само ти се е струвало, че я познаваш. Знаеш, че тя е искала да си мислиш, че те желае. Попаднал си в капана ѝ, защото си държал на нея.

— Не е вярно — отрече Брет. В следващия момент се отпусна на стола си и притисна пръсти към слепоочията. — Не, аз... — След това отново вдигна поглед. Премести очи от Джон към Сабрина по такъв начин, че сърцето ѝ се сви. След това отново погледна Джон. — Да знаеш само как ревнувах от теб. Бях женен за Сабрина. Тя никога не призна, че те познава, а че е спала с теб и дума не е ставало. Когато някой споменеше името ти, тя ставаше тъжна... Просто разбрах, че двамата сте имали връзка, че дори тя да бе решена да бъде добра и вярна съпруга, все ме сравнява с теб. Накрая се отказах. Веднага след развода не можех да повярвам, че моето поведение я е принудило да ме напусне, така че исках... Исих да ти го върна. Обвинявах теб за

развода, имах чувството, че си прелъстил съпругата ми. Затова си поставих за цел да прелъстя Каси. По свой начин тя ме обичаше. Знам, че беше така, защото, защото...

— Брет — прекъсна го с въздишка Джон. — Ти си я обичал, защото Каси караше хората да я обичат с лекота. Дори след като тя спря да ме привлича, аз също държах на нея. Болеше я, тя бягаше от болестта. Отчаяното ѝ желание бе да остане млада и красива завинаги. Имаше нужда да бъде обградена от обич, не искаше да остава сама, нито да умира. Беше умна жена, интелигентна и образована, с безупречна логична мисъл и можеше да бъде очарователна, понякога мила и дори да те дари с обич.

Поколеба се и погледна Даян.

— Много добре знаеше какво е причинила на собствената си дъщеря и даряваше огромни суми на сиропиталища и домове за болни деца. Тя не беше ужасен човек. Познавах я добре и знаех какво прави. За мен нямаше значение. Голямата ми грешка бе, че се ожених за нея. Познавахме се от години. Тя ми намери първия агент, показва ми възможностите. Беше красива жена и двамата сме се забавлявали чудесно. Ту се събирахме, ту се разделяхме. След това тя се разболя. Не искаше да остава сама. Решихме да пробваме. Бракът ни бе обречен още от самото начало. Само че тя ми беше приятелка. И аз много държа на нея.

Джон замълча, вдигна ръце и се усмихна.

— Добре, ще ми кажете ли кой от вас не е спал с жена ми?

— Мило момче, аз със сигурност не съм! — възкликна възмутено Реджи.

Джон се усмихваше.

— Предлагам да вдигнем ръце. Тези, които са го правили, и тези, които не са.

— Аз не съм — увери го Том.

— И аз не съм — заяви Ками.

— Не съм — обади се и Тайър.

— Нито пък аз — намеси се смълчаният досега Джошуа, опрял се напред на стола.

— Аз не бях тук — прошепна Сабрина.

— Сузан и Ви Джей ги няма, така ще се наложи да ги попитаме по-късно — прошепна сухо Джон.

— Не смяташ ли, че за днес ни беше достатъчно? — попита остро Ана Лий. Гласът ѝ се бе променил толкова много, че Сабрина вдигна поглед към нея и се зачуди дали небрежното безразличие, с което се отнасяше към сексуалните си подвизи, не е просто поза. Дали не се притесняваше от нещата, които бе извършила?

Мотивите на различните хора можеха да бъдат най-необикновени. Брет бе решил да нарани Джон, защото Джон бе наранил него, макар и без да има подобно намерение. Ана Лий бе обичала Джон, затова бе прелъстила съпругата на Джон. Джо се бе влюбил в Каси и се бе забъркал в интригите на Ана Лий. Що се отнася до останалите...

Касандра бе знаела тайни за всички, за да може да се възползва от тях, когато се наложи. Очевидно тя можеше да съсипе Том Харт, кариерата му и брака му. Беше се карала най-открито с Ви Джей. Ами Тайър, Реджи, Джошуа и Ками? Възможно ли бе Даян да е така засегната от манипулациите на майка си, че да посегне на живота ѝ?

— Джон? — продължи да настоява Ана Лий.

Той вдигна ръце.

— Така и не стигнахме до никакъв отговор — заяви той.

— Не е вярно — заяви Брет. — Знаем кой е спал и кой не е спал с Каси.

Джон мрачно се усмихна.

— Това не ни помага да разберем кой я е убил.

— Ако е била убита — отвърна Ана Лий. Наведе се напред. — Джон, дали не е по-добре да оставиш нещата така, както са?

— Ами онези подвеждащи бележки, които бяха изпратени? Кой си играе с нас? Кой иска да ни изплаши?

— Даян! — кимна към момичето Ана Лий.

— Веднъж! — извика Даян. — Само веднъж, когато написах бележките да дойдете в криптата.

— Ами бележката за Сузан? — попита Джон.

— Даян, ако си го направила ти, за бога... — започна Ана Лий.

— Не съм писала никаква бележка за Сузан! — заяви раздразнена Даян. — Няма да призная нещо, което не съм извършила.

— Сузан е луда — обади се раздразнен Брет. — Нека да започнем на принципа на изключването. Аз не бях тук, така че съм

невинен. Сабрина не беше тук. Тя дори не е била в замъка по време на трагедията. Джошуа не беше тук. Джон не беше тук...

— Всеки един от нас може да е написал бележката, преди да тръгне нанякъде — заяви Джон.

— Само че ако не сме били тук, как е възможно да сме тормозили Сузан в тъмницата с восъчните фигури? — попита Брет.

— Съучастник! — подсказа му тихо Тайър.

— Ако Сузан е била измъчвана — намеси се Том. — Тя драматизира всичко и копнее за внимание.

— Моля те, Джон — обади се Ана Лий. — Главата ми ще се спуска. Може ли да отида да поспя малко?

Джон вдигна ръце.

— Разбира се — измърмори той. Огледа останалите в стаята. — Ще се видим в библиотеката, за да пием заедно коктейли. Можем да продължим с играта, но може да се окаже, че разкриваме тайната, която ни държи.

— Джон, ами ако няма какво да разкрием? — попита Ками. — Ако смъртта на Каси е била нещастен случай?

— Значи точно това ще открием и случаят, надявам се, ще бъде приключен — обясни той.

— Ако няма повече да говорим по този въпрос, аз предлагам да поиграем на карти — предложи с надежда Реджи.

— Бридж? — попита Том.

— Покер, мило момче, покер! — уточни Реджи.

— Бройте и мен — разсмя се Джо.

— И мен — съгласи се Тайър.

Всички станаха. Ана Лий излезе бързо от стаята, без да обърне внимание на останалите. Реджи, Джо и Тайър тръгнаха към библиотеката. Сабрина пристъпи към Джон, но забеляза, че Ками му обяснява нещо, силно притеснена. Брет бе наблизо, очевидно нетърпелив да поговори с домакина. Сабрина реши да излезе. Том Харт застана пред нея, увил наранената си ръка със салфетка.

— Какво ще кажеш да поиграем карти? — попита той.

Тя поклати глава и се почувства неловко.

— Не, Том, благодаря. Не съм спала много. Ще отида да полегна. Може да се включа по-късно, ако все още играете.

— Добре.

Тя мина покрай него. Ана Лий вече се бе качила нагоре по стълбите. Сабрина тръгна бързо след нея, отправи се към стаята си, но спря. Почука на вратата на Ви Джей.

— Ви Джей? — повика я тихо тя. Отговор нямаше. Тя почука леко. — Ви Джей.

Отговор нямаше, затова почука по-настойчиво и натисна бравата. Вратата се отвори. Не беше заключена. Сабрина предпазливо отвори.

— Ви Джей!

Нищо.

Отвори цялата врата и влезе в стаята на приятелката си. Щом пристъпи напред, видя Ви Джей отпусната на леглото, облечена в семпла елегантна рокля. Не признаваше набори и дантели. Ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите. Лежеше също като в ковчег. Тънка червена линия опасваше врата ѝ.

— Ви Джей! — писна Сабрина и хукна през стаята към приятелката си.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Джон започна да се чуди дали не е отворил кутията на Пандора.

— Нищо не разбирам, Джон, ако бях положила повече усилия...

— започна Ками.

— Ками, всеки може да е написал тези бележки...

Джошуа бе застанал зад нея, очите му бяха потъмнели от тревога.

— Трябваше да ти помагам играта да върви добре.

— Джошуа, ти си човек на изкуството и приятел. Аз съм тази, която работи с Джон.

— Ками, Джош, и двамата се справихте чудесно. Едва ли друг би се справил по-добре. Моля ви...

— Джон, трябва да поговоря с теб — прекъсна го Брет.

Джон вдигна ръце.

— Ками, не си направила нищо лошо. Престани да се притесняваш. Играта е чудесна, организацията е на ниво, а вие двамата с Джошуа се справяте отлично, само че заради бурята, тъмнината и всичко, което се случи, може би трябва да прекъснем.

— Джон, държа да поговорим — настоя Брет.

Джон се обърна към Макграф.

— Брет, не съм ядосан. Разбирам какво си направил и защо си го направил. Всичко е наред.

— По дяволите, Джон, нищо не е наред. Приятелите не прецакват приятелите си.

— Брет, не си прецакал мен.

— Джон, тя ти беше съпруга.

— Брет, всичко свърши. Не изпитвам нищо — нито гняв, нито болка, нищо. Опитай се да разбереш, че по онова време всички бяха наранени по един или друг начин. Казвам ти истината, всичко е наред. А сега трябва да изляза, така че би ли се дръпнал?

— Навън ли? — възпротиви се Ками. — Ама студът и снегът...

— Нищо ми няма — прекъсна я Джон. — Ще бъде чудесно. Извинете ме — заяви решително той. След това се поколеба и се обърна към Брет. — Как ти е главата?

— Главата ли?

— Раната.

— А, това. — Той опипа слепоочието си и сви рамене. — Малко боли, но не е страшно.

— Радвам се.

Джон тръгна към вратата, нетърпелив да усети студа и свежия въздух. Слънцето не бе успяло да надникне зад облаците, но поне светлината бе естествена и въздухът беше приятно студен. Не успя да стигне до вратата, защото го спря Джо.

— За бога, Джон, ти ми беше добър приятел. Много съжалявам, честна дума. Беше само веднъж и нямаше дори... Между нас с Каси нямаше нищо. Това, което направих, не беше хубаво, признавам го. Винаги съм разчитал на теб като приятел, бях истински глупак...

— Джо, моля те. Знаех какво прави Каси. Невинаги съм знаел с кого, но вече ми е все едно. Тя използваше хората, защото мразеше Седмиците на тайните, дори се опитваше да ме накара да си тръгна, преди да загине. Така че не се притеснявай. Ако ще се почувстваш по-добре, искам да те уверя, че ако се ожения отново и те видя, че поглеждаш съпругата ми, ще те смеля.

По неугледното лице на Джо личеше тъга.

— Едва ли е толкова лесно, защото не знам как ще мога аз да си простя.

— Джо, за бога, аз ти прощавам. Ти също трябва да си простиш. По онова време нямаше значение, сега също няма значение. Освен, разбира се, ако ти не си блъснал Каси от балкона.

— Не, Джон, не съм, кълна се — опули се Джо. — Дори не съм се доближавал до Каси през онзи ден. Не бих я наранил.

— Добре, тогава би ли ме оставил намира?

Джо отстъпи настрана. Джон чу, че част от останалите се бяха събрали в библиотеката и забърза навън. Спря, за да си вземе палтото, опипа джобовете и откри вътре чифт ръкавици.

Беше натрупало сняг, затова трябваше да блъсне вратата с рамо, за да успее да отвори. Излезе навън. Студът щипеше. Тръгна напред и

с всяка стъпка затъваше по трийсет сантиметра. Край конюшните завари Ангъс Макдугъл с лопата.

— Добро утро, господине — провикна се конярят.

— Здравсти, Ангъс. Как си, как са конете?

— Всички сме добре! Вътре е топло, запалил съм печката, така че ако ви стане студено в огромния замък, заповядайте. До ден-два и момчетата ще дойдат, така че ще изринем всичкия сняг, господин Стюарт.

— Добре, Ангъс. Имаш ли още една лопата? Ще направя пътеки.

След няколко минути той разчистваше снега и се почувства по-добре. Беше му приятно да си пораздвижи раменете, да използва ръцете си и да усети мускулите си.

Сабрина бе почти до леглото, когато чу дълбок, дрезгав заплашителен глас.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш?

Тя спря рязко и се извърна.

Отначало не видя кой е влязъл в стаята. Не успя да види ясно и не позна гласа. След това разбра кой е влязъл и остана на място със свито сърце.

— Как какво правя? — отвърна ядосана тя, въпреки че имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Ви Джей лежеше на леглото. Той бе застанал на вратата и тя нямаше да може да избяга.

— Ами ти какво правиш? — попита тя. — Ви Джей е... Ви Джей е...

Той пристъпи към нея.

Странно утро, каза си Джон, докато работеше. Физическият труд го накара да се почувства по-добре. Можеше да размишлява и да почиства снега механично. Беше подозирал много неща. Сега вече се бяха превърнали във факти. Той дори не излъга, наученото наистина нямаше значение. Беше много млад, когато се запозна с Каси. Също бе имал доста връзки, някои го бяха оставили с разбито сърце. Касандра бе забавна, дива, а когато тя бе заета, той се виждаше с други.

След това се запозна със Сабрина. Знаеше, че любовта от пръв поглед не се среща често, но при нея обичаше всичко. Тя бе наивна, но чаровна, притежаваше необикновена мъдрост. Обожаваше да я докосва. Тогава му се струваше, че и на нея ѝ е хубаво с него. Само че го бе изоставила и колкото и да се опитва да я върне, така и не успя. Тогава Каси го потърси, бяха открили, че има рак, беше уплашена, не искаше да остава сама. Беше грешка, че се ожени за нея и дори подозираше каква е в действителност. Двамата не спираха да се карат, беше много тъжно, защото той трябваше да бъде силен, да ѝ бъде добър съпруг и любовник, също и приятел. Само че тя прекали с игрите си.

— Има ли още лопати?

Джон вдигна поглед. Тайър също бе излязъл.

— Разбира се. Ангъс, нали имаме още лопати?

Ангъс кимна доволно. Тайър се хвана на работа. След няколко минути към тях се присъедини и Джо. После се появи и Брет. Погледа ги известно време и също се зае да помага. Успяха да прокарат пътеките бързо. Излезе и Реджи.

— Ето къде се били скрили момчетата! — провикна се тя от стъпалата на замъка.

Брет я погледна.

— Ела да чистиш сняг, Реджи.

— За нищо на света! — предупреди я Джон.

Даян се показва зад нея, последвана от Ками.

— Може би Реджи е малко... — започна Джо.

— Да не си посмял да го кажеш! — предупреди го Реджи.

— Нямах намерение да кажа стара — просто зряла! — възмути се Джо. — Даян е млада. Ела да свършиш малко работа, госпожице! — предизвика я Джо.

Тя беше подходящо облечена — в черни панталони, черни ботуши и тежък черен пуловер. Стъпи в снега и се отправи към Джо, който с готовност ѝ подаде лопатата. Когато приближи достатъчно, тя се усмихна мило и запрати в лицето му шепа пухкав сняг.

— Леле, човече, измамиха те! — провикна се Брет.

Джо нямаше намерение да остави нещата така. Наведе се, направи огромна снежна топка и замери първо Даян, а след това и Брет.

Джон се разсмя. Удариха го в рамото, а Даян насочи атаките си към него. Той също метна снежна топка по нея, но в същия момент нещо го удари в гърба. Ками го нападаше отзад. Полетяха снежни топки. Ана Лий също се включи, въпреки че бе казала, че ѝ се спи. Джошуа се присъедини последен. Скоро всички бяха покрити в сняг и не успяваха да се разпознаят.

Дори старият Ангъс се включи, но умело избягваше ударите. В разгара на битката Джон се огледа. Къде беше Сабрина? Почти всички бяха тук. Нямаше ги Сузан, Ви Джей, Том и Сабрина. Сузан, Ви Джей, Том. Сега и Сабрина.

Джон започна да се почиства от снега и хукна към замъка.

— Ви Джей спи — заяви заядливо Том.

— Спи ли! — възкликна Сабрина.

— Да. Уморена е. Защо искаш да я събудиш?

Сабрина погледна от Том към Ви Джей. Приятелката ѝ приличаше на труп, положен в ковчег, ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите. Не вярваше на думите на Том. Ако Ви Джей беше мъртва, значи Том я бе убил. А сега тя бе сама с Том и нямаше как да излезе.

— Защо искаш да я събудиш? — попита отново Том, без да крие раздразнението си.

— Червеното на врата ѝ... — каза Сабрина, без да мисли.

Глупачка! Трябваше да се обърне, да излезе и да повика помощ. Защо не остави Том да си мисли, че му е повярвала, когато каза, че тя спи.

— Червеното на врата ѝ ли? — повтори Том.

Той се намръщи и влезе. Сабрина се отдръпна от него. Когато сведе отново поглед към Ви Джей, забеляза, че приятелката ѝ си е сложила камея на тънка сатенена панделка. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха равномерно.

Очите ѝ неочаквано се отвориха. Забеляза Сабрина от едната страна и Том от другата. Веднага скочи.

— Мили боже, какво става тук? Не може ли човек да поспи, без да се натрупа публика около него?

— Представа нямам какво прави Сабрина! — възкликна Том и вдигна ръце. — Влезе, за да те събуди!

Ви Джей се намръщи и погледна Сабрина.

Сабрина сви рамене с виновна усмивка.

— Разтревожих се за теб.

Ви Джей я погледна и се усмихна.

— Май изпуснах признанията. Много съжалявам. Бях облечена, готова... Полегнах, за да подремна за малко, но май съм заспала дълбоко.

— Сабрина!

Сабрина трепна стресната, когато чу някой да я вика толкова настойчиво.

— Сабрина! — викът проехтя отново. Този път по-близо.

Тя се обърна и забърза към вратата. Джон отваряше вратата към стаята ѝ.

Тя излезе в коридора.

— Джон!

Той се обърна. Забеляза загрижеността в очите му и в този момент я завладя невероятно удоволствие. Ви Джей бе жива, Джон бе влюбен в нея, а останалите ѝ страхове изглеждаха напълно безпочвени.

— Господи, колко се изплаших! — призна той и тръгна усмихнат към нея.

Тя също се усмихна, защото той бе готов да я прегърне, само че бе целият покрит в сняг.

— Мокър си! — възкликна тя.

Той кимна и я привлече към себе си.

— Бихме се със снежни топки и тогава усетих, че липсваш. И ти, и Ви Джей, и Том.

— Аз май пропуснах всичко интересно — заяви сухо Ви Джей и излезе в коридора.

— Тя спеше. Сабрина нахлу така, като че ли съм удушил Ви Джей — каза Том и поклати глава. След това прегърна Ви Джей през кръста и гласът му стана дрезгав. — Не знаеш ли, че никога няма да нараня Ви Джей. Влюбен съм в нея.

Сабрина замълча. Съпругът на Ви Джей беше починал, но Том все още бе женен. Сякаш прочел мислите ѝ, Том обясни.

— Двамата със съпругата ми сме разделени. Когато разводът ни приключи, с Ви Джей ще се оженим и ще прекараме остатъка от живота си, колкото и да е той, заедно.

Сабрина се усмихна и пристъпи напред, за да целуне Том по бузата.

— Радвам се за вас. — След това прегърна Ви Джей.

— Проспах цялата сутрин — изчерви се Ви Джей. — Вече не съм млада като едно време. А снощи двамата с Том не спяхме, говорихме си и...

— Господи, старците са мърсували! — заяви някой от другия край на коридора. Приближаваше Брет, свил ръце зад гърба си.

— Брет... — започна разгневен Том.

— Не, мили, с него ще се заема аз — заяви весело Ви Джей. — Брет Макграф, да не си посмял да ни наричаш старци. Реджи е стара. Ние сме хора на средна възраст — започна тя. — А ти какво търсиш тук? — попита тя.

— Бихме се със снежни топки и Джон усети, че е останал без Сабрина повече от десет минути. Затова реших, че тя е вътре на топло, така че...

— Така че какво? — попита Джон и подпря ръце на хълбоци, вдигна едната си вежда и изви устни.

Брет се ухили. Извади едната си ръка и метна снежна топка по Сабрина. Уцели я. Топката попадна в брадичката ѝ и около нея полетяха снежинки.

— Джон! — обади се Ви Джей. — Нима ще му позволиш да прави подобни неща?

— Не, разбира се — заяви Джон.

— Аз и сама мога да се погрижа за себе си — заяви Сабрина, вече пристъпила към Брет.

Брет понечи да хукне, но преди това замери Ви Джей с топката, която носеше. Всички хукнаха след него. Брет изтича навън, но останалите го последваха и нападаха. След секунди роклята на Ви Джей бе мокра, но двете със Сабрина бяха успели да го покрият със сняг.

Всички бяха мокри, освен Реджи, която даваше инструкции от стълбите на замъка.

— Беше страшно забавно. Май трябва по-често да излизаме в снега! — предложи Даян.

Всички се смееха и забавляваха, всички излъчваха невинност. В този момент Сабрина забеляза, че по снега пред нея има кръв.

— На някой му тече кръв — каза тя.
— Том, ръката ти, да не би раната отново да се е отворила?
— Мисля, че не — каза Том и протегна длани. — Не, ръцете ми са замръзнали, но няма кръв. Сигурно вече се е вледенила.
— Да се прибираме и да се затоплим — предложи Джон. — Някой се е порязал.
— Твоята буза кърви — отбеляза Даян.
— Стара рана от бръснене — обясни той.
— Брет, как е пръста ти? — поинтересува се Сабрина.
— Не ми тече кръв, но аз имам и друга рани — опита се да събуди съжалението на останалите той.
— Горкото момче — възкликна Ви Джей.
— Може да съм аз — призна Тайър и потри брадичка.
— И ти ли си се порязал, докато си се бръснал? — попита Ана Лий.
— Да. Бликна цял фонтан — обясни той.
— Май следващия път е най-добре да отидем на конгрес на бръснарите — предложи Джо. — Вчера и аз се нарязвах. Сигурно защото се бръсних на светлината на една свещ.
— Да влизаме и да се затоплим — подкани ги Джон.
— Имаме ли достатъчно дърва за камината в библиотеката? — попита Тайър.
— Има — успокои го Джон. — В тъмницата има склад. Ще ми помогнете ли?
— Разбира се.
Джон, Тайър и Джо тръгнаха към тъмницата. Сабрина пое след Реджи, когато забеляза, че Джошуа е останал сам и оглежда кръвта по снега.
— Какво има? — попита го тя.
Той се стресна.
— Нищо — отвърна лаконично и я погледна учуден. — Надявам се, който се е наранил, да открие скоро. Това е много кръв.
— Може би само така изглежда. Защо му е на някой да крие нараняването си?
Джошуа се ухили.
— Не знам, за да се направи на писател герой. Аз, обаче, работя с ръцете си, така че дори на хартия да се порежа, обръщам много

внимание.

Сабрина се разсмя, след това стана сериозна.

— Джошуа, когато Брет падна, ти огледа мястото, където бе паднал, сякаш нещо не беше наред.

— Просто погледнах с очите на художник. — Той сви рамене.

На Сабрина ѝ се стори, че той лъже. Имаше нещо, което той криеше. Тръгна нагоре и забеляза, че вратата на Ви Джей се затвори, а след това и вратата на Даян. Реши да почука на вратата на Сузан. Никой не ѝ отговори.

— Сузан, аз съм Сабрина. Не можеш да ни се сърдиш вечно. Би ли отворила?

Отговор нямаше. Тя натисна бравата. Беше заключено.

Въздъхна замислена. Очевидно Сузан продължаваше да се сърди. Май не можеше да направи нищо. Обърна се и бавно се върна в стаята си.

Брет влезе след нея.

— Спести вода и се изкъпи с приятел, какво ще кажеш?

— Брет!

Той се ухили и се прибра в своята стая.

Младата жена се намръщи, докато водата се изсипваше върху нея и се зачуди защо се бе притеснила толкова от кръвта, след като никой не бе сериозно ранен. А пък кръвта бе толкова много. Да не говорим, че всички се бяха порязали. Май мъжете до един бяха забравили как да се бръснат. Включително Джон. Беше му текло много кръв. Цялата предна част на халата му бе напоена. Не бе възможно да е от едно порязване. Въпреки всичко тя започна да се колебае. Снощи той я бе излъгал. Ако я бе излъгал снощи, може би всичко бе една лъжа.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

След като натрупаха достатъчно дърва край камината, Джон се качи в стаята си, за да се изкъпе. Спря до стаята на Сабрина, но нея я нямаше. След това чу смеха ѝ да долита от стаята на Ви Джей и въздъхна облекчен. Очевидно двете си приказваха и се забавляваха. Странни неща се случваха, откакто седмицата започна. Някой от гостите, не бе задължително да е извършил убийство, се бе опитал да тормози Сузан Шарп. Тя си бе позволявала да измъчва всеки един от тях и се бе държала надменно години наред. Не биваше да забравя и бележката, която получи. Може би някой, отново не бе задължително да бъде убиецът, му бе изпратил бележка, за да го накара да си плати за смъртта на Каси, или защото не я бе обичал достатъчно. Но изстрелът в коридора бе необясним.

Какво означаваха всички тези събития? Нищо, надяваше се той. Просто за да е сигурен, провери дали вратата към тайния проход е обезопасена. След това взе душ и се зае със задачите си. Беше рано вечерта, когато влезе в библиотеката и отново му се стори, че е сред група невинни мъже и жени.

Гостите му играеха покер. Реджи печелеше и обираше дребните пари на Джо, Том, Ви Джей и Тайър. Джошуа, Сабрина, Брет, Ана Лий, Ками и Даян играеха на филми.

Само Сузан Шарп я нямаше.

Отново.

Джон улови погледа на Сабрина. Имаше нещо различно в този поглед. Той се намръщи. Нима тайните бяха прекалено много за нея? Не, Сабрина не бе от хората, които произнасяха присъдите си, без да мислят. Въпреки това тя го гледаше по различен начин. Беше нащрек.

— Никой ли не е виждал Сузан? — попита той.

— Не — отвърна Тайър, докато оглеждаше картите си. — Оставила ни е бележка.

— Каква бележка? Къде? — намръщи се Джон.

— Навън! — извика Ками. Стана от масата и се приближи до полицата над камината. — Джени я е намерила, когато дойде да ни донесе напитките. — Тя също се намръщи. — Да я прочета ли?

— Давай. Сигурен съм, че Джон ще ѝ се зарадва, колкото и останалите — обясни сухо Джо.

Ками я прочете на глас:

„До всички противни жалки глупаци. Оставете ме намира. Не искам нито да ви виждам, нито да говоря с вас. Не си въобразявайте, че ще ви позволя да ми се подмазвате заради случилото се. Всички до един сте гадняри. Предупреждавам ви отново, стойте настрана от мен! В противен случай ще ви съдя, ще ви натикам в затвора и ще се погрижа никой да не публикува и ред, докато е жив!

Сузан“.

Ками погледна извинително Джон.

— Вбесена е — измърмори Даян.

— Да я вземат дяволите — отвърна Ви Джей.

— Както ви казах веднъж, да си го начука! — сви Том рамене.

— Ама тя за каква се мисли — намеси се и Брет. — Никога не съм се сблъсквал с подобно нещо. Как смее да ни заплашва по този начин? Като че ли притежава властта да ни спре да пишем.

Джо направи следващия си ход.

— Странна работа, тя не се ли усеща? Може да ни забие някой и друг нож, както правеше Каси, но не е тя човекът, който ще убеди издателите да прекратят договорите си с писател, който им носи пари.

— Добре, добре, всички знаем, че Сузан е мръсница. Въпреки това се притеснявам за нея — обясни Джон.

— Почуках на вратата на Сузан — намеси се Сабрина. — Искях да поговоря с нея. Дори си поговорих със заключената ѝ врата. Не съм направила нищо, за да я ядосам, но тя не ми отвори.

— Не може да остане в стаята си дни наред — заяви нетърпеливо Джон.

Брет вдигна поглед.

— Защо да не може? — попита той с надежда.

— Моля ви, нека да я оставим да се крие колкото иска — предложи Даян.

— Дано да умре от глад — предложи весело Ви Джей.

— Не се надявай — обясни ѝ Даян. — Написала е втора бележка на слугите и е поръчала да ѝ носят поднос с храна два пъти на ден, докато противният сняг се стопи.

— Джон, по всичко личи, че е побесняла и не желае да я притесняваме — каза Джошуа.

Джон наведе глава и се усмихна. Всички настояваха Сузан да си остане където е. Отново вдигна глава.

— Съжалявам, приятели. Аз се притеснявам. Трябва да видим как е тя.

— Нека да не го правим — помоли Реджи.

— Добре, да я видим какво прави.

— Ще отидем всички — заяви Тайър. — На мен дребните ми свършиха, защото старата акула ги изгълта.

— Може да съм акула, но не съм стара — възмути се Реджи. — Джон, защо да не хапнем на спокойствие, а след това да се разправяме със Сузан? Ще ни бъде по-лесно на пълен стомах.

Джон изви едната си вежда. Даян бързо падна на колене и стисна ръце като за молитва.

— Моля ви, господарю, нека първо похапнем. Да вечеряме на спокойствие.

— Стига, Даян — засмя се той.

Само че Джо Джонстън също падна на колене.

— Да, господарю, нека вечеряме на спокойствие.

— Щом мислите, че...

— Много те моля! — включи се и Ана Лий и се строполи до другите двама. Ками, Джошуа и Брет също коленичиха на пода.

— Ще вечеряме — заяви Джон и им се закани с пръст, — но след това никакви уговорки повече.

— Благодаря ти, господарю, много ти благодаря — извика Брет.

— Ставайте всички — разсмя се Джон. — Сядаме да вечеряме, след това заедно се качваме при Сузан, за да поговорим с нея, или поне да се уверим, че е добре.

Обърна се и тръгна към трапезарията. Докато пълнеха чиниите си на светлината на свещите, гостите бяха в приповдигнато

настроение. Сабрина бе елегантно облечена, смееше се, усмихваше се, но не и на него. Не че не му обръщаше внимание, но се опитваше да го избегне, въпреки че седеше до него. „Какво, по дяволите, се бе случило?“ — питаше се той. След това му хрумна, че всичко между тях е изчезнало преди години. Ако бяха останали заедно сега, дали щяха да се оженят? Ако бяха домакини на тези Седмици, щеше ли да им е еднакво приятно? Ако бяха женени, дали Каси нямаше да е все още жива и да е гостенка тази вечер?

Дали Сабрина нямаше да го гледа по различен начин, както преди... Преди какво? — чудеше се той. Сабрина го погледна и се усмихна, въпреки че бе нащрек.

— За какво си мислеше? — попита тя, докато останалите се шегуваха за нещо.

— Искан ми се никога да не бе бягала от мен. Може би тогава щяхме да успеем да променим съдбата.

Тя се изчерви и сведе поглед.

— Може би забелязваш повече неща, отколкото има в действителност.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джон.

— Виж — започна тихо тя. — Исканше ми се да съм по-силна, само че когато Каси се появи онзи ден...

— Какво?

— Просто се смачках — отвърна тъжно тя.

— Това бе толкова отдавна. Сега е мой ред. Ти за какво мислеше?

— Не мислех за нищо — поклати тя глава. — Изведнъж наоколо потече прекалено много кръв.

— Така ли?

— Точно така — гледаше го тя, без да трепва.

Той изви едната си вежда.

— По халата ти имаше кръв.

— Нали ти обясних, че съм се порязал, докато се бръснях. — Той се стресна и се отпусна назад на стола. — Какво, според теб, съм направил? — Наведе глава към нея, да не би някой от останалите да чуе разговора. — Съпругата ми не беше наръгана с нож, тя падна от балкона. Доколкото ми е известно, наоколо не се търкалят други трупове, освен отдавна погребаните в криптата.

Сабрина не отговори. Наблюдаваше Ана Лий, която не откъсваше очи от тях. Другата жена се усмихна, когато улови погледа на Джон.

— Знаеш ли за кое ми е най-много жал? — попита тихо тя.

Преди Джон да успее да отговори, се намеси Брет.

— Че не накарахме домакина ни да си признае черните грехове.

Ана Лий се разсмя.

— Не говорех за това, но това също има значение.

— Нямам грехове! — отвърна небрежно Джон и вдигна чашата си към Ана Лий.

— Глупости — възрази Брет. — Каси ми каза, че си се срещал с друга жена. — Той се изчерви след тези думи. — Извинявай, аз... — Той застина на мястото си, след това, обаче, не се стърпя и попита. — Тя коя беше?

Джон се отпусна назад.

— Не е...

— Не съм била аз — заяви Реджи и бухна косата си.

— Нито пък аз — увери ги през смях Ви Джей.

— Нито пък доведената дъщеря — призна сухо Даян.

— Аз опитах, но не бях избраницата — измърмори Ана Лий.

— Сузан? — попитаха всички в един глас.

— Не — възнегодува Джон. Поклати глава, отпи от виното, доволен, че Сабрина му се стори по-скоро развеселена, отколкото ужасена. — Не съм се срещал с никой от събралите се тук.

— Обаче е имало някоя — предположи Ви Джей. — Коя е била?

— Никой от вас не я познава — предаде се Джон. — Освен това се срещаме рядко, защото и на двамата ни се налагаше да пътуваме често. Тя живееше в Единбург, но се запознахме в Щатите. Беше архитект по вътрешно оформление и се запознахме служебно в Ню Йорк. Сега доволни ли сте, или искате подробности?

— Аз лично бих чула с удоволствие всички подробности! — пошегува се Ана Лий.

— Според мен си измисля, за да защити някоя тук! — заяви Джо.

— Само че ние всички отрекохме — намеси се Ви Джей. — По онова време си имах съпруг, така че не ме намесвайте. Не притежавам апетита на младата Ана Лий. Не исках да те обидя, Ана.

— Не съм се обидила — заяви сухо Ана Лий.

— Той не би докоснал доведената си дъщеря. — Даян погледна Джон. — Дори тя да не е имала нищо против — добави тихо тя.

— Изобщо не ме поглеждайте! — повиши глас Реджи.

— Аз не бях тук — защити се тихо Сабрина.

— Така че остава... — започна Джо.

— Сузан! — намръщи се Том.

— Точно така. Защо му е да защитава Сузан? Кой нормален човек би защитавал Сузан? — попита Тайър.

— Да не би господарят на замъка да е прелъстил някое невинно момиче от селото, което е дошло да чисти и готви? — обади се Джошуа и всички се разсмяха.

— Какво ще кажете да проверим дали сред восъчните фигури няма някое невинно лице? — каза Ви Джей.

— Търсете, където знаете — примири се Джон. — Само че вие не се интересувате от моите грехове. Ана Лий, ти какво искаше да кажеш одеве? За какво ти е най-много жал?

— Че не разбрахме какво става с играта. Беше забавно, а и добре измислена. Кой е убил брат ти, Смахнати Дик?

— Да разберем сега — предложи Ви Джей.

— Няма за какво да се хванем. Не сме изиграли играта — отвърна Тайър.

— Тогава да обсъдим нещата, да видим кои са заподозрените и да решим! — настоя Даян. — Джон?

— Защо не — съгласи се той.

Сабрина се приведе напред.

— Двама от нас са виновни, нали?

— Аз съм невинен, бяхте свидетели, че ме убиха в параклиса — измърмори Брет.

— Така е — подкрепи го Сабрина. — Господин Бътъл, икономът, беше убит. Може би защото е видял нещо.

— Според мен — каза Брет, — героят на Тайър, Джоджо Скучи е убил Смахнатия Дарил, защото някоя любовна история се е скапала. Може Джоджо Скучи да е имал връзка с героинята на Сузан, Карла, момичето на повикване и е убил Смахнатия Дарил, защото я е заразил с някоя болест.

— Като баща на Смахнатия Дик и Смахнатия Дарил, аз съм невинен — заяви Том Харт. — Сигурен съм.

— Като Тили Травестита аз също съм невинен. Първо, не че съм сигурен как е станало, но съм им майка. Освен това съм прекалено ненормален и си имам свои психологически проблеми, за да избивам другите — отсече убеден Джо.

— Според мен Дукесата, Сабрина, го е извършила — предположи Даян. — Смахнатият Дарил е решил да не ѝ плаща. Тя се преструва на достойна дукеса, обаче ние всички знаем, че е кралицата на разврата. Икономът е знаел за машинациите ѝ. Видял е прекалено много и е трябвало да изчезне.

— Сабрина беше в параклиса, когато убиха Брет — уточни Ви Джей.

— Значи ни трябва съучастникът — каза Джо.

— Добре, Ками. — Джон погледна асистентката си. — Трябват ни още малко подробности за играта. Убийците двама ли са?

Ками погледна Джошуа. Очевидно не ѝ се искаше да издава още информация. Той сви рамене.

— Кажи им.

— Да, убийците са двама. Повече няма да кажа. Вие сами се оправяйте.

— Кажи ни още нещо — настоя Сабрина. — Брет, искам да кажа господин Бътъл, е мъртъв, следователно е невинен. Според мен Карла, момичето на повикване, също е невинна. Тя би трябвало да е следващата убита.

— Може би — отвърна уклончиво Ками.

— Героинята на Сузан не е убийцата — реши Джон. Ками поклати глава. — Не е.

— Моята героиня също е невинна. Мери Кришнарката също е невинна, нали? — попита Даян.

— Кришнарка? Ти си тъпа, не си виновна — пошегува се Джошуа.

Даян му се усмихна. Джош също се усмихна. Джон се зачуди дали доведената му дъщеря не таи чувства към скулптора.

— Така поне елиминирахме част от заподозрените — каза Том.

— Тили Травестита, майчето на момчета, също е невинен, нали? — попита Джо. — Не ми отговаряй, Ками. По изражението ти личи, че е така. След чудодейното им раждане едва ли ще посегна на живота на собствените си деца.

— Чист си — сви рамене Джошуа.

— Повече нищо няма да ви кажем тази вечер — реши Ками. — Джошуа, нито дума.

— Играта не е свършила още, нали? — попита тихо Сабрина.

— И да, и не — възпротиви се Реджи. — Не знаем кой е виновен, но поне сме наясно кой е невинен. Аз лично бих искала да помисля малко повече. Какво ще кажете?

— Играта не е свършила, защото още никой не знае каква е истината.

Реджи огледа колегите си и бухна сивата си коса.

— Искам да разнищя тази история. Не мога да оставя нещата просто така. В кръвта ми е.

Въпреки че бе смутен от забележките на Сабрина за кръвта по халата му, Джон се разсмя. Реджи бе страхотна.

— Да спрем дотук — предложи той. — Кой са невинните? Мери Кришнардката, господин Бътъл, икономът е вече мъртъв, Карла, момичето на повикване и Тили Травестита. Оставаме ние със Сабрина — Дукесата, Реджи — Алената лейди, Ви Джей — Нанси и палавата медицинска сестра.

— Много палава — пошегува се Даян.

— Мълчи, госпожице! — порица я Ви Джей.

— Ви Джей, ти вече направи едно самопризнание, сега не се прави на невинна — заяви игриво Реджи. — Освен това, също като останалите — отвърна бавно Даян, — Ви Джей може и да лъже.

— Може — съгласи се Джон. — Ами Ана Лий в ролята на Сали Садистката може също да е виновна, наред с Тайър — Джоджо Скучи, Сабрина — Дукесата, която си върти тайните игри, и разбира се...

— Кого пропуснахме? — намръщи се Джо.

— Мен — обади се Джон. — Смахнатият Дик. Не смятате ли, че ще си остана заподозрян и виновен до самия край? — попита той Сабрина.

Тя извърна поглед.

— За тази вечер стига — реши той.

— Не — каза Реджи. — Искам да разгадая тайната.

Джон се примири.

— Добре. Аз също. Да поговорим със Сузан.

— При Сузан няма никаква тайна — оплака се Даян. — Тя е една мръсница.

— Вече се навечеряхме тихо, кротко и приятно — заяви непреклонно Джон. — Сега... — Изправи се решен да не ги слуша повече. Настроението на останалите се развали, но го последваха.

Той излезе от трапезарията и тръгна по стълбите. Усещаше аромата на Сабрина, малко зад него, чу, че Том шепне нещо на Ви Джей, че Брет се оплаква, че вечерта била толкова хубава, а сега щели да я развалят. Стигнаха на втория етаж пред стаята на Сузан. Всички мълчаха. Той почука силно на вратата.

— Сузан!

Никой не му отговори. Погледна останалите и отново почука.

— Сузан, аз съм Джон. Искam да поговоря с теб, да се уверя, че си добре.

Отново мълчание.

— Нали ти казах! — прошепна Сабрина. — Не иска да има нищо общо с нас.

— Решила е, че сме чудовища — каза Ана Лий.

— Може и да е права — съгласи се Брет. — Понякога сме ужасни.

— Говори само за себе си — сръза го Реджи.

— Млъквайте всички — обади се строго Джон. — Не мога да чуя дали ми отговаря, или не. Сузан! — извика отново той.

— Хайде да я оставим намира — помоли Даян.

Той поклати глава.

— Не, Даян, не можем. — Почука решително по вратата. — По дяволите, Сузан, ако не ми отговориш, ще вляза!

Сузан пак не отговори.

— Дали да не изкъртим вратата? — попита Тайър.

Джон се усмихна.

— Ще използваме шперц. Сузан! — повика я той и й даде още един шанс, ако се окажеше, че е в банята, или се е намазала с маска, или ако се занимава с нещо лично.

Тя сигурно щеше да го убие. Ами ако си бе сложила слушалки и просто не го чуваше? Така щеше да нахлуе при нея без позволение. Въпреки това се тревожеше. Беше наистина много притеснен. Нещо не беше наред. Ами ако бе паднала и бе викала за помощ, а никой не я

беше чул? Ако се бе подхлъзнала под душа? Или лежи потънала в кръв и напълно безпомощна? Имаше толкова много възможности, че сега не бе моментът да се притеснява, че ще влезе при нея без покана. Усети по гърба му да пълзи тръпка, обзе го неприятно усещане и той се уплаши още повече.

Сабрина се бе притеснявала за кръвта. Толкова много кръв, бе настояла тя. Кръвта не беше чак толкова много. Но бе по неговия халат. Това пък какво трябваше да означава? Имаше ли убиец между тях? Непрекъснато си представяше най-лошото. Убиецът се бе добрал до Сузан и тя лежеше в кръв, след като той я бе наръгал. Намръщи се и погледна другите.

— Ще отворя.

Превъртя ключа и отвори вратата. Огледа се веднага. Всички възкликнаха едновременно, щом надникнаха.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Вътре нямаше нищо.

Нито мъртво тяло върху чаршафите. Нито водата в банята течеше. Нито кръв. Не ги посрещна ужасна сцена. Вътре нямаше нищо.

Нямаше и следа от Сузан.

— Къде, по дяволите, е тя? — попита Ви Джей.

— Сузан? — провикна се Сабрина. Погледна Джон, след това влезе навътре, отвори вратата на банята, оставена открената. — Сузан?

— Нея я няма — установи Даян.

— Къде, по дяволите, може да е отишла? — попита нетърпеливо Джо.

— Сигурно дебне някъде наоколо и ни следи, за да разбере как ще се държим, когато разберем, че ни е направила номер — предположи Ана Лий.

— Замъкът е голям — каза Сабрина. — Може да е къде ли не.

— Така е. Може да е навсякъде — потвърди Джон.

— Защо се притесняваш толкова много за нея? — попита раздразнен Том. — Нека обикаля и се ядосва сама. Аз се опитах да се държа мило с нея, пазех пред вратата ѝ, докато се къпеше, а тя излезе, разбесня се и нарече двама ни с Ви Джей извратени типове, защото сме я смущавали. Съжалявам, Джон, но ми писна от нея. В сравнение с нея, Каси ми се струва истински ангел.

Всички погледнаха Том, който рядко показваше гняв или горчивина.

Ви Джей пхна ръката си в неговата.

— Том, може да е ранена.

— Надявам се — измърмори той.

— Не говориш сериозно, нали? — попита го Ви Джей.

Той въздъхна и вдигна ръце.

— Добре, Джон, да отидем да я потърсим, щом настояваш.

— Най-добре да се разделим — предложи Тайър.

— Правилно — съгласи се Джон. — Ще бъде смешно, ако тръгнем на група из замъка и се блъскаме на всяка крачка.

— Никъде не отивам сама — заяви Даян.

— Не, разбира се — успокои я нетърпеливо Джон. — Ще бъдем на групи от по двама, или трима. — Той се поколеба. — Реджи, ти защо не се заключиш и не...

— Джон Стюарт, престани да се държиш с мен като с инвалид, или с престаряла бабичка — сопна му се тя.

— Добре, тогава... — започна Джон.

— Реджи, просто не искаме да се нараниш — обясни тихо Даян.

— Ви Джей е почти на моята възраст — настоя Реджи.

— Не съм дори близо до възрастта ти — отвърна ужасена Ви Джей.

— Дами, престанете! — опита се да ги спре Брет.

— Как ще се разделим? — попита Ками.

— Да видим — започна Джон. — С Тайър и Джо ще обиколим тъмницата. Том и Брет, проверете първия етаж и помогнете на Ви Джей, Сабрина и Ана Лий да претърсят стаите. Даян, вие с Реджи можете да сте свързката ни и ще останете в трапезарията.

— Аз ще ви помогна в криптата и тъмницата с восъчните фигури — предложи Джошуа. — Познавам мястото добре.

— И аз мога да помогна — предложи Ками.

— Недей, Ками, по-добре да останеш с Даян и Реджи в трапезарията. Не, по-добре да се качиш на тавана и да кажеш на Джени, че Сузан е изчезнала, за да я потърси горе.

— Може да е взела някой от конете.

— Ако някой кон липсваше, Ангъс щеше да ни каже.

— Може да се е измъкнала, след като се върнахме — предположи Джошуа. — А и времето е много по-хубаво.

— Възможно е, наистина — призна Джон, — но аз лично искрено се съмнявам. Снегът е дълбок, а до селото има много път. Доколкото си спомням, Сузан не е от хората, които обичат конете. Том — каза той и бръкна в джоба си. — Това е шперцът. Да започнем претърсването, какво ще кажете?

Погледна Сабрина, след това се обърна и тръгна надолу по стълбите.

Сабрина не искаше да се държи като Тома Неверни. Начинът, по който Джон я гледаше, я караше да се чувства ужасно. Очите му бяха станали студени, строги, очи като мрамор, които скриваха всички чувства. Не ѝ се искаше да го отблъсква отново. Не искаше да пропилее собствения си живот. Логиката ѝ нашепваше да внимава. А не искаше да се държи като глупачка. Колкото повече мислеше, толкова повече се притесняваше. По халата на Джон бе видяла кръв — много повече, отколкото би трябвало.

Страхуваше се, а халатът му все още бе до леглото ѝ, където другите можеха да го видят и да забележат кръвта. Страхуваше се и много ѝ се искаше да го защити.

— Какво ще правим сега? — попита Брет.

— Няма да се делим и ще обикаляме от стая в стая — отвърна Ви Джей. — Ако искате, можете първо да обърнете моята наопаки.

— Вие с Даян вървете в трапезарията, както се разбрахме. Ками отива горе, за да се види с Джени и момичетата, а ние започваме тук — разпореда се Сабрина.

— Правилно — съгласи се Ками.

Заедно с Даян и Реджи тя се зае със задачата си. Ви Джей отвори своята врата. Влезе в стаята и останалите я последваха чак до покривката на леглото.

— Както сами виждате, тук Сузан я няма.

Ана Лий влезе в банята и дръпна завесата на душа.

— Сузан?

— Няма я — установи Брет. — Освен ако Ви Джей не я е разфасовала и не я е опекла в камината, така че от нея да остане само пепел.

Ви Джей го погледна.

— Как смееш... — започна Том.

— Това беше шега — възмути се Брет. — Очевидно е, че Сузан я няма тук.

— Да вървим — предложи Сабрина.

— Стаята на Джон е в края на коридора. Да започнем от нея и да се върнем насам — реши Том.

— Добре.

Петимата тръгнаха по коридора. Водеше Том. Сабрина не бе влизала досега в стаята на Джон. Хареса ѝ много. От Каси не бе останала и следа.

— Господи, тук е прекрасно — възкликна Ана Лий.

Брет я зяпна учуден.

— Ти нали спеше с Каси?

Ана Лий го погледна, подпряла длани на ханша.

— Правилно си разбрал, само че тя идваше при мен. — Поколеба се и прехапа долната си устна. След това въздъхна и отпусна рамене. — Тя не допускаше никого тук. Струва ми се, че спалнята бе свещено място за нея.

— Хайде, момичета — подкани ги Ви Джей. — Проверете навсякъде.

След дълги колебания надникнаха дори на балкона. Нямаше никой. Сабрина си спомни, че в тази спалня бе тайната врата към прохода до нейната стая. Тук може и да се криеха други тайни. Може би някой я наблюдаваше в този момент. А може би губеше разсъдъка си.

— Тук няма никой. Какво ще кажете да вървим? — предложи тя.

— Добре — съгласи се Том.

— Следва стаята на Даян — обяви Ви Джей.

— Ще изтичам до стълбите, за да попитам Реджи и Даян дали момчетата не са открили нещо долу — каза Ана Лий.

— Добре — съгласи се Том.

Четиримата влязоха в стаята на Даян. По тоалетката бяха разпилени четки, гребени, грим и каква ли не козметика. Лаптопът ѝ бе оставен на маса до прозореца. По столовете и по леглото бяха разхвърляни дрехи, а обувките се търкаляха по пода.

— Няма начин Сузан да е тук — прецени Брет. — За нея няма място.

Той повдигна покривката и извика неочаквано. Останалите скочиха към него.

— Какво има? — попита Том. — Добре ли си, Брет? Какво откри?

Брет се изправи.

— Вибраторът ѝ ме ухапа.

— Я престани! — извика възмутена Ви Джей и го перна през рамото.

— Ви Джей, майтапех се, защото съм сигурен, че Даян не крие Сузан в тази стая!

Стаята на Джошуа бе пълна с инструменти, типични за човек на изкуството — покрито платно, недовършена фигура от глина. От Сузан нямаше и следа. Стаята на Ками с огромното бюро и купове документи бе спретната и чиста. Сузан, обаче, я нямаше. Ана Лий се върна при тях. Долу не се бе случило нищо.

Провериха стаята на Джо — пълен хаос. Стаята на Тайър бе подредена по войнишки, но Сузан я нямаше. В стаята на Ана Лий се усещаше парфюмът ѝ, по тоалетката бяха пръснати бижута, а дрехите бяха подредени грижливо. Сузан не бе и тук. Сабрина ги поведе към собствената си стая, смутена, че пред леглото бе покритият с кръв халат на Джон.

Нямаше го.

Не знаеше дали да въздъхне от облекчение, или да се поддаде на паниката си. Останалите не казаха нищо, само обиколиха.

— Това е смешно — отбеляза Ана Лий. — Очевидно е, че никой не крие Сузан в стаята си.

— Така е — съгласи се Ви Джей. — Може пък Сузан да се крие нарочно. Да не говорим, че тук е пълно с тайни проходи.

— Джон със сигурност познава тайните на замъка — каза Брет. — Нали е негов.

— Може би Сузан е открила някой таен проход — предположи Ана Лий. — А най-хубавото ще бъде, ако се е затворила между стените и не може да излезе.

— Остана само моята стая — подсети ги Брет. — След това отивам да пийна нещо, а после си лягам, за съжаление сам. Но пък съм много уморен и ще преглътна безрадостната си съдба.

Сабрина застана в средата на стаята и си спомни колко се бе уплашила през нощта. Джон го нямаше. Брет също го нямаше. Всички обикаляха по коридорите. Някои се бяха бръснали на светлината на свещите посред нощ. Сърцето на Сабрина заби учестено. Гардеробът отново я привлече. Тя пристъпи към него.

— Сабрина! — повика я остро Брет.

Тя не му обърна никакво внимание и отвори вратата.

Това бе неговият замък. В криптата почиваха мъртви роднини. Джон никога не се бе страхувал от мъртвите. Преди години, като дете, баща му го бе успокоил, след като бе гледал филм на ужасите. „Не се страхувай, сине, те са най-безопасните хора, защото не могат повече да те наранят. Понякога трябва да се страхуваш от живите.“ Джон вярваше в Бог, в някаква висша сила, но не вярваше, че Бог ще измъчва хората като призрак. Не вярваше в суеверия. До тази вечер. Параклисът беше празен. Въпреки това провериха под пейките, зад олтара, огледаха внимателно сенките.

След това провериха боулинг залата и заедно влязоха при басейна.

— Поне не се е удавила — отбеляза Тайър, когато огледаха водата.

— Трябва да проверим и криптата — обади се Джо, обзет от чувство на неловкост.

— Добре. — Бившето ченге Тайър очевидно също бе притеснен.

— Сузан не е тук — изтъкна Джон, след като провериха при мъртвите.

— Не съм и помислял, че може да е тук — обясни Тайър. — Тя има голяма уста, единствено на Даян ѝ стиска да слезе сама и да се престори на призрака на майка си.

— Може би, въпреки снега, е тръгнала към селото и в момента пие нещо топло и гледа някой сериал по телевизията — подхвърли Джо.

— Кой знае — сви рамене Джон, въпреки че не вярваше. — Да проверим и в тъмницата при восъчните фигури.

Джон застана до вратата и огледа фигурите. Всичко си беше както преди.

— Сузан, тук Сузи, Сузи! — провикна се Джо.

Думите отекнаха, а фигурите останаха втренчени в тях като истински хора.

— Тук нищо не помръдва — отбеляза Тайър.

— Защото няма никой — отвърна Джо и изви вежда.

— Къде, по дяволите, се е завряла? — чудеше се Тайър.

— Не знам — отвърна Джон и тръгна към изхода.

Останалите се промъкнаха преди него. Джон почти се усмихна, докато затваряше двойните врати. В този момент усети студена тръпка по гърба си, затова отвори отново и вдигна лампата.

Нямаше никой. Въпреки това нещо го бе разтревожило. Имаше чувството, че... И той не знаеше какво е това чувство. Затвори вратата и нетърпеливо поклати глава. Последва другите към трапезарията.

Даян редеше пасианс, сипала си бе вино в огромна чаша. Реджи се бе отпуснала на масата и потропваше с пръсти. Ками също бе до масата, подпряла глава на скръстените си ръце. Асистентката вдигна поглед, когато мъжете влязоха.

— Джени и момичетата казаха, че не са открили и следа от Сузан — обясни Ками.

— Долу няма нищо — съобщи весело Тайър.

— И тук няма нищо, освен три уморени, ядосани вещици — уведоми ги Реджи.

Джон се усмихна.

— Някой да иска нещо за пиене? — Сипа си чаша уиски.

В този момент чуха писъка от горния етаж.

Сабрина изпищя и отскочи назад, когато една глава падна от гардероба пред нея. Дълга коса плисна навсякъде.

— Сабрина! Това е манекен и перука! — каза Брет и застана зад нея, за да я прегърне.

Така беше. Главата бе бяла, пластмасова, с черна перука.

— Миличка, всичко е наред — успокои я Ви Джей.

Сабрина се почувства като глупачка. Брет беше прав. Защо бе решила, че ще намери нещо в този гардероб? Бе пълен с дрехи и когато го бе отворила, главата се бе изтъркаляла навън.

Погледна я все още разтреперана, а останалите влязоха в стаята, водени от Джон, зад него Тайър, Джошуа, Джо, дори Даян, а горката Реджи пухтеше в напразен опит да ги догони.

— Какво има? Какво стана? Кажи? — попита Джон.

— Нищо, нищо — побърза да отвърне Сабрина. — Просто се изплаших.

Джон се наведе към главата.

— Предполагам, че не е твоя — обърна се той към Брет.

— Този цвят не ми отива — поклати Брет глава.

Джон пристъпи към гардероба, за да прегледа какво има вътре.

— Нямах представа, че тези неща са вътре — обясни той.

— На Каси ли са били? — попита Ви Джей.

— Да. Извинявай, Брет, май не сме ти оставили достатъчно място за твоите неща.

— Моите нужди са малко и съвсем простички.

— Как ли пък не! — възкликна Ви Джей.

— От Сузан няма и следа — каза Том.

— Така е — съгласи се Джо.

Джон спря пред Сабрина.

— Добре ли си?

— Чувствам се като глупачка — кимна тя.

— Всички сме нервни.

— Ти не сипваше ли пиене? — напомни му Тайър.

— Да. — Потъмнелите очи на Джон не се отделяха от Сабрина. След това се обърна и излезе от стаята. Всички поеха след него.

Джошуа му помогна да направи напитките.

— Може и да не ми повярвате — започна той, — но ледът ни свършва.

— На мен не ми трябва лед — увери го Джон и си сипа двоен бърбън.

— Трябва да намерим Сузан — настоя Сабрина.

— Няма да е тази вечер! — реши Ви Джей.

— Джошуа, Тайър, утре ще вземем конете и ще отидем да я потърсим. Може да се е загубила. До четирийсет и осем часа ще оправят тока и телефоните. Само че ако тя е някъде навън...

— Ако е навън, няма никакви шансове — довърши вместо него Джон. — Тогава пожелавам на всички ви лека нощ. — Той погледна Сабрина.

Тя откъсна поглед от неговия, защото не искаше да го вижда. Халатът го нямаше, идваше ѝ да изкрещи, халатът с кръвта. Младата жена тръгна нагоре по стълбите.

След час старият замък утихна, освен пукането и скърцането на старите греди и камъни. Сабрина крачеше в стаята си. Никой не

можеше да мръдне от това място, а всички имаха нужда от почивка.

Тя зачака.

Страхуваше се, че той ще дойде.

Страхуваше се, че той няма да дойде.

Бяха претърсили целия замък. Освен тайните места — местата, които бяха известни единствено на Джон. Излезе на балкона и в този момент усети присъствието му, а когато се обърна, той бе зад нея. Тя не пристъпи към него, наблюдаваше го внимателно. Висок, внушителен, красив, сексапилен, той бе облечен в нов халат, тъмната му коса бе мокра.

— Искаш ли да си тръгна? — погледна я мрачно той.

— Халатът ти го нямаше — заяви тя. — Онзи с кръвта.

— Прислугата е много добра — отвърна Джон.

— Значи не си ги накарал ти да го махнат? — попита тя.

— Не. — Той пристъпи към нея. — Откри ли някъде окървавен труп, или просто криеш нещо?

Сведе очи, защото той бе застанал пред нея. Усети аромата на сапун, на афършейв и неговия аромат. В този момент я обзе желание и тя разбра, че го желае. Само ако я докоснеше...

— Ти къде беше? — попита подозрително тя.

— Опитвах се да прегледам тайните проходи.

Точно така. Нали тя самата се бе сетила за тях. Въпреки това той бе отишъл сам.

— Страхуваш ли се от мен? — попита я той.

— Трябва ли?

Той поклати глава и я погледна.

— Не — заяви твърдо той.

Тя прехапа устни, но не трепна. Джон се обърна и понечи да тръгне. Сабрина може и да бе глупачка, но не можеше да понесе той да си отиде.

— Джон! — извика тя и се втурна след него. Прегърна го и подпря брадичка на гърба му.

Той застина за момент и се обърна. Младата жена развърза халата и зарови лице в гърдите му, спусна ръце по ребрата и надолу към бедрата. Той бе гол под халата. Докосването ѝ го възбуди веднага и тя пое ерекцията му в ръка. Най-сетне го погледна, готова да срещне устните му, когато той се наведе да я целуне. Докосваше най-

интимните ѝ места бавно, жарко, докато тя не започна да се мята и тогава той я прехвърли върху себе си и проникна в нея.

Когато всичко свърши, тя се отпусна изтощена в прегръдките му и си помисли, че го обича безгранично много, прииска ѝ се да не бе така.

Около два часа по-късно Джон се стресна и се събуди. Стана и се огледа. За момент се почувства объркан. Какво го бе събудило? След това разбра, че е било чувството как някой го наблюдава. Сабрина спеше до него, голото ѝ тяло притиснато в неговото. Въпреки това нямаше нищо, нито странни звуци, нито нови миризми. Остана само чувството, че не са сами, че някой бе до тях и ги бе наблюдавал как спят. Стана, облече си халата и влезе в тайния проход.

Реджи може и да бе стара, но не бе съвсем оглупяла. Имаше нещо, което убягваше на всички глупаци. Когато бе сигурна, че всички спят, тя се надигна. Закопча хавлиената си роба и нахлузи жълтите пантофи. Имаше хубаво фенерче и посегна да го вземе. Така въоръжена излезе от стаята. В коридора бе тихо. От трапезарията взе един от тежките свещници и пое. Не че се канеше да нападне някой. Това бе просто за сигурност. Пое надолу, разпръсвайки сенките. В боулинга бе тихо. В параклиса се прекръсти. В криптата се помоли за мъртвите. Но в тъмницата с восъчните фигури... се сблъска с убиеца. Беше по средата на стаята и търсеше... и тя не знаеше какво търси. Обичаше тайните, обичаше загадките и бе решила да разгадае тази.

Така и стана. А след това...

Реджи чу нещо. Едва доловим звук. Обърна се. И се изправи пред убиеца. Така и не извика. Убиецът дори не я докосна. Не му достави удоволствие да убие отново. Парещата болка в гърдите ѝ я разтърси със силата на атомна бомба. Агонията не беше дълга. Не успяваше да си поеме въздух. Гледаше напред и очите ѝ ставаха все по-големи. След това падна. Чу смеха на мъжа и разбра, че умира.

Убиецът реши, че вече е мъртва.

Само че времето ѝ още не бе дошло.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

През прозореца струеше слънчева светлина.

Сабрина се събуди бавно от ослепителните лъчи. Усетила топлото тяло до себе си, тя се изви, доволна, че Джон е до нея. Щом се обърна, забеляза, че той е вече буден, загледан намръщен в тавана. Лицето му се промени веднага, щом усети, че тя го наблюдава. Обърна се към нея.

— Здравсти.

— Здравсти и на теб.

— Преживя нощта, значи — прошепна той.

— Да. Какво трябва да означава...

— Ти не ми вярваш истински.

— Да... просто...

— По халата ми имаше кръв. — Той сви рамене. — Скоро ще можем да излизаме от замъка. Ще го занесем на експерт да провери.

В гласа му прозвуча горчивина. Никак не ѝ се искаше да му въздейства по този начин.

— Не можеш да не признаеш, че тук стават доста странни неща.

— Много тайни чакат, за да бъдат разгадани. Хората признават какво ли не и въпреки това още не сме стигнали до истината.

— Какво се случи с Каси? И къде, по дяволите, изчезна Сузан?

— Тя се изправи и сви колене под брадичката си, преди да го погледне.

— Бях много изморена и спях непробудно цялата нощ. Цяла нощ ли беше при мен, или си изчезвал някъде?

— Изчезнах за малко — призна той след известно колебание. — Нали ми каза, че си имала чувството, че някой е бил в стаята и те е наблюдавал, а аз ти казах, че не съм идвал? Аз се събудих със същото чувство.

Този път тя изви вежда.

— Замъкът е твой, ти си господарят, кой друг може да влезе?

— Нямам представа. Само че чувството ми се стори доста неприятно. Странна работа.

— Затова тръгна да обикаляш в тъмното, за да провериш дали някой друг не е станал.

— Може и така да се каже.

— И откри ли други?

Той кимна мрачно.

— Кой беше?

— В интерес на истината, ти беше едната от двете, които спяха кротко.

— Ами?

— Тъкмо излизах от твоята стая, когато Ана Лий излезе от стаята на Джо.

— Защо?

— Не знам. Дори не попитах.

— И кой още?

— Ками работеше, а Ви Джей, Том, Брет, Даян и Джошуа бяха в трапезарията, изгладнели посред нощ. Очевидно само вие двете с Реджи спяхте. Гостите ми се оказаха нощни птици.

— Значи си направихте купон и нас с Реджи ни изключихте, така ли?

Той кимна и се ухили.

— Те решиха, че аз съм убиецът.

Тя усети как сърцето ѝ е готово да се пръсне в гърдите. Само че ставаше въпрос за играта.

— А ти ли си убиецът?

— Не мога да ти кажа. Решихме нито да признаваме, нито да отричаме, докато не се съберем отново заедно.

— И кога... — започна тя.

— По-късно довечера. Сега трябва да ставам. Ще взема Джошуа и Тайър с мен, за да проверим дали Сузан не е оставила нещо. Въпреки че е много малко вероятно да напише бележка, ако е решила да се поразходи в планината...

— Къде може да бъде?

— Не знам. Трябва да призная, че се страхувам все повече. Но след като претърсихме замъка, остава районът наоколо. Затова трябва да вървя.

Тя кимна. Той не откъсваше поглед от нея. Неочаквано Сабрина се разсмя и го прегърна. Така и не удържа на изкушението да се люби

отново с него. След това той не се бави повече. Стана, взе бързо душ, целуна я, тръгна към вратата, върна се отново, за да я целуне още веднъж и хлътна в скрития проход. След като той си тръгна, тя скочи, взе душ, obu дънки, кашмирен пуловер, ботуши и дебело яке.

Когато слезе долу, разбра, че е последна. Въпреки че нямаше ток, Джени Олорайт бе приготвила чудесни ястия.

— Май си готова за разходка навън — обърна се към нея Брет.

— Искам да се поразходя до конюшните.

— Няма да идваш с нас — разпореди се Джон.

— И защо не?

— Защото двамата с Джошуа знаем кои са опасните места.

— И аз мога да яздя.

— Не познаваш местността.

— Ами Тайър?

— Последния път тук яздих доста — отвърна Тайър. — Преди...
— Извърна поглед с неудобство.

— Преди Каси да бъде убита — заяви направо Джон. — Да вървим — подкани той другите.

Сабрина остана загледана след тях. Брет застана зад нея.

— Той се страхува за теб.

— Защо? — изви тя лице към него.

— Влюбен е в теб — отвърна той и сви рамене. — Какво ще кажеш да си направим снежен човек?

В първия момент тя се поколеба.

— Защо не.

Ками, Ана Лий, Даян и Джо излязоха с тях. Върнаха се засмени, мокри и измръзнали.

— Така е, когато децата се заиграят — пресрещна ги Ви Джей.

Веднага пролича, че е притеснена.

— Какво има?

— Реджи не е слизала днес.

— Ще се кача да взема душ, а ти провери дали не си е в стаята.

— Добре.

Сабрина взе бързо душ, защото знаеше, че ако всички започнат да се къпят едновременно, водата може и да свърши. Тъкмо се увиваше в хавлиена кърпа, когато някой почука на вратата ѝ.

— Аз съм. Ви Джей.

Приятелката ѝ влезе напрегната и много притеснена.

— Реджи не си е в стаята — каза тя.

— Какво става? — обади се друг глас. Брет, още мокър, бе застанал пред отворената врата на Сабрина.

— Тревожа се за Реджи — призна Ви Джей.

— Обличам се и започваме ново търсене — реши Сабрина.

— Сузан може и да изчезне нанякъде, но Реджи пие какви ли не лекарства за сърце — обясни Ви Джей.

— Къде може да бъде? — попита Брет.

— Няма я нито в трапезарията, нито в библиотеката — каза Ви Джей.

— Да вървим да надникнем в тъмницата — предложи Сабрина.

В коридора ги пресрещна Джо.

— Какво има?

— Не можем да намерим Реджи — призна Ви Джей. — Ще помогнеш ли да я потърсим?

— Да вземем Том и почваме.

Тъкмо влязоха в библиотеката, когато Джон, Джошуа и Тайър се върнаха. Бяха изморени и премръзнали, със зачервени носове и очи.

— Нещо ново? — попита Брет, въпреки че отговорът бе очевиден.

— Нищо — отвърна Джон и си свали шала от врата. — Какво става тук?

— Ви Джей е разтревожена, че не можем да намерим Реджи.

— Господи! Реджи ли? — повтори той.

— Да, тъкмо се канехме да слезем долу, за да проверим дали не е била в тъмницата.

— По дяволите — изруга Джон.

Свали си палтото и ръкавиците, метна ги на закачалката и се отправи надолу. Сабрина тръгна след него. Брет не изоставаше, а останалите затрополиха след тях. Той свали една от лампите на стената и забърза надолу по стълбите.

— Реджи! Мамка му!

— Джон? — провикна се притеснена Ви Джей. — Какво има?

Той се поколеба за момент.

— Нали ѝ казах да остане в трапезарията, докато търсим Сузан. Сигурно се е обидила. Може да е решила сама да я търси. Тя не си дава

сметка на колко е години!

Ви Джей пребледня. Вървеше зад Джон, докато слизаха.

— Отивам в параклиса — подвикна Джо.

— Няма да се отделя от теб — каза му Даян.

— Криптата? — предложи Тайър.

— Добре, идвам с теб — съгласи се с неохота Том.

— Брет, надникни при басейна и боулинга — обърна се Джон.

Сабрина и Ви Джей не изоставаха.

— Мили боже! — възкликна Джон, когато се озоваха в тъмницата.

Реджи бе пред тях, просната на земята до восъчната фигура на лейди Ариана Стюарт и мъчителя ѝ.

— Реджи! Реджи! — Той веднага коленичи до нея, за да провери за пулс.

— Реджи! — писна Ви Джей и коленичи до него.

Останалите се втурнаха при тях.

— Господи, мъртва е — прошепна Джо.

— Наръгана ли е? Простреляна? Какво има? — питаше Тайър.

— Не, според мен причината е в сърцето ѝ — обясни Джон. — Чакай... мисля, че... Господи, има пулс. Много е слаб... тя диша.

— Може да е в кома. Може да е в шок — заяви Ви Джей. — Ако я загреем...

— Да я занесем горе — предложи Джон. Без да се замисли, вдигна жената на ръце, все едно че беше дете. — Ще отида до селото за помощ — прошепна Джон. — Това е единственият ѝ шанс. Ви Джей, ти ще останеш ли при нея?

— Разбира се.

— Не сама. Ще оставате по трима заедно.

— Аз съм в първата смяна — предложи Даян.

Преди да излезе от стаята се обърна към Сабрина.

— Заклучи се! — изговори безмълвно той.

Чу стъпките му, поколеба се, но го последва. Нямаше го на първия етаж. Палтото му бе все още на закачалката. Намръщи се и се сети, че отново е слязъл долу.

Джон се върна, където бе открил Реджи. Не бе обърнал внимание на нещо, което бе забелязал на светлината на лампата. Ръката на Реджи бе отпусната сред слама и прах, послужили за основа на восьчната композиция. Тя се бе опитала да напише нещо. В прахта се виждаха букви. И... З... К... О... П... не, това беше Р. Изкормвача.

Коленичи, намръщи се и вдигна поглед към восьчната фигура на Джак Изкормвача. Едва сега разбра защо предишния път бе обзет от онова странно чувство. Миришеше все едно че някое животно бе влязло отвън и умряло тук. Долу бе много студено наистина, но...

Мамка му.

Пристъпи към восьчната композиция. Джак си бе същият, с наметката и обичайната черна шапка, а под него лежеше жертвата му, Мери Кели. Това не беше Мери Кели. А Сузан. Мъртвата Сузан, започнала да се разлага, облечена в дрехите, използвани за восьчната фигура. Кръвта бе истинска, не бе боя. Очите ѝ се вираха втрещено напред. Нямаше грешка. Нямаше нито надежда, нито шанс.

Сузан бе мъртва.

— Господи! — възкликна шумно той и в този момент и миризмата, и ужасът го поразиха. Превисе, за да не повърне. В този момент разбра, че в дома му се таи убиец, много по-опасен и ненормален, отколкото си бе представял.

Вече нямаше съмнение, че Каси е била убита. А Сузан е знаела нещо.

Това бе струвало живота ѝ.

— Глупачка! — ядоса се Джон и стисна зъби. — Сузан, защо не ми каза истината? Защо ти трябваха тези играчки?

В желанието си да държи хората в ръцете си, тя бе заплатила с живота си.

— Джон?

Чу гласа на Сабрина. Господи!

— Сабрина, недей!

Тя вече бързаше към него и гледаше право в отворените очи на Сузан. Виждаше засъхналата кръв по гърлото ѝ, ужасът...

В този момент го погледна и той забеляза безмълвният ужас в очите ѝ.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Боже господи! — възкликна Сабрина.

Дръпна се веднага, усетила миризмата на кръв и смърт. Отвори уста да изпищи.

— Не! Моля те, недей! — нареди Джон и притисна длан върху устните ѝ. Стисна я толкова здраво, че ѝ се стори, че ще се задуши.

Каква глупачка! Той е бил убиецът.

— По дяволите! — прошепна разгневен той. — Не ставай смешна. Не съм го направил аз. Открих я току-що, защото Реджи е получила инфаркт, когато се е натъкнала на истината. Оставила ни е следа. Написала е Изкормвач в прахта. Трябва да я заведем в болница, а ние да се махнем. Тя знае кой е убиецът. Реджи знае, не разбираш ли?

Докато Джон говореше, Сабрина не откъсваше поглед от Сузан. Как бе възможно да не са забелязали? Раната, кръвта, всичко това бе истинско. Защо не бяха видели преди? Защото восъчните фигури бяха изключителни. Трябваше човек да се приближи, за да усети миризмата. Всичко си бе както преди, само че восъкът сега бе човешка плът, а боята се оказа кръв. Джон не го бе направил. Поне така твърдеше. Ако беше той, досега да я е удушил.

Той отпусна ръце.

— Трябва да вървя.

— Какво ще правим? Ще кажем ли на останалите?

— Трябва. Ако не им съобщим, че сме открили за смъртта на Сузан, живата Реджи ще стане още по-опасна за убиеца.

Той я хвана за ръката и двамата се втурнаха нагоре по стълбите. Джон влетя в библиотеката. Ви Джей, Том и Даян ги нямаше. Бяха в стаята на Реджи. Всички останали бяха тук.

Джон ги огледа.

— Открихме Сузан — каза протичко той.

— Тя...

— Мъртва е — съобщи той.

Ана Лий се изправи несигурно.

— Тя, обаче, не е получила инфаркт.

— Не. Била е убита. Гърлото ѝ е било прерязано.

— Къде? — попита Тайър. — Защо не сме видели тялото ѝ преди?

— Защото е в композицията на Джак Изкормвача — обясни Джон.

— Господи! — възкликна Джошуа.

Художникът пиеше чай до камината. Остави чашата си, стана и хукна към стълбите.

— Чакай! — повика го Джон и пое след него. — Чакай, Джош, не я докосвай! Ще повикам полиция.

Джошуа вече тичаше по стълбите. Джон и Тайър бяха зад него. Стигна до мъртвата Сузан и я докосна, а след това издаде ужасен вик.

— Господи, господи...

Сабрина бе тръгнала след тях, но остана на вратата. Застанала до нея, Ана Лий се разплака.

— Господи, по дяволите, господи... Ще повърна. — Обърна се, притисна длан към устата си и хукна към тоалетната.

— Недей! Не я докосвай! Никой да не я докосва — нареди строго Джон. — Джон, Тайър, помогнете ми да изведе Джош. Ками, викни Даян. Всички да излязат!

Той ги изведе и затвори вратите. Сабрина все още усещаше, че ѝ се гади. Срещна погледа му и той ѝ подаде ръка. В първия момент тя се поколеба, но след това я пое. Ками бе прегърнала Ана Лий. Двете тръгнаха нагоре по стълбите. Влязоха в библиотеката като работи.

Джон сипа на Ана Лий напитка и ѝ я подаде. Погледна Ками.

— Ти добре ли си?

Тя кимна.

— Имам нужда от едно бренди, но ще си сипя сама. Всички имаме нужда да пийнем по нещо.

— Сипете си каквото решите и се заключете в стаите си. Веднага. Преди да съм тръгнал — разпореди се Джон.

— Ами Ви Джей, Том и Даян? — попита Джо.

— Те са заедно. Ви Джей не може да е виновна. Нямахте да забележа пулса на Реджи, ако не беше тя — отвърна Джон.

— Ами Даян? — попита Джо.

— Който е убил Сузан, е убил и Каси. Можеш да измисляш каквито искаш сценарии, но Даян не ме остави намира, докато не се съгласих да организирам отново Седмица на тайните. Тя не е убиец. Не е убила собствената си майка. Така че останалите се приберете в стаите си и се заключете.

— Може ли да се заключа с Джо? — попита тихо Ана Лий. — Ако ме искаш — обърна се тя към него.

Джо се усмихна.

— Знаеш, че те искам.

— Всички да се качват по стаите — повтори Джон.

Тръгнаха по стълбите по двойки. Джон помоли Джошуа да обясни какво е станало на Том, Ви Джей и Даян, а след това изпрати Ками да съобщи на Джени и момичетата да се заключат.

Джо и Ана Лий тръгнаха хванати за ръце към стаята на Джо.

— Предполагам, че не искаш аз да пазя Сабрина — попита с надежда Брет.

— Предполагам, че най-доброто, което можете да направите, е да се заключите по стаите си — отвърна Джон.

Брет спря Сабрина.

— Знаеш, че не съм убиец. Може и да съм женкар, но не съм убиец. Ако имаш нужда от помощ, докато героят го няма... — Не каза нищо повече и се пхна в стаята си.

Джон влезе със Сабрина в стаята ѝ. Подпря вратата към тайния проход с тежък стол, след това удари тухла от камината, която предизвика отварянето на друга тухла, приспособена като чекмедже, където бе скрит малък пистолет.

— Знаеш ли да стреляш? — попита я той.

Тя поклати глава. Той взе пистолета и ѝ показа.

— Вътре има шест патрона.

Тя кимна и навлажни устни. Джон върна оръжието на място и прибра тайното чекмедже.

— Сега го отвори ти — подкани я той.

Тя го послуша. Джон кимна, привлече я до себе си и я целуна.

— Много съжалявам. Да знаеш само колко съжалявам — призна той. — Трябваше да прекратя тази Седмица още в началото.

— И да позволиш на убиеца да се измъкне? Та той ще продължи да убива. Не виждаш ли, че е ненормален. Може би ще успеем да го

хванем.

— Сузан е мъртва, а Реджи също може да умре.

— Господ да ми прости, никой не заслужава насилствена смърт, но Сузан очевидно е знаела нещо, което е трябвало да сподели с нас. А пък Реджи...

— Реджи е от най-свестните хора, които познавам — каза той.

— Може и да оживее.

— Добре е и ние да оцелеем. — Той се вгледа в очите ѝ.

— Моментът не е много подходящ, но ти все изчезваш, така че трябва да те попитам още сега. Ще се омъжиш ли за мен?

Тя отвори устни, за да отговори, но той я спря.

— Не ми отговаряй. Изчакай да се върна.

— Господи, колко е късно. Навън е ужасен студ. Ще...

— Всичко е наред. Ще се добера до почистения път. По дяволите, знаех си аз, че Сузан не е тръгнал сама — заяви той с горчивина. Целуна Сабрина отново. — Да знаеш, че те обичам. Обичам те от мига, в който се запознахме.

Тя се усмихна.

— Обичам те. Може би Брет е имал право като е прелъстил Каси. Ти съсипа връзките ми с останалите мъже.

— Знаеш, че не съм убиец, нали? — попита той и я погали по бузата.

Тя кимна.

— Знаеш, че някой от присъстващите го е направил, нали?

Тя кимна отново.

— Ще заключа и няма да пускам никой. Освен това знам къде е пистолетът. — Тя потръпна.

Джон я погледна, целуна я и се отдръпна.

— Трябва да вървя.

Не се обърна повече. Излезе от стаята и рязко ѝ нареди да заключи след него. Тя го послуша.

Стъпките му заглъхнаха и замъкът утихна.

Известно време тя нервно крачи из стаята. След това седна. Опита се да почете. Времето ѝ се стори безкрайно. Поглеждаше непрекъснато часовника си, за да е сигурна колко часа са минали.

Трийсет минути.

Щеше да мине цяла вечност, докато Джон се върне.

Отново започна да крачи, след това застина на място, защото ѝ се стори, че чува нещо. Наистина беше чула нещо. Някакво драскане. Беше едва доловимо. Пристъпи до вратата, прилепи ухо и се послуша.

Чу скърцане, ново драскане. Все едно, че се отваряше някаква врата. Тогава чак усети, че звукът не идва отвън, а отвътре, от стаята ѝ. Завъртя се рязко. Разбра защо е имала чувството, че някой я наблюдава. Вече бе сигурна, че Джон също е изпитал това усещане. В стаята ѝ имаше втора замаскирана врата, точно до балкона. Беше отворена и Брет бе застанал там. Лицето му пребледняло, изпито. Тя наблюдаваше ужасена как той пристъпва към нея.

— Брет... Брет... какво...

Значи е бил Брет. Той бе убиецът! Господи! Трябваше да изпищи, да повика помощ, да се добере до вратата.

Джон оседлаваше коня си, когато някой го докосна по рамото. Той се обърна, стегна се, защото се сети, че убиецът ще се опита или да го спре, или да го последва.

Беше старият Ангъс.

— Господине?

— Една жена е на смъртно легло, Ангъс, и има още нещо много по-лошо. Вътре се крие убиец.

— Убиецът на жена ви ли, господине?

Той погледна Ангъс и кимна бавно.

— Ще го пипнем, господине. Ще го пипнем.

— Трябва да вървя, Ангъс.

— Господине, има нещо, което трябва да научите преди това — заяви мрачно Ангъс, по устните му бе плъзнала лека усмивка.

Сабрина така и не изпищя. Брет се строполи напред, право в ръцете ѝ, и извика името ѝ. Очите му се затвориха. В този момент тя разбра, че целият е покрит с кръв от рана в гърба.

— Брет! — Едва успя да го довлече до леглото.

Брет бе в безсъзнание. Взе нощницата и калъфката на възглавницата, за да спре кръвта.

След това чу звука и разбра, че някой е последвал Брет.

Този някой бе в наметка и ниско нахлупена шапка, стиснал огромен нож, от който капеше кръв. Непознатият бе застанал до леглото. Не видя лицето, защото през носа и устата бе омотан шал, а периферията на шапката бе ниско нахлупена. Фигурата ѝ пречеше да избяга. Пристъпваше към нея. Можеше да изпищи, но нямаше как да си осигури помощ навреме.

Имаше само един изход. Тайният проход. Нямаше никаква представа накъде води. Нямаше друг избор. Изпищя с всички сили и хукна към отворената врата.

Джон се върна в замъка през странична порта, която използваша при бури, която отвеждаше в котелното и минаваше през параклиса. Сред старите дрехи, нахвърляни вътре, откри огромна наметка с качулка. Зави се в нея и се върна в тъмницата с восъчните фигури. Прегледа всички композиции, решен да почака. Обърна се и с крайчеца на окото си забеляза някакво движение. Една от восъчните фигури мърдаше. Мъчителят на лейди Ариана Стюърт. Фигурата се метна към него, вдигнала високо нож. Той улови здраво ръката. Паднаха на пода и си размениха удари. Непознатият непрекъснато замахваше с ножа. Джон бе бърз, но един удар разряза бедрото му. Той стисна зъби с надеждата да не загуби прекалено много кръв. Убиецът отново замахна, но Джон пръв го удари в челюстта и ножът падна на пода. Нападателят скочи след ножа и се обърна.

Чуха се стъпки. Някой идваше. Движеше се през стените на замъка. Ако го нападнаха двама... Чу задъхано дишане, плач, писъци. Някой бе преследван. Господи!

Отново замахна.

Въпреки тъмнината и ужаса, Сабрина разбра накъде води прохода.

Към тъмницата. Когато стълбите свършиха, пред нея се изправи стена. Обзета от паника, младата жена заудря с юмруци. Като по чудо панелът поддаде. Тя изскочи от прохода и се озова при восъчните фигури.

Джак Изкормвача го нямаше. Сузан все още лежеше мъртва. Чу зад себе си движение. Убиецът. Джак Изкормвача бе оживял.

— Не! — изпищя тя и понечи да побегне. Той я стисна за косата и я завъртя. Бореше се отчаяно, пищеше. Чу пъшкане, последвано от стон. Той посегна за въже, за да може да я убие на спокойствие. Сабрина не спираше да пищи. Разбра, че мъчителят от восьчната композиция също е жив.

— Джон.

Неочаквано той скочи върху нападателя и двамата полетяха към пода. Някакъв нож издрънча на пода. Сабрина понечи да го вдигне, но той се плъзна под сламата. Джон и непознатият се налагаха с юмруци. Сабрина се огледа за нещо, с което да нападне убиеца.

Тогава чу ужасно скърцане.

Една от забулените фигури падна. Другата се насочи към нея.

— Джон!

Тя изпищя името му и хукна към него. Той я хвана за ръката.

— Господи, о, господи! — Целуна го и се отдръпна. — Кой...

— Джошуа — отвърна тихо той.

— Джошуа е убил Каси? — попита тя, неспособна да повярва.

— Не!

Повалената фигура се изправи на лакти. Красивото лице на Джошуа бе цялото в синини. И двете му очи бяха насинени. Носът му бе изкривен и подут. Заговори с огромно усилие.

— Не, не съм убил Каси — започна той. — Тя...

— Ками я е убила — довърши вместо него Джон. — А ти си убил Сузан, за да я защитиш.

Джошуа се разсмя, след това се задави.

— Не, Ками уби и Сузан. И Реджи... само че... — Той вдигна насълзените си очи. — Убил си Ками, нали? Това е тя, тя е в краката ти, Джон.

Сабрина имаше чувството, че Джошуа си е загубил ума. След това разбра, че той говори за свитата восьчна фигура.

— Ето това е Ками.

— Не е мъртва. В безсъзнание е.

— Това няма значение. Все едно че е мъртва. Ще я заключат завинаги.

Сабрина го гледаше през всичкото време.

— Защо, Джошуа? Не разбирам защо.

— И на мен ми е трудно да разбера — каза унило Джон. — Имах ви такова доверие и на двамата.

— Отначало просто стана така — обясни Джошуа. — Каси искаше да уволни Ками, да прекрати работата ми с Джон. Аз съм много добър. — Той се усмихна с неудобство. — Знаете, че изкуството е също като писането. Дори да си добър, това не означава, че ще натрупаш слава и богатство. Аз се прочух покрай интереса на Джон. Ками ми каза, че е убила Каси случайно. След това, обаче, имаше и други инциденти. Момиче от селото, с което се сприятелих падна от една скала миналата година и... — Той замълча и сви рамене. — След това... Ти беше прав за куршума в стената, Джон. Ками го направи. Казах й, че е луда. Тя отвърна, че това било част от играта. След това стреля по конете, докато се връщахме. Не знам дали е искала да убие теб или Брет, но ако конят те хвърлеше, нямаше да има виновен. Написа ти бележката, за която те излъга, за да отклони вниманието от себе си.

Джошуа се намръщи и болката му пролича.

— Как разбра, Джон? Защо се върна? Защо заподозря, че ние с Ками... — Гласът му пресекна и той сви рамене. — Мислех, че ще ни се размине. Въпреки че знаех, че със съвременната техника няма да е трудно да се открие кой е убил Сузан. Не че имаше значение. Ние щяхме да изчезнем. Смятахме да заминем за Мексико, Гватемала, Африка — все щяхме да измислим къде. Само че Брет реши да се прави на момче чудо и стана прекалено любопитен. Беше слязъл долу. Откри ни с Ками. Налагаше се да го накарам да замълчи. Кажу, Джон, как разбра какво става тук?

— Ангъс ви е видял заедно, Джош. Двамата с Ками.

— Защо не тръгна? — попита жално Джошуа. — Защо не отиде да повикаш помощ за Реджи?

— Синът на Ангъс бе успял да дойде до замъка и се върна в селото вместо мен — обясни Джон. — Когато Ангъс ми разказа, че ви е виждал често как се спотайвате, уплаших се, че става нещо нередно.

— И ще стане още по-нередно — обади се глас, зареден с омраза. Сабрина и Джон се обърнаха рязко. Ками бе дошла в съзнание. Бръкна под наметката и извади пистолет. — Знам как се използва. Наложу се да се науча. Сама жена в замък, далече от хората... Трябваше да съм

въоръжена, за да се защитавам — обясни тя. — Проклет да си, Джон, защо не остави смъртта на онази мръсница намира? Никога не съм искала да те нараня. Знаеше, че Каси е чудовище, а Сузан е още по-долна и от нея, но...

— Ами момичето от селото? — попита я тихо Джон.

Ками бе готова да излъже. След това сви рамене.

— Тя просто пречеше. Не обичам натрапници. Джош беше решил, че е красива. Ставай, Джошуа. Извинявай, Джон, но се налага да умреш.

Джон я погледна и скръсти ръце.

— Няма да стане. Джош знае, че си луда. Той няма да ти помогне. А аз нямам намерение да ти позволя да ме убиеш.

— Не можеш да ни избиеш всички, Ками — обади се Сабрина.

Тя погледна Сабрина и се разсмя.

— Искрено съжалявам, че и ти се намеси. Струваше ми се приличен човек. А и старата Реджи, ако не си вреше носа навсякъде! Беше забавно да ви преследвам. Всички се мислите за много умни. Джон си въобразяваше, че знае тайните проходи в замъка, но аз бях тази, която ги знаеше. И ги използвах. Много е забавно да наблюдаваш хората. Гледах те как спиш. Може и да си мислите, че сте велики автори на кримки и мистерии, но аз бях тази, която притежаваше власт, властта на живота и смъртта. Беше голям майтап — използвах халата на Джон, за да избърша кръвта от себе си, след като накълцах Сузан. Много сте ми забавни. А ти беше толкова влюбена и всички онези терзания, че си падаш по убиец! Та ти го подозираше до последния момент.

— Не е вярно — отвърна Сабрина. Тя кръстоса ръце. — Не е вярно. Двамата с него ще се женим.

— Двамата с него ще умрете! — заяви Ками и се разсмя.

— Ками, ти си чудовище — заяви Джон. — Сабрина, наистина ли ще се оженим?

— Час по-скоро. Животът е прекалено кратък, за да губим време — каза му тя.

Вбесена, че не ѝ обръщат внимание, Ками възкликна.

— Представа нямате колко е кратък!

— Ти си чудовище, Ками, как може да си играеш така с живота ми? — попита Джон и закуцука към нея.

— Стой далеч, иначе ще те застрелям, Джон.

— Направи го! Прицели се добре — заяви той. — Убий ме още с първия изстрел, защото, ако те пипна...

— Чакай, Джон! Ками, трябва да престанем. Стига... — започна Джошуа, но Ками се прицели.

— Не! — изпищя Сабрина. Пистолетът изтрещя. — Господи! — възкликна Сабрина.

Ками бе простреляла Джошуа. Куршумът го бе уцелил в рамото и той се свличаше на каменния под. Сабрина понечи да се притече на помощ на Джошуа, но Ками насочи пистолета към нея и стреля отново. Този път пропусна. Сабрина се хвърли на земята, а Джон се метна към Ками.

Ками стреля още два пъти и се опита да залегне зад една от композициите.

— Джон — писна Сабрина и започна да се изправя.

— Стой долу! — нареди Джон.

Не можеше да стои долу. И двамата знаеха, че Ками няма да спре да стреля, докато не й свършат куршумите. Сабрина се молеше пълнителят да е с шест куршума. Младата жена се опита да прекоси залата. Ками стреля отново и отново пропусна. Оставаше само един куршум.

— Дяволите да те вземат, Сабрина, стой долу! — нареди Джон.

За момент се подчини. Криеха се зад въсърчните фигури и никой не знаеше къде са другите. След това Ками неочаквано се надигна зад Сабрина. Усмихна се и се прицели.

— Ще те убия, а след това и Джон — съобщи тихо тя. Пръстът й притисна леко спусъка.

Джон неочаквано се надигна зад лейди Ариана Стюарт, също като мощна вълна, като природна стихия, като отмъстителен феникс. С един скок бе до Ками и падайки, стисна глезените й.

Тя изпищя, опита се да се прицели и стреля. В същия момент изтрещя и втори пистолет. Ками се отпусна с отворени очи. Беше мъртва.

Брет, пребледнял като призрак, все още омотан с импровизираните превръзки на Сабрина, едва успяваше да се задържи на крака на входа на тайния проход.

— Джон? — повика го тихо той. — Господи, закъснях ли?

— Само една-две незначителни рани. — Джон се надигна, стиснал ръката си под рамото.

— Знаех си, че си боец, приятел — обърна се към него Брет. — Може би щеше да успееш да я обезоръжиш, но как да рискувам да изгубя най-добрия си приятел? — Брет се усмихна и се срина на пода.

Джон помогна на Сабрина да се изправи. Ками лежеше мъртва. Джошуа бе лошо ранен. Брет бе на пода в безсъзнание. Двамата с Джон бяха сами.

— Свърши се — каза тихо той. — Господи, свърши се — повтори той. — Ще видя дали Джошуа е мъртъв, дали има някакъв шанс. Ще кача Брет горе, за да спрем кървенето и да го стабилизираме. Удивително! Той се оказа най-добрият ми приятел. — Коленичи до Брет.

След това вдигна поглед към Сабрина.

— Ти наистина ли ми вярваш? — попита той.

— Винаги съм ти вярвала.

— Но ме подозираше.

— По пътя на логиката...

— Но?

— Сърцето така и не ме послуша — отвърна тя.

Той се усмихна и излезе куцукайки от тъмницата.

ЕПИЛОГ

— Джон!

Чу името си и се обърна. Тя бе застанала на балкона. Спря и помахна с ръка.

Бяха минали две години, след като лекарите и евакуационният екип бяха пристигнали в замъка, последвани от полицията. И Реджи, и Брет оцеляха. Раната на Джон оздравя бързо и лесно, остана само един малък белег. Джошуа бе починал на операционната маса. Медиите се бяха надявали Джошуа Вейлин да почине, за да могат да разровят всичко около лудостта на невероятния човек на изкуството. Творбите му станаха известни и той получи цялото внимание, за което бе мечтал. Ключките, които плъзнаха, натъжиха Джон. Джошуа бе виновен, но вината му бе, че е влюбен, че не е помислил къде може да го отведе сърцето. Куршумите на Ками и намесата на Брет в желанието да спаси домакина си, сложиха край на случая и така и не се стигна до съд.

Сабрина бе останала при Брет като приятелка. Две седмици по-късно, когато полицията приключи с Джон, той замина от замък сам, за да премисли случилото се. Най-сетне откри Сабрина. Пред нея рухна. Мислеше си, че е забравил как се плаче, но пред нея си даде сметка, че се е обвинявал за смъртта и на Каси, и на Сузан. След първата нощ със Сабрина започна да си прощава и да се влюбва отново. Ожениха се без много шум, в присъствието само на сестра ѝ, зет ѝ и бебето. Бяха невероятно щастливи.

На първата годишнина от сватбата се роди синът им. Скоро след това Сабрина настоя да се върнат в замък. Замъкът не беше възплъщение на злото, само някои хора го бяха направили такъв. Тя обичаше имението и казваше, че ще го превърнат щастлив дом.

Бяха успели.

— Джон!

— Какво?

— Не откъсваш поглед от мен.

— Нали ме повика?

— Получих картичка от Ви Джей и Том. В Испания са и искат да минат за седмица.

— Супер! Пиши им да дойдат!

Сам се учуди колко много се зарадва. Много обичаше замъка и за него бе удоволствие, че и други са готови да се върнат.

— Ви Джей казва, че скоро трябва да организираме нова Седмица на тайните.

— Ще помислим и за това.

— Добре.

Очите на Сабрина танцуваха на слънцето. Лекият ветрец развяваше косата ѝ. Изглеждаше прелестна прелъстителка на балкона на замъка. Той се бе отървал от статуята на Посейдон и на нейно място бяха засадени различни цветя.

Тя приглади коса.

— Джон...

— Има ли още нещо? — попита той.

— Да!

— Какво?

— Бебето спи...

— И...

— Не искаш ли да се върнеш за малко?

Той се усмихна широко и пое обратно. Това бе мястото, за което копнееше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.